FRÉDÉRIC

BEIGBEDER

Romantiškasis egoistas

FRÉDÉRIC
BEIGBEDER

Romantiškasis egoistas

ROMANAS

Iš prancūzų kalbos vertė
Akvilė Melkūnaitė

VILNIUS 2006

UDK 840-3
Be97

Frédéric BEIGBEDER
L'ÉGOÏSTE
ROMANTIQUE
Bernard Grasset, Paris, 2005

ISBN 9986-16-481-8

„Kas yra tas, kurį laiko manimi?“

LOUIS ARAGON,
„Nebaigtas romanas“, 1956

„Kas yra dienoraštis? Romanas.“

JACQUES AUDIBERTI,
„Manęs laukia sekmadienis“, 1965

Skiriu Amelijai

„Noriu visą laiką nugyvent
Ir mirti kartu su tavim.
Būtų gerai, jei susituoktume,
Šiandien apie 16.30.“

(2003 m. birželio 17 d.)

VASARA

KELIONĖ Į *NIGHT* PAKRAŠTĮ

„Dievas apdovanoja rašytoją ne talentu,
o blogu gyvenimu.“

SERGEJ DOVLATOV

Pirmadienis

Manai, turiu ką pasakyti? Manai, patyriau ką nors svarbaus? Tikriausiai ne, tikriausiai ne. Aš tik žmogus. Kaip ir visi, turiu savo istoriją. Kai valandą bėgu savo judančiu bėgimo takeliu, jaučiuosi tarsi metafora.

Antradienis

Man įgriso tos nuotaikų ataskaitos. Nėra nieko nuobodesnio už tuos kronikininkus, kuriems mokama už niurzgėjimą, už tuos dantų griežimo stachanoviečius. Žurnaluose knibžda daugiau ar mažiau žinomų skiltininkų, kurie ima nervintis pagal užsakymą. Jų nuotraukas matome kairiajame viršutiniame puslapio kampe. Jie suraukia antakius, kad pabrėžtų savo pasipiktinimą. Pateikia nuomonę apie viską pseudooriginaliu požiūriu (o iš tiesų – nukopijuotu nuo kolegų), neieško žodžio kišenėje, oi oi oi, nagi, žiūrim, ką turim.

Ir štai ateina mano eilė. Reikės kas savaitę nekęsti, reikės verkšlenti kiekvieną penktadienį–šeštadienį–sekmadienį. Kiekvieną savaitę turėsiu iškasti dingstį paniurzgėti. Trisdešimt ketverių tapsiu senu mokamu bambekliu. Jaunas Žanas Diuturas (be pypkės). Ne, viskas nuspręsta: atsisakau,

jau geriau spausdinsiu savo intymų dienoraštį, šituos N-R-vingus užrašus.

Trečiadienis

Teisingumas yra: moterys patiria stipresnį orgazmą negu mes, bet – rečiau.

Ketvirtadienis

O turtuolių skonis vis prastėja, ar ne? Pinigai ir tūkstančiai akmenėliais apkarstytų suknelių, ir nežmoniška jachta, ir vonios su masyviais auksiniais čiaupais. Dabar vargšai elegantiškesni už turtuolius. Nauji skudurų prekių ženklai, tokie kaip *Zara* ar *H&M*, padarė neturtėles seksbombas šimtus kartų seksualesnes už pinigingas kekšes. Pinigai – tai vulgarumo viršūnė, nes visi jų nori. Mano namsargė klasiškesnė negu Ivana Trump. Kas man šlykščiausia pasaulyje? Odos kvapas prabangiuose anglų gamybos automobiliuose. Kas gali būti šlykščiau už rolsą, bentlį ar jaguarą? Šios knygos pabaigoje paaiškinsiu dėl ko.

Penktadienis

Kad kino istorija pasistūmėtų pirmyn, būtų gerai, kad dabar kas nors susuktų pornofilmą, kuriame aktoriai mylėdamiesi kartotų ne „Jauti jį, jauti, kale?“, o „Aš tave myliu“. Atrodo, gyvenime taip būna.

Šeštadienis

Penkiasdešimtmečio krizė mane ištiko dvidešimčia metų anksčiau.

Sekmadienis

Esu Formenteroje, pas Eduarą Baerą, vienintelį man pažįstamą tikrą genijų, jis išsinuomojo vilą paplūdimyje. Melsvas rytas, saulė baksnoja į smakrą. Čia per daug jūržolių, kad maudytumeis, be to, medūza man nudilgė pėdą. Nepaliaudami geriam – tai džiną su citrininiu mineraliniu, tai *Marquès de Càceres*. Sutinkam Eleną von Unvert, Anisę Alviną, Maiviną Le Besko su dukra Šana Beson, Bernarą Zekri ir Kristofą Tizoną iš *Canal+*, aktores, kasnakt keičiančias namus, prodiuserius, plukdančius mus laivu mirkti purvo voniose, po to vakarėlyje, kur Bobas Farelas (jis dainuoja „Petits Boudins“) du kartus leido savo paskutinį kompaktą: „Noriu dulkint tave/Kaip pernai vasarą/Uolų papėdėje“, paniekos kupiną gražuolę, vardu Fransuaza, violetine suknele, nuoga nugara kaip Mirej Dark, auksinę kaip kopos. Užgniaužė kvapą. Ji nepratarė man nė žodžio, tačiau kaip tik jos dėka mano atostogos sėkmingos.

Pirmadienis

Norėčiau pamatyti, kaip atrodytų Bridžita Džouns, sokratinama Filipo Solerso. Sakau tai, nes ką tik atvažiavau į Rė salą, kur kiekvieną akimirką tikiuosi pamatyti „Nekintamos aistros“ autorių. Oras gražus, aš vienas, jaučiu, eisiu į *Backingham* – artimiausią diskoteką – kabinti jaunų panelių. Visi sako „eiti į Buką“, nes čia – literatų sala.

Antradienis

Siaubas, kokie laimingi tie Rė gyventojai. Jiems viskas atrodo paprasta: pakanka taurės rausvojo kopų vyno, dvylikos patižusių austrių, burlaivio, aštuonių kambarių vasarnamio, kur visi vaikai aprengti *Cyrillus* drabužiais, – ir laimė

jau čia. Rė sala – tai plokščias akmuo, aplipęs besišypsančiom daugiavaikėm šeimom. Visiems šiems žmonėms reikėtų sukurti naują televizijos žaidimą: „Kas nori prarasti milijonus?" Visi čia vardu Žofrua. Tai praktiška. Sušukit: „Žofrua", ir visi atsisuks, išskyrus Olivję Koeną ir Ženevjevą Brisak, dėl to prasilenkdamas gali su jais pasilabinti. Sveiki visi! Aš esu Oskaras Diufrenas, madingas rašytojas, romantiškasis egoistas, mielas neurotikas. Spoksau į dviračius minančias blondines. Mėgstu ant grotelių keptus omarus, uždraustąją žolę, spurgas su smėliu, dideles krūtis su abrikosais, žmogiškąsias nelaimes. Vakar vakare žaidėm, kieno muzikinis skonis pasirodys prasčiausias:

Aš: „Kartais dievinu *Fleetwood Mac*..." (nudelbęs akis)

Liudo: „Mm... kartais paklausau Kabrelio..." (suka žvilgsnį į šalį)

Jo žmona: „Kai kurios Lenio Kravico melodijos gražios... visai tinka klausyti važiuojant mašina, ar ne?" (palenkusi galvą)

Tą akimirką į kambarį įžengė Liudo krikštadukte ir visus sutaikė:

– O kur mano Lori plokštelė?

Trečiadienis

Po to, kai Vianas parašė: „Eisiu nusispjauti ant jūsų kapų", aš jau greičiau rašyčiau: „Eisiu dulkinti jūsų dukterų".

Ketvirtadienis

Pagirios. Rė sala, koks idiotiškas pavadinimas. Rė – neteisingai sugrota nata. Čia vaikai visą laiką sako „genialu", kad įtikintų save, jog jų gyvenimas nėra sumautas. Ir neatsitiktinai vargšų vaikams viskas atrodo ne „genialu", o „mirtina" –

jie įžvalgesni. Svečiuojuosi pas draugus, kurie gyvena kaip inkstai taukuose. Nuo pat atvažiavimo vis dar nesidulkinau. Beje, artimiausia diskoteka vadinama „Bukas“* dėl smarvės.

Jaučiuosi žvėriškai vienišas šioje šeimoje, kuri primena, kad pamiršau sukurti savąją.

Penktadienis

Jūra, vėjas, saulė: neįmanoma jų atskirti. Mano oda lupasi, o plaukai garbanojasi. Atostogos mane žudo. Atostogos tokios, kad nuo jų norisi atostogauti. Vakar vakare pagaliau mačiau Solersą su Kristeva vakarieniaujant *La Baleine Bleue* – madingame bistro. Pabučiavau Filipą, paspaudžiau ranką Julijai. Ar tik aš netampu pediku?

Šeštadienis

Užuot mylėjęsis, skaitau Flobero laiškus. „Mane slegia didelės miesčionių masės vaizdas. Tokiems reginiams nebesu nei pakankamai jaunas, nei pakankamai sveikas“ (laiškas Amelijai Boskė 1863 m. spalio 26 d.). Dėl ramybės pasirinkau mažą žvejų kaimelį – Ars an Rė. Rinkausi neatsižvelgęs į Lionelį Žospeną (Prancūzijos ministrą pirmininką), kuris atvažiavo su žmona Silviana. Jie eina apsipirkti, sekiojami *Paris Match* fotografų, tačiau mano susierzinimas greitai išgaruoja: mane, mano intymų dienoraštį, spausdina VSD**. Net nepavydžiu.

Sekmadienis

Vakar rytą gavau atviruką nuo Klerės: „Mielas Oskarai, aš tavęs nemyliu. Aš tavęs nemyliu. Aš tavęs nemyliu. Aš

* *Le bouc* – ožys (*pranc.*). (Čia ir toliau – *Vert. past.*)

** VSD – savaitinis žurnalas apie pramogas, laisvalaikį, visuomenės gyvenimą.

tavęs nemyliu. Aš tavęs nemyliu." Tai gražiausias meilės laiškas, kokį esu kada nors gavęs.

Pirmadienis

Lionelis Žospenas vakarieniauja Ars an Rė *Commerce café* terasoje. Ant pečių užsimetęs megztinį. Rė pusiasalis (primenu, kad po Berlyno sienos griuvimo jį su La Rošeliu jungia tiltas) – tikra ant pečių užmestų megztinių imperija. Keisti jo gyventojai bijo skersvėjų. Vyrai – trumpais plaukais ir avi *Sebago* gamybos *Dockside*, kurie tikriausiai buvo madingi tais metais, kai jie nusipirko burlaivius. Merginų užpakaliai stori, o kelnaičių etiketės kyšo iš už tamsiai mėlynų kelnių krašto. Ką socialistų ministras pirmininkas veikia tokioje UDF-inėje* saloje?

Antradienis

Jau ištisas savaites kišenėje maigau prezikų dėžutę. Ji vis dar įpakuota Celofanu. Mano prezikai dėvi prezervatyvą! Kas rytą užmiegu vienas ir tramdau save, kad nerašyčiau Klerei trumpųjų žinučių.

Trečiadienis

Koks siaubas! Maniau, kad atsikračiau, bet jis mane persekioja: siaubingas Tutanchamonu persirengęs mimas iš Sen Žermeno bulvaro jau stovi Sen Marteno uoste! Vienintelė jo užduotis – visą dieną stovėti nejudant. Jis žiūri tiesiai priešais save kaip koks raitas sargybinis (išlipęs iš Kristiano Žako romano). Praeiviai meta jam monetas. Gyvenu tokiame

* UDF – Union pour la Démocratie Française – Sąjunga už Prancūzijos demokratiją, dešinioji partija.

skubančiame pasaulyje, jog jo gyventojai pasirengę mokėti už nejudrumo reginį. Giliai širdyje žaviuosi tuo egiptietiškais apdarais pasipuošusiu tipu, kuris sutinka gyvas saulės atokaitoje virsti mumija vien tam, kad pasakytų turistams: jūs per daug judate.

Ketvirtadienis

Vakar vakare *Bastion* laižiausi su stovyklautojomis, kurias ištiko dezodoranto stygius. Jų pažastyse žėlė plaukai. Jos bučiavosi tarpusavyje ir smarkiai prakaitavo. Tai buvo „šlapių marškinėlių“ vakaras. Braukiau ranka per jų drėgnus papus, tada verčiau glamonėtis vieną su kita iškišus liežuvius. Man stovėjo taip smarkiai, kad jaučiausi, lyg pimpalas būtų didelis (o iš tiesų po skalbimo susitraukė džinsai). Turėjau jas palydėti namo, bet gėdijausi per brangaus savo automobilio. Gaila, esu tikras, kad palapinėje jos išdarinėja tokius grupinius dalykėlius, kokių nedrįsta išbandyti PS*. Kabinimas yra klasių kovos tęsinys, tik kitomis priemonėmis. Kaip ir Uelbekas, esu seksualinis marksistas. Taigi Neji prie Atlanto socialinis susimaišymas įmanomas su sąlyga, kad dėvėsi marškinėlius *Queen* ir šokinėsi pagal *Superfunk* gabalą „Lucky Star“. (Kiek pastangų, kad neišduočiau savo amžiaus.)

Penktadienis

Končos paplūdimyje ilgai spoksau į dideles baltas Sandrinos Kiberlen krūtis, kol Vincentas Lindonas žaidžia futbolą su penkiamečiais (ir pralaimi). Jos oda labai balta, angliško blyškumo. O jeigu jie teisūs? Atrodo harmoninga po-

* Prašmatnūs ir stilingi.

ra. Šeimos, aš jus pakenčiu*, – galėjo atsakyti Chimena Andrė Židui. Šitame paplūdimyje vyrai žiūri į visas, tik ne į savo žmonas. Šūdas – vėl galvoju apie Klerę – šeimos, kurios nepanorau, motiną. Nelaiminga viengungė su dviem vaikais ir rusvais plaukais, didelėmis baltomis krūtimis (iš čia ir minčių asociacija), ryškiaspalvėmis rankinėmis, juokingais batais, spigiu balsu. Mano Erina Brokovič. Moterys, kurios paliekamos su dviem vaikais, dabar vis jaunesnės. Jaučiu, kad dar nepasveikau. Šeima, aš jūsų neturiu.

Šeštadienis

Pavojus: į Paraitytus marškinius (paplūdimys dviprasmiu pavadinimu, tačiau tikrovėje nuvilia) plūsta medūzos. Jų buvo ir Formenteroje. Šią vasarą – medūzų laikas be Kapriski**. Nuspręsta, grįžtu į Paryžių. Sudie, Trynukų sala. Prieš išvažiuodamas basas smėlyje žiūriu į krintančias žvaigždes. Jaučiuosi suglebęs, nusivaręs, besvoris.

Gyvenimas – kaip ilgas savaitgalis geriant burboną su *Cola* ir klausantis Bario Vaito.

Sekmadienis

Rašyti dienoraštį – tai tas pats, kas pareikšti, kad tavo gyvenimas kvapą gniaužiantis. Visa, kas man nutinka, susiję su visais žmonėmis. O mada? Joje ir esu.

Pirmadienis

Paryžius tuščias kaip Žano Klodo Narsi galva išjungus suflerį.

* „Šeimos, aš jūsų nekenčiu“, – prancūzų rašytojo André Gide'o (1869–1951) citata.

** Aktorė Valérie Kaprisky.

Antradienis

Paskambina Ardisonas. Grįžo iš Graikijos, kur su žmona ir vaikais praleido dešimt pastarųjų dienų. Sakau jam, kad nekenčiu Graikijos: ten penkiasdešimt laipsnių karščio, o ėdesys – klaikus, prikritęs širšių. Jis atšauna: „Taip, bet ten manęs niekas nepažįsta!" Ir staiga mano galvoje pypteli: čia ir yra Tjeri jėga – jis atostogauja užsienyje, kad atvirstų normaliu žmogumi. Kiekvieną vasarą išvažiuoja į anonimiškumo stažuotę. Stovi eilėse restoranuose, oro uoste pameta bagažą – iš naujo sužino, ką reiškia gyventi šūdinai. Gyvena televizijos žiūrovo gyvenimą.

Trečiadienis

Girdėjau kalbant apie tokią vietą, kur susirinkę 1,5 milijono jaunų žmonių iš viso pasaulio, iš jų 80 000 prancūzų nuo 16 iki 35 metų, ir veikia 130 susitikimų vietų, kuriose kalbama 32 kalbom. Tai vadinasi PJD, ta vieta yra Romoje – milžiniškas versališkas sambūris! Nusprendžiu ten važiuoti. Apsimaunu *Loden* šortus ir savo Badeno-Pauelo* aprangą. Esu gražus kaip popiežius – tai kodėl gi jo paties neaplankius.

Ketvirtadienis

Roma, miestas išmiręs. Visi gyventojai išsilakstę, palikę vietos piligrimams. *Dolce vita* pakeitė romėniškos atostogos. Oranžinės gatvės verste užverstos plakatais, kuriuose šiepia dantis Berluskonis. 714-ame autobuse viskas atrodė normalu, kol keleiviai ėmė traukti giesmes plodami rankomis kaip Patrikas Bušitė filme „Gyvenimas – tai ilga rami upė". Pasaulio jaunimo dienos – geruoliška fanatiškumo atmosfera

* Robert Baden-Powell – pasaulinio skautų judėjimo pradininkas.

su vėliavomis ir kuprinėmis Tibro pakrantėse. Plaukdamas kartu su minia patenku į nemokamą Andželo Branduardžio koncertą Laterano San Džovanio aikštėje. Ar tik tai nebus Viešpaties man siųstas išbandymas. Užkabinu kelias strikinėjančias žanetes:

– Gal sutiktumėt su manim paksuoti?*

Oi. Netaktas.

– Na, norėjau pasakyti, gal sutiktumėt už manęs tekėti ir pagimdyti man aštuonis vaikus be prezervatyvo?

Jokio atsakymo. Užsispiriu:

– Galėčiau net parodyti savo škotiškų sijonų, kurie graužia odą, kolekciją ir nusiderėti jums *Hermès* skarelių kainą, 30% nuolaida – garantuota.

Nesėkmė. Baigiu vakarą viešbučio kambaryje žiūrėdamas itališkai dubliuotą inspektorių Deriką. Gal esu paklydusi avelė?

Penktadienis

Aš nusivylęs: PJD sutinku labai nedaug spuoguotų trumparegių su sandalais. Įvaizdis labiau krypsta į šiaudines skrybėlės ir mažas geltonas skareles. Tiesa, užklupau vieną įsispiriamom basutėm avintį vienuolį, kuris grojo velnišką roką (jei taip galima sakyti), bet tai išimtis. Labiau stebina Monikos Beluči antrininkės, giedančios „Tu pilnas gailestingumo ir meeeilės“, šias būtybes vakariniam nerimui pasėti tikriausiai atsiuntė šėtonas. (Laimė, potencialių nusidėjėlių reikmėms buvo numatyta 300 kilnojamųjų klausyklų.) Jų vardai – Sofija ir Martina. Paskyriau pasimatymą kryžiaus kelyje, siūlydamas eucharistiškai nusiplakti:

* PACS – *Pacte civil de solidarité* – civilinis poros įteisinimas be santuokos (nuo 1999 m.).

– Būkit pagirtos tarp moterų. Tai yra mano kūnas, kuris jums ir daugumai atiduodamas. Iš tiesų, sakau jums, imkite mano paninį* ir valgykite jį visos.

Tada nutiko keistas dalykas. Šis apgailėtinas piktžodžiavimas apsuko man galvą. Regėjimas apsiblausė, girdėjau mušant varpus ir pagalvojau: ar tai buvo ilgai lauktas apreiškimas, ar aš jau visai nusitašęs?

Šeštadienis

Kol kas dar negirdžiu dieviškojo balso, tik mobiliojo skambutį. Nubundu visai ištežęs. Eisiu apžiūrėti prancūzų valdų: visai restauruotų Farnezės rūmų, dramblio kaulo spalvos Medičių vilos. Nors fasadą valyti labiausiai reikia man. O jei Blezas Paskalis būtų laimėjęs lažybas? Taip norėčiau kuo nors tikėti. Paniekinau didžiąją PJD vakaronę ir patraukiau siaubti romėniškų klubų: į *Wave* (via Labicana), *Radio Londra* (Monte Testaccio) ir – būtinai – į *Alibi* (adresas tas pats) – klubą, pilną netikinčių homoseksualų, ir teko daug vargti, kol atvedžiau juos į doros kelią. Vienai *drag queen***, kuri svaidė man ilgesingus žvilgsnius, net surikau:

– Vade retro Satanas! Netikėlė būtybė! Gulkis kryžium Dievo akivaizdoje!

Bet ji norėjo atsegti mano kelnių užtrauktuką, tada grįžau ir nuėjau miegoti.

Sekmadienis

Dievas yra meilė. Jis atleis man įžeidimus. Kelios Romoje praleistos dienos padėjo man suprasti tikrąją posakio „kla-

* Paninis – itališkas karštas sumuštinis.

** *Drag queen* – vyras, persirengęs moterimi, ekstravagantiškais drabužiais, ryškiu makiažu (*angl.*).

joti kaip dvasiai be vietos“ prasmę. Grožiuosi griuvėsiais, panašiais į mane.

Pirmadienis

Vaikštinėju apsimovęs violetines kelnes iš velveto. Vieną dieną visi dėvės violetines kelnes iš velveto. Tai Liudo man taip sakė. Liudo yra mano protingasis draugas (vedęs, dukra, *Renault Espace*). Mes dažnai kartu nusilesam: aš – kad pamirščiau, jog neturiu vaikų, jis – kad pamirštų, jog turi. (Ir abu kartu, kad pamirštume, jog pačiam vidurvasaryje mūvim velvetines kelnes.)

Antradienis

Atrodo, kad Emanuelis de Brantas užsitarnavo antausį nuo Režinos Sen Tropė. Gražus įšventinimas. Režinos antausis – kaip medalis, diplomas, garantija, kad esi šmaikštus. Floros kavinė, rugpjūčio pabaiga, grįžo visi įnamiai: Kiara Mastrojani šypso veidrodžiui, Rafaelis Entovenas glosto Karlai Bruni smakrą, Džeremis Aironsas spaudžia glėbyje žmoną, Andrė Tešinė tyli, Karolina Seljė žiūri į mane. Greitai taip pat būsiu įžymus – tikiuosi, kad Režina ir man skels antausį.

Trečiadienis

Vakarieniauju su mama. Pasakoju jai apie Rė salą.

– Įsivaizduoji, paplūdimyje mamos šaukia mažiams ne „laikas priešpiečių!“, o „Lancelotai! Elijau! It’s niam niam time!“

Abu juokiamės. O tada ji paliečia temą, kurios norėjau išvengti.

– Tai vis dar susitikinėji su ta Klere?

– Ne. Mes visąlaik riejomės. Ištisai skirdavomės. Pakalbė-

kim apie ką nors kita. Ji beprotė. Visai neverta dėmesio. Man visiškai į ją nusispjaut. Tarp mūsų viskas baigta.

– A... Vadinas, tu ją taip myli...

Ketvirtadienis

Penelopė Kanuose. Skambina ir sako, kad spalvingame paplūdimy ilgisi manęs. Guli tarp dviejų riebių su auksinėmis grandinėlėmis ant kaklo kūnų, kurie valgo džiovintus žirnius. Pasakoja, kad Kanuose vaikai vardu ne Žofrua ar Lancelotas, o Šenonas arba Medisonas, ir labai jauni pradeda gerti alų. (Kaip byloja vardas, Penelopė yra manekenė ir geria *Coca Light*.) Pranešu, kad rašau intymų dienoraštį. Sako, kad turėčiau perskaityt „Bridžitą Džouns“, o aš atsakau, kad ji verčiau jau pasigilintų į „Viliotojo dienoraštį“*. Kai tik grįš, pažadu jai LABA (lytinį aktą be apsaugos).

Penktadienis

Tampausi po apleistą Paryžių. Grįžo Liudo žmona, taigi jis negali pulti su manim į švytinčią naktį. Jo gyvenimas tėra ilga frustracija, vadinama laime. Jo būtis per paprasta, mano – per sudėtinga. Veltui stengiuosi išsemti savo adresų knygelę, veltui siuntinėju elektroninius laiškus į visas keturias miesto puses, žeminuosi skambinėdamas visoms vištoms, kurias tik įstengia atsiminti mano *Nokia* – niekas nepadeda. Vienas bastausi turistų minioje, kol galų gale sudrimbu apgailėtiname chlorkalkėm dezinfekuotame *peep-show*, kad pasimylėčiau su popierine *Kleenex*. O Liudo dar pavydi man laisvės! Visi draugai manęs gailisi – ir vieniši, ir susiporavę. Mudu su Liudo sutariame dėl vieno dalyko. Aš sakau:

* Söreno Kierkegaardo romanas.

– Kiekviena nauja moteris geriau už vienatvę.

O jis pareiškia:

– Kiekviena nauja moteris geriau už manąją.

Dėl visko kaltas Ruso: „Esi laimingas tik tada, kai dar nesi laimingas.“ Sužvejojau šitą sakinį „Naujojoje Eloizoje“: man visai patinka frazės, kurių nesuprantu.

Šeštadienis

Manoma, kad sendamas surambėji, bet tai netiesa: įsimyli kiekvieną dieną – nusukamą žvilgsnį, krištolinio juoko skambesį, kurį įsimena širdis. Tik susilaikai, nes žinai, kur tai veda. Galų gale suprantu Ruso frazę: įsivaizduokit, kad „Anglo ligonio“ pabaigoje Kristina Skot Tomas nemirusi badu, kai gražuolis Ralfas Fynsas atėjo jos išvaduoti. Ką jie būtų tada darę? Iškylautų dykumoje? Suruoštų trekingo seansą kopose? Statytų smėlio pilis Sacharoje? Esi laimingas tik tada, kai dar nesi laimingas, po to – nemalonumų griūtis.

Sekmadienis

Atlieku per daug LABA su pačiu savim.

Pirmadienis

Ilgai eidavau miegoti ramus. Dabar jau net neturiu laiko būti depresyvus. Kas aš esu? Kai kurie tvirtina, kad aš vardu Oskaras Diufrenas, kiti mano, kad mano tikras vardas – Frederikas Beigbėdė. Kartais pačiam sunku susivokti. Iš tiesų manau, kad Frederikas Beigbėdė norėtų būti Oskaru Diufrenu, bet jam neužtenka kietumo. Oskaras Diufrenas – tai blogesnis jis, kitaip kam būtų jį prasimanęs?

Antradienis

Atšaukiau Penelopę. LABA neįvyks. Nusprendžiau verčiau pasivaikščioti po tos dienos vakarėlius: *Zurban* – naujo miesto žurnalo internete ir popieriuje – atidarymą Arabų pasaulio institute ir *Amazon.fr* – baržose, prisišvartavusiose Fransua Miterano bibliotekos papėdėje. Du kibervakarėliai, kur net nuotaika, ir ta virtuali. Sutikau tokių kaip aš internautų, taip pripratusių būti vieniems namie priešais ekraną, kad ir minioje lieka atsiskyrę, sustingusiu žvilgsniu, tuščia taure rankoje, nieko daugiau nebeieško. Pernelyg pripratę būti šiuolaikiniais zombiais permatomuose daugiaaukščiuose. Neįgalūs domėtis kuo nors kitu. Vienatvė yra logiškas individualizmo padarinys. Mūsų ekonominis egoizmas tapo gyvenimo būdu.

Trečiadienis

Leidžiu dienas ir naktis stengdamasis pamiršti Klerę. Tai viso etato darbas. Ryte nubusdamas žinau, kad toks bus mano užsiėmimas iki vakaro. Turiu naują amatą: Klerės pamiršėjas. Aną dieną pietaujant Žanas Mari Perjė mane pribloškė:

– Kai žinai, dėl ko myli žmogų, vadinasi, tu jo nemyli.

Rašau šitą sakinį užsimerkęs, kad sulaikyčiau ašaras.

Ketvirtadienis

Beprotiška naktis kavinėje *Latina* Eliziejaus laukuose, kur būriai Dženifer Lopez persirengusių sekretorių laistosi krūtis *mojitos*, o *cailleras** su auksinėmis grandinėlėmis ant riešų lygina savo *Adidas* fone skambant Titui Puentei. Ne ba-

* „Gatviniai“, tamsiaodžiai gėjai (*isp.*).

ras, o šokanti sauna. Nekalta atrodanti mergina ima mane už rankos ir čiulpia du pirštus, kažką ispaniškai šnabždėdama į ausį. Staigus sukietėjimas. Šitas vakarėlis primena *Bounty*: ji – rojaus skonio. Kas moteryje man atrodo seksualiausia? Amžius, kai jai aštuoniolika. Po to išriestų nugarų pagrindais įvyksta daugybė orgijų, kurių negaliu čia atpasakoti, nes kreipiuosi į šeimyninę publiką.

Penktadienis

Pažįstu bene tris šimtus asmenų, kurie grįžo iš Balio (Elizabeta Kvin, Žanas Liukas Delariu, Juberas Bukobza, Etjenas Mužotas, Žanas Liukas Delariu, Elizabeta Kvin, Juberas Bukobza...). Kas ten tokio ypatinga? Haliucinogeniniai grybai, dideli namai su baseinais, reivai paplūdimiuose, Žanas Liukas Delariu, Elizabeta Kvin, Juberas Bukobza... „Tu net negali įsivaizduoti, kaip ten gražu, ant grotelių skrunda gyvos tigrinės krevetės, smėlis degina, kol vartaisi ant šezlongo, patarnaujantys berniukai viską aplink sutvarko..." Svarstau. Jeigu ten taip nuostabu, kodėl jie grįžo?

Šeštadienis

Man visai patinka sakiniai, kurie prasideda „man visai patinka". (Ir aš tai įrodau.)

Sekmadienis

Kad būtum subversyvus, turi būti subjektyvus.

Pirmadienis

Priešais veidrodį repetuoju, kaip atrodyti nuolankiam žiniasklaidos akivaizdoje (svarbiausia – nudelbti akis ir tuo pačiu metu pakelti antakius).

Antradienis

Auštant suskamba telefonas. Liudo depresuoja su žmona ir dukra:

– Jau ir taip sunku visąlaik drožtis su ta pačia moterim, o dar jei gretimam kambary klykia vaikas, kaip, tavo manymu, man iš to išsikapstyt?

– Negali priekaištauti dukrai dėl to, kad verkia. Pirmas dalykas, kurį žmogiškoji būtybė daro ateidama į šią Žemę – verkia.

– Dievas blogai viską sutvarkė. Kūdikiai ateidami į pasaulį turėtų leipti juokais.

– Visai ne, jie kaip mudu: labiau norėtų grįžti į mamos pilvą.

Jis atsidūsta. Mes net neįsivaizduojam, kaip depresiją išgyvenančiam tėvui sunku girdėti visąlaik verkiantį vaiką. Vis dėlto bandau jį paguosti:

– Bet jeigu būtume mirę, nebegalėtume skųstis gyvenimu.

Trečiadienis

Tanjia rūsyje kuo vėlesnė valanda, tuo aukščiau pakelta kartelė. Kadaise vyrų ir moterų santykiai buvo: „Labas vakaras, panele, kaip sekasi, man jūs nepaprastai graži, gal galiu pasiūlyti ko nors putojančio?“ O dabar: „Stokis, kekše, parodyk savo kelnaites, pakelk marškinėlius, pačiulpsiu krūtis.“

Ketvirtadienis

Dovilio festivalis = vienatvės minioje čempionatas. Viešbučio *Normandy* terasoje majoneze skęsta vėžiai, bet niekas nepuola jų gelbėti. Sėdžiu tarp Kristianos Orban ir Filipo Buvaro. Gailiuosi, kad ne prie gretimo stalo – galėčiau įsi-

terpti tarp Brajano De Palmos ir Eli Medeiros. Šį rytą mačiau Polo Verhoveno „The Hollow Man“ – „Nematomo žmogaus“ perdirbinį, scenarijus taip pat nukopijuotas.

Penktadienis

Vakar vakare Sen Simeono fermoje mačiau Klintą Ystvudą. Paskutinio filmo pavadinimą jis nudžiovė iš mano mėgstamiausios *Jamiroquai* dainos: „The Return of the Space Cowboy“*. Visur pilna amerikiečių žvaigždžių: Donaldas Saterlendas, Morganas Frimenas, Tomis Ly Džounsas, Andrė Alimi. Dovilio paplūdimyje sutikau net Režiną, ji vis dar neskėlė man antausio. Visi filmuoja visus *Sony DV*. Kas turės laiko peržiūrėti tas juostas? Akimirką pamaniau, kad matau Alą Pačiną, tada vėl užsidėjau akinius – tai buvo Loranas Žera juodu kostiumu. Tikriausiai esu labai trumparegis.

Šeštadienis

Dovilyje vargas – peršali net ir tada, kai oras geras. Čia visą laiką yra vėjo, žuvėdrų ir 4 x 4 automobilių savininkų, kurie kelia čiaudulį. Kai kurie žmonės serga šienlige, o aš – lentlige. Per daug blondinių supainiojo saulės akinius su plaukų lankeliais. Anot Elizabetos Kvin, čia per didelė dozė FSK (Fifų Su Klumpėmis). O aš į jas nespjaunu – išblaško mintis, laukdamos, kol pasirodys įžymesnis tipas, apsimeta suprantančios mano pokštus. Amerikiečiai vadina klumpes „Fuck Me Shoes“, o aš laikausi „Suck My Dick“ požiūrio. Čia pažįstu visus, išskyrus garsius žmones. Klotilda Kuro trapiu žvilgsniu, Monika Beluči šventoji džinsiniu švarku ir Sandrina Kiberlen, dekoltuota, persekioja mane: iš pradžių Rė

* „Kosmoso kaubojaus sugrįžimas“ (*angl.*).

saloje, o dabar štai išeina iš *Normandy* su vežimėliu, talpinančiu Siuzaną, lydima oho kokios gražios auklės, rodos, vardu Švelnioji Mari. Kai būsiu įžymus, jos sakys man „laba diena“, o aš neatsakysiu – toks žaidimas.

Sekmadienis

Pietuose pas Aną Dorano, Dovilio merę, buvo patiekta melionų su musėmis. Pagalvojau apie Klerę, savo buvusiąją, ir apie Penelopę, savo būsimąją. Vyrai visada yra tarp savo buvusiosios ir būsimosios, nes dabartis jų nedomina. Jiems mieliau plaukioti tarp nostalgijos ir vilties, praradimo ir fantazijų. Mes visada įstrigę tarp dviejų nesančiųjų.

RUDUO

LIETAUS ISTORIJA AMŽIŲ TĖKMĖJE

„Rašytojas – tai būtybė,
kuriai niekaip nepavyksta suaugti.“

MARTIN AMIS,
„Patirtis“, 2000

Pirmadienis

Moterys nori paversti meilužius sutuoktiniais, o tai tolygu kastravimui. Vyrai ne ką geresni: jie metamorfozuoja meilužes į namų šeimininkes, o vampyres – į motinas. Bijodami meilės kančios, vyrai ir moterys nesąmoningai stengiasi paversti ją nuoboduliu. Tačiau nuobodulys – irgi kančios forma. Sakoma, kad poroje visada vienas žmogus yra kenčiantis, o kitas – nuobodžiaujantis, man atrodo, geriau būti tuo kenčiančiu, nes jis nenuobodžiauja, o tas, kuris nuobodžiauja, – taip pat kenčia.

Antradienis

Man paskambino Klerė! Man paskambino Klerė! Man paskambino Klerė! Jau pasiekiau dugną, ji – klasiška boba. Vos įstengiau suvaidinti abejingą. Mano jausmai vilnijo SFR tinklu. Šiemet vasara man prasidėjo rugsėjo devynioliktąją. Dešimtą vakaro temperatūra dar buvo aukštesnė negu dvidešimt laipsnių. Vakarieniavau su ja apšviestoje gatvelėje. Meniu: liežuvio sriuba, piršteliai burnoje, rąstas kelnėse. Ar kas nors gali man paaiškinti, kodėl restorane padavėjas visada prieina tą akimirką, kai sėdinčiai priešais mane merginai noriu padaryti labai asmeninių dalykų? Po vakarienės

žingsniavom Paryžiaus grindiniu, pūtė šiltas vėjelis, buvau truputį įraudęs ir pokalbiui palaikyti prašiau ją tekėti už manęs. Koks idiotas!

Trečiadienis

Aš Klerei nepaskambinau. Aš Klerei nepaskambinau. Aš Klerei nepaskambinau. Po galais, kaip ten reikia elgtis, kai myli moterį, a?

Ketvirtadienis

Mano gimtadienis *Cabaret*. Kai neturi draugų, gimtadienį šventi naktiniame klube. Tema, suprantama, Balis. Aplink vien rusės manekenės, kurių, kaip sakytų Didjė Portas, „drabužiai turi daugiau bendrų savybių su filatelija negu su *prêt-à-porter*". Aš, aišku, jų nepažįstu, jos sėdi prie vieno stalo su apkvaišusiu narkotikų platintoju. Tarsi būčiau Majamyje su tuo pižonu Oktavu Parango. Trisdešimt penkerius metus tuščiai lieju prakaitą, kad tos kvaišos mane pastebėtų, bet kadangi nesu nei modelių agentūros savininkas, nei diskžokėjas, ir ne 1,90 m ūgio tipas su skalbimo lenta pilvo vietoje po juodais marškinėliais su V formos apykakle, skrodžiu jų regos lauką kaip koks „The Hollow Man". Bernai čia neįtikėtinos išvaizdos: blondinai su auskarais visose įmanomose vietose (tik ne ausyse), ilgais plaukais, su skarelėmis, užrištomis „people from Ibiza" stiliumi, įrudusiais gangsterių snukiais kaip Abelio Feraros filmuose. Tarsi būčiau ne Paryžiuje. Elizabeta Kvin iš aukšto apibendrina: „Kabarete galioja kitos teritorijos teisės, čia lyg koks naktinis Lichtenšteinas." O kol kas žmonių plaukia tiek, kad jautiesi lyg sardinių dėžutėje, visi prilipę vienas prie kito, ir toje drėgmėje abejingos merginos nejučiomis stovėdamos ima daryti jums *body-*

body masažą. Frankui šovė gera mintis hausą pakeisti hiphopu, kuris mažina atstumą ir kaitina žmones. Kažkokia įžūli alkoholikė bučiuoja mane, ir aš pasibjaurėjęs nusisuku – šampanu dvelkiantys bučiniai varo siaubą. Geriau grįšiu namo vienas. Ir vėl būsiu priverstas dvylika kartų masturbuotis, kol įstengsiu užmigti. Kitą kartą prieš laižantis reikėtų įsitikinti, kad mergina gėrė tik degtinę.

Penktadienis

Išgyvenau baisių dalykų, kentėjau, plušėjau, buvau parblokštas ant menčių, nugalėtas ir pažemintas, išvoliotas purve, išdurtas, paliktas likimo valiai, bet niekada, ne, dėl nieko ir niekada man neprireikė tiek pastangų kaip dabar – tau neskambinti. Klere, niekas ir niekada nesužinos, kaip sunku man buvo paprasčiausiai TAU NESKAMBINTI. Liautis mylėti – tai dar blogiau, nei liautis gerti.

Šeštadienis

Juk aš ir neieškau laimės – tik harmonijos, kurią nutraukia ekstazė.

Pas mane įsiveržė Liudo. Kiekvieną sekmadienio vakarą jis susirieja su žmona, nes ištisas keturiasdešimt aštuonias valandas nuobodžiauja. Mes kartu dejuojam klausydami paskutinio Etjeno Dao įrašo, kuris pagal gražią Karli Simono muziką kartoja: „Išmok nebegyventi vienas...“ Ar moteris turi teisę uždaryti vyrą ta dingstimi, kad jie pasidarė vaiką? Ar šiuolaikinis vyras jau visiškai susimovęs? Ir kaip, jūsų manymu, jis gali valdyti pasaulio ateitį, jeigu negali valdyti nė savo paties kūno?

Pirmadienis

Tą akimirką, kai pradėjau rašyti šitą sakinį, nuoširdžiai maniau turįs pasakyti kai ką įdomaus, ir štai kur mus tai atvedė.

Antradienis

Dangus purvinas. Tarp orgazmų Penelopė nuobodžiauja. Nesako to, kad imčiau pavydėti, bet tai mane labai nervina. Sako, kad jai įgriso neapipjaustyti vyrai. („Jie per greitai pasitenkina, be to, tai šlykštu, visa ta nereikalinga oda kaip pradurtas odinis kamuolys.“) Su visomis smulkmenomis pasakoja apie savo pirmą meilės naktį su vedusiu vyru, tai buvo užvakar. „Pirmą naktį visada būna nejauku, bet tada jam pakako iškrypimo, kad mane sujaudintų, ir drauge – drovumo, kad pasijusčiau labiau iškrypusi negu jis. Paprastai pirma naktis visada būna nevykusi, bet tada, patikėk, tada... Nors jis ir neapipjaustytas!“ Apšaukiau ją pasileidusia antilope (rimuojasi su vardu).

Galbūt aš mirsiu. Ir galbūt galėsiu išbraukti „galbūt“ teiginyje, parašytame prieš tai.

Ketvirtadienis

Pietauju su Liudo, kuris jaučiasi puikiai. Atrodo, rado išeitį iš visų savo bėdų.

– Ko man reikėtų – tai mažordomo. Esu įsitikinęs.

– Mažordomo?

– Taip: tokio tipelio su uniforma, kuris ryte atneša pusryčius į lovą ir papasakoja naujienas, praneša, koks oras, kokia tavo dienotvarkė, ir visa kita. Vakare, kai grįžti iš darbo, sakai jam: „Tiesa, pamiršau jums pranešti, kad šiandien vakarieniauti susirinks šešiolika svečių“, o jis nė neburbtelėjęs viskuo pasirūpina. Sakau tau – mums reikia mažordomo!

– Mažordomo norėtum kaip priedo prie žmonos?

– Ne – vietoj jos!

– Atleisk, kad keičiu temą, bet Penelopė tratinasi su vedusiu vyru – ar tik tai nebūsi tu?

– Kas ta Penelopė? Ar ji pažįsta mažordomą?

– Aha! Išraudai! Niekšas!

Penktadienis

Kuo daugiau pinigų uždirbu, tuo mažiau turtingas mano gyvenimas.

Šeštadienis

*L'Humanité** šventė Kurneve. Ant žemės netelkšo purvas kaip seniau, bet tebėra prisvilusių taukų kvapas, gražios proletarės ir čilietiško folkloro grupės (vienintelė jų nuolaida kapitalistinei sistemai – Selinos Dion dainą iš „Titaniko" groja Pano fleita). Man po *Lancôme* „Trofėjų" Sen Nom la Breteše tai šiokia tokia permaina. Šį savaitgalį galėjau rinktis Žozė Bovė ar Umą Turman, kuri ne tokia ūsuota, bet populiaresnė visame pasaulyje. Pasirinkau savo stovyklą. Tačiau manau, kad būtų įdomu vieną kartą viską sukeisti vietomis: *L'Huma* šventę surengti Sen Nome, o *Lancôme* „Trofėjų" – Kurneve, vien iš smalsumo. Atsirastų kuo įdomiausias atotrūkis. Insesa Sastr kimštų sumuštinį su mergezėm** ir skrudintom bulvytėm, o Roberas Ju*** pasirodytų su *Ralph Lauren* marškinėliais – tikriausiai taip ir atrodys kita revoliucija.

* *L'Humanité* – Prancūzijos komunistų partijos dienraštis.

** Mergezės – aštraus skonio dešrelės.

*** Robert Hue – Prancūzijos komunistų partijos lyderis.

Sekmadienis

Vis dar ta pati *L'Huma* šventė. Man patinka komunistai, nes vis dar nesutinka tapti vergais. Nes kariauja su globalizacija giedodami „Internacionalą". Skurdžiukės seksualesnės už pinigingas vištas, tą jau pastebėjau: jos natūralios, nes neturi lėšų tapti FSK (Fifom Su Klumpėmis). Vardu mišelės arba sesilės, avi sportbačius, kvepia pačiuliais, niekada nedepiliuoja gaktos srities, geria baltąjį vyną, žino apie Niką Dreiką ir nesiraukydamos eina su tavim į lovą jau pirmą vakarą su viena sąlyga – kad per daug blogai nekalbėsi apie Fidelį Kastrą. Visas Kurnevas švyti plakatais: „Devyni-trys* – atlaikys", tačiau aš, Oskaras Diufrenas, suku akis į šalį. Nereikia pamiršti, kad esu iš septynių-penkių**, kaip ir Alenas Minkas.

Šįryt man skambina Penelopė, praneša, kad išteka, ir prašo manęs daugiau jos neminėti šiame dienoraštyje. Taigi nuo šiol vadinsiu ją Žana. Ne taip seksualu, tačiau pati prisiprašė – žinos, kaip cenzūruoti šventą dienoraštininko laisvę. Jeigu mano tauškalai vieną dieną pateks į knygą, galėsiu ją pavadinti „Žana ir nenuostabus vaikinas"***.

Antradienis

Išsiplėtę kokso uostytojų vyzdžiai išėjus iš tualeto, ta rimta susirūpinimo išraiška žmonių, kurie ką tik įtraukė pusę gramo. Kodėl jie švaisto pinigus, kad galėtų įvaryti sau siaubo? Man gėda priklausyti apgailėtinai paklaikusių naktižmogių brolijai. Ta jų koduota šneka, kai ieško, kur nusipirkti produkto: „Turi ugnies? Turi degalų? Eime kartu į vėcė?

* 93-ias Prancūzijos departamentas – Sena – Sen Deni.

** 75-as Prancūzijos departamentas – Paryžius.

*** Perfrazuotas O. Ducastelio filmo „Žana ir nuostabus vaikinas" pavadinimas.

Eime atsigauti?" Kodėl visada klausia manęs? Jaučiu, kad ši knyga nieko nepataisys.

Trečiadienis

RAŠYTOJO KARJERA

Kai tau trisdešimt, sakoma, kad esi „išskirtinis".
Kai tau keturiasdešimt, sakoma, kad „turi talentą".
Kai tau penkiasdešimt, sakoma, kad esi „genialus".
Kai tau šešiasdešimt, sakoma, kad esi „atgyvenęs".
Kai tau septyniasdešimt, klausiama, ar tu „dar nemiręs?".

Ketvirtadienis

Emanuelės Gom gimimo diena klube *Monkey*: hiphopo didžėjus rėkia į mikrofoną „Nepaleisk!" ir įsidrąsina derinti du gabalus – tikra šio amžiaus pradžios jungtis: Maiklo Džeksono „Billy Jean", po to – *Kool and the Gang* „Celebration". Dabar esame ganėtinai seni ir jaučiame nostalgiją plokštelėms, kuriomis prieš dešimtmetį baisėjomės. Pagarba tokiems didžėjams kaip Klodas M'Barali, kitaip vadinamam MC Solaru, visada sugebančiam išlaikyti savo „konversus"* ant žemės. Graudenimasis dėl jaunystės – juk iš to ir atpažįstam senus nukvakėlius, ar ne?

Penktadienis

Kol pažindino su savo vyru, Žana prisispaudė prie manęs, kad torsu gerai pajusčiau jos krūtis. Vėmimas gali būti labai romantiškas. Pavyzdžiui: tipas, kuris apsivemia per savo meilužės vestuves (ypač kai nutuokia, jog ji teka, kad sunervintų jo draugą Liudo, kuris taip pat vedęs).

* *Converse* – sportbačių prekės ženklas.

Svajoju apie Klerę. Amerikiečiai sako „nice to meet you". Aš taip pat galėjau jai pasakyti „sad to leave you"*.

Šeštadienis

Visi mano meilės prisipažinimai ištarti arba per anksti, arba per vėlai. Nes sakau „Aš tave myliu" tik tam, kad suviliočiau, arba tam, kad nuramինčiau.

Sekmadienis

Su Žana baigiu. Per savo vestuves ji sušnabždėjo man tokią žavią gudrybę, gražią nekaltu žiaurumu: „Kaip gaila, kad aš tokia laiminga... su tavim galėjau būti tokia nelaiminga". Likau nebylus. Dieve, koks aš bailys, ištižėlis, skuduras. Man įgriso būti savimi. Lažinuosi, kad meilė neįmanoma. Jei laimėsiu, nieko neišlošiu. Jei pralaimėsiu, pralošiu viską. Kada nors koks egzegetas parašys knygą apie „Diufreno lažybas". Tai bus mažu tiražu išleista esė.

Pirmadienis

Greitasis traukinys *Talys* po drėgnu dangumi skrodžia belgų priemiestį. Šalia geležinkelio driekiasi daugybė vienodų lygiagrečių sodų. Kaip žmonės susitaiko su šitokiu gyvenimu, jeigu visi per teliką žiūri „Įžymybes"? Pajuntu neapsakomą švelnumą Valonijos Dešjenams. Turėčiau išlipti iš traukinio, paskambinti į tų belgų duris ir pasakyti: „Aš jus finansiškai niekinu", kad galų gale jie mane nudėtų.

Tai buvo tais laikais, kai Briuselis jau nebriuselėjo. Mano kaklą supo lietaus šalikas. Nakvojau viešbutyje *Amigo* šalia Didžiosios aikštės. MTV transliavo „Spinning around", naują

* Malonu su jumis susipažinti; liūdna jus palikti (*angl.*).

Kailės Minoug vaizdo klipą: blizgančios lūpos, išsišovę skruostikauliai, per trumpi metalu švytintys šortai, apvalus užpakalis, basutės su „adatom“, lakuoti nagai, iškištas liežuvis, varančios iš proto dirbtinės blakstienos. Ir kaip, jūsų manymu, po viso šito galiu likti ramus? Šį vakarą vėl eisiu į miestą, gersiu vienas, spoksosiu į merginas, meluosiu, svajosiu, bučiuosiu, graibysiu, gal patirsiu orgazmą ir, žinoma, gailėsiuos.

Antradienis

Išvados apie Briuselį *by night*: pradėjau nuo to, kad išgėriau baltojo alaus ir suvalgiau Ostendės plekšnę. Tada mane apėmė nesuvaldomas noras nusišlapinti ant besišlapinančio berniuko (kuris, kad ir kaip žiūrėsi, myža ant mūsų visus keturis šimtus metų). Pasakyta – padaryta: išėjo belgiškas *laistomo laistytojo* perdirbinys. Po kelių nesklandumų su žandarmerija prisišvartavau alkoholikų bare *Archiduc*, po to – *Homo Erectus*, *Pablo Discobar*, *Living Room*... Briuselis daug madingesnis miestas negu Paryžius. Vėliau Luizos aveniu iš pažiūros rusės studentės siūlė savo kūnus tiems, kurie siūlė daugiausia, o *Moda Moda* keletui Europos funkcionierių ant spenelių buvo lašinamas vaškas kaip Eriko Dano straipsnyje.

Trečiadienis

Belgai vietoj „galėti“ sako „mokėti“. „Nemoku to padaryti“ reiškia „negaliu to padaryti“. Taigi jų požiūriu impotentas yra tiesiog nemokša.

Ketvirtadienis

Perpratau vieną dalyką. Norėdamas kabinti merginas, turi atlaikyti „ne“. Dauguma didžiųjų viliotojų neturi nieko

daugiau, ko neturėtų vidutiniai vaikinai. Tiesiog jie sutinka būti atstumti ir imtis užduoties iš naujo. Moteris niekada nesako „taip“ po pirmo bandymo. Kai moteris sviedžia jums švarką, reikia penkioms minutėms pasitraukti į šalį (palikti jai laiko gailėtis), tada grįžti ir vėl bandyti sėkmę iš naujo, dar ir dar kartą. Visi didieji šaunuoliai neturi nė lašo savimeilės, tik nepakeliamą nevėkšlos lengvumą. Jiems „ne“ niekada nereiškia „ne“. Sugeria atsisakymus kaip įpratę. Jie įpratę priimti.

Penktadienis

Niekas neprivalo būti įžymus. Nereikia skųstis, kad esi žinomas, jei visą gyvenimą lenkei nugarą, kad toks taptum. Nekantrauju tapti įžymus, kad galėčiau verkšlenti, jog padariau viską, kad toks tapčiau.

Šeštadienis

Skaitant *Queen* programą man kyla klausimas, koks galėtų kilti Žanai:

– Kiek vyrų per mėnesį turi surinkti, kad tave imtų laikyti kekše?

Sekmadienis

Gyvūnijos pasaulyje jaučiuosi kuo puikiausiai – chordinių tipas, stuburinių potipis, žinduolių klasė, placentinių poklasis, primatų būrys, simiečių pobūris, katariečių popobūris, hominidų šeima, žmonių rūšis.

Pirmadienis

– Po to, kai ištekėjau, esu visiškai *open*!

Penelopė, atsiprašau, Žana skambina ir siūlo sandėrį. Jei rasiu jai gražų juoduką, sutiksianti su juo mylėtis mano aki-

vaizdoje. Tad naudojuosi šiuo puslapiu ir rašau tokį skelbimą: jeigu esate nuostabus, gerai sudėtas ir „open" juodaodis, parašykite man; rizikuojate būti atrinktas praleisti naktį su neseniai ištekėjusia moterimi viešbutyje *Plaza-Athénée* (nesirūpinkit, pats nedalyvausiu, pasitenkinsiu sąskaitos apmokėjimu ir sėdėsiu kamputyje svarstydamas, kokį velnią čia veikiu).

Antradienis

Perskaičiau liūdną faktą *Le Parisien* įvairenybėse: bute rastas moters skeletas. Sprendžiant iš laikraščio, kuris gulėjo šalia kūno, ši keturiasdešimtmetė buvo mirusi daugiau nei prieš metus. Niekas jos nepasigedo: neturėjo nei šeimos, nei kaimynų, nei draugų. Viengungiai gyvena pavojingą gyvenimą – jei dabar čia pat mirčiau, kas pastebėtų? Po metų mano lavoną rastų užverstą krūva senų bulvarinių žurnalų... Mirties datą nustatytų ne anglies 14 tyrimu, o pagal *Voici* numerį.

Būti įsimylėjusiam reiškia būti nustebusiam. Kai nuostaba dingsta – tai pabaiga. Meilė – tai 90 procentų smalsumo ir tik 10 procentų baimės padvėsti vienam seno pirdžiaus mirtimi.

Trečiadienis

Merginų kabinimas naktiniuose klubuose yra ilgalaikis ir šleikštus darbas.

Aną vakarą, kai lyriškai išpažinau jai savo ugningą aistrą vienoje rankoje laikydamas degtinės taurelę, o kitoje – jos delną, karšta lenkaitė, vardu Eva, mestelėjo man tokią įžvalgią pastabą:

– Kaip norėčiau, kad tokius romantiškus dalykus man sakytum gerdamas vandenį!

Tiek jau to: stikliuką ištuštinau į peleninę ir užsisakiau butelį mineralinio. Jos liežuvis buvo šiurkštus kaip katės. Man patiko jos kaulėtas veidas, lyg kaukolės išsišovę skruostikauliai.

Ketvirtadienis

„Kad koks nors dalykas pasidarytų įdomus, pakanka ilgai į jį žiūrėti." Gustavas Floberas. Dažnai pastebiu: įkvėpimo nėra, yra tik laukimas.

Šiuo metu per daug linksmai gyvenu, todėl negaliu rašyti.

Penktadienis

Šį vakarą klubas *Les Bains* švenčia dvidešimtmetį. Laimei, tai pats *Fashion Week* vidurys! Tik įsivaizduokit, kas būtų, jei jubiliejus pasitaikytų per pačią *Boring Week**!

Šeštadienis

Liudo šaukiasi mane į pagalbą, kaip ir kiekvieną savaitgalį. (Suprantama, juk Penelopė jau nebelaisva.) (Mąstau kaip sena kartėlio apimta meilužė.) Fone girdžiu sportinio automobilio burzgesį.

– Vruuuuuuuum!

– Žiūri F1?

– Vruuuuuuuum! Ne, čia dukra įjungė televizorių, o ten nustatytas „Motorų" kanalas, nes vakar su Ponia spoksojom XXL ir rūkėm žolę.

– Ir darėt tai?

– Ne, Elena užmigo, o aš drožiausi į paklodę, kaip ir kiekvieną penktadienį.

– Koks gražus dalykas yra santuoka.

* *Fashion Week* – mados savaitė; *boring week* – nuobodulio savaitė (*angl.*).

Sekmadienis

Didžiausia mano fantazija? Rasti savyje jėgų susitaikyti su monotonija.

Pirmadienis

Aš ją mylėjau, nes ji nuolat sirgdavo cistitu. Klerė sakydavo, kad putės slogą pasigaudavo važiuodama mano motoroleriu. Mylėjau dar ir dėl to, kad pirmą kartą, kai ją sutikau, neatsiprašiusi užgesino cigaretę mano taurėje. Ir dar dėl to, kad ji pakildavo nuo sofos ir tyliai eidavo į vonios kambarį užsilašinti fiziologinio tirpalo ant kontaktinių lęšių. Ir dar dėl to, kad, kai buvo maža, nešiojo dantų kabes. Aš ją mylėjau, nes kaskart, kai susitikdavom, jos plaukai būdavo kitos spalvos: tai kaštoniniai, tai juodi, šviesūs, violetiniai... Aš ją mylėjau už jos manijas, už trūkumus, įpročius. Jau nebesižaviu seksbombomis, man labiau patinka kerėplos.

Antradienis

Keistas dalykas: politiškai pritariu Danieliui Kon Benditui dėl suvienytos Europos, Žakui Atali – dėl pasaulinės vyriausybės, Vivjanai Forester – dėl ekonominio siaubo, Ralfui Naderui – dėl pilietiško vartojimo, GB* – dėl 2001 metų, Mišeliui Uelbekui – dėl pasaulio privatizavimo. Aš pritariu visiems tiems žmonėms, kurie nepritaria vienas kitam.

Ketvirtadienis

Jei ketvirtadienį nieko neįvyko, ar vis tiek norite, kad jį atpasakočiau?

* GB – prancūzų komiksų kūrėjas, išgarsėjęs komiksu „2001 metai“.

Penktadienis

Bordo *by night*. Man sakė, kad tai niūrus suburžuazėjusių vergvaldžių miestas, kurio gyventojai išvaizda panašūs į Šabaną-Delma*. Visiška nesąmonė – Bordo yra „auch city“, aukščiausio virimo miestas. Paliudato krantinė – tikras Majamio paplūdimys prie Garonos: technomuzikos barai, lotynoamierikietiški klubai, lyg virš Oušen Draivo švytintys neonai, gaudžiantys automobilių kamščiai ir mirtinai girtos liumpenkekšės ketvirtą ryto. Lidija Violė sušunka:

– O vyrai čia – tikri kūdikiai! Jie dar nepilnamečiai, mes vaikų darželyje!

Atšaunu, kad idealus vyras ir yra kūdikis su dideliu pimpalu. *Pachanga* klube smarkiai krūtininga padavėja – Vanesos Demuji kopija – užlipa ant prekystalio ir ima kratytis. Visi vyriškosios giminės kūdikiai lieka išsižioję, laukia žindymo. Atrodo, jau dešimt minučių kaip ją įsimylėjau, bet staiga prieina bordietis mačo ir aprėkia:

– Nustok spoksoti į mano žmoną.

– Tokias moteris kaip tavo žmona reikėtų uždrausti.

Atrodo, jam visai nejuokinga, todėl pasitaisau:

– Na, norėjau pasakyti, tokias, kurios neištekėjusios už tavęs.

Draugeliai sulaiko jį, kad neperkąstų man gerklės. Tas kvailys išliejo mano kaipirinją ant marškinių. Nusispjaut – ir taip nuo karščio jau buvau nevala.

* Jacques Chaban-Delmas – Prancūzijos politinis veikėjas (g. 1915), buvęs Bordo meras.

Šeštadienis

Bordo *by night* (tęsinys). Per Aleno Žiupė kokteilių vakarėlį rotušėje žąsų kepenėlių paštetą aukšti tarnautojai surijo lygiai per dešimt minučių. Nėra liūdnesnio reginio už būrį provincijos vanagų, kurie susigrąžina mokesčius per mero surengtas vaišes. Pilvoti valstybės tarnautojai, kostiumuoti pensininkai, paliktos žmonos, perluotos grafienės... Visi *Rotary* nariai ir jų žmonos, aukštuomenės šokių vakarėlių organizatorės tarsi skudurininkai stumdosi dėl trijų austrių ir Bajonos kumpio griežinėlio. Daug vėliau „Scream" vakarėlyje klube *Nautilius*, po to – *White Garden* prisiminiau *Paris-Pékin* (Merci gatvėje), barą Bordo senamiestyje, kur vėdinimo sistema buvo ne tokia, kokios norėtųsi, ir tėvo Uvraro restoraną, kur daugiausia suvalgiau vyno. Po to – nemokamai dalijami orgazmai viešbutyje *Majestic* su ryškia tamsiaplauke rusva oda (amerikiečiai sako „brunetė", o aš greičiau jau sakyčiau „brunjonė"*).

Sekmadienis

Moralas: viena moteris – viskas gerai, trys moterys – sveiki, nemalonumai!

Pirmadienis

Nelauktas susitikimas dausose. Pokalbis lėktuve su Janu Mua, jaunuoju genijumi (tarti: „Džin Ženi" kaip Bovio dainose). Abu keliaujame kaip savo knygelių agentai-platintojai.

Aš: „O, tu matei palydovę? Tikras lėktuvas..."

Mua: „Mano akys mato vien ją..."

Aš: „Visai norėčiau pabučiuoti jos lūpas."

* *Brugnon* – baltasis nektarinas, į persiką panašus vaisius (*pranc.*).

Mua: „Viens du ir baigta, seni. Reiktų pabučiuoti jos lūpas, dar paspausti ranką, paklausyti jos ausies, pauostyti nosį, pakandžioti dantis, užminti ant pėdos, pašikti ant šiknos, pažiūrėti į akis, palaižyti liežuvį."

Aš: „Pamiršai svarbiausią dalyką – apdraskyti nagus."

(Dienoraštis geras tuo, kad paskutinį žodį visada tariu aš.)

Antradienis

Vakar kokteilių vakarėlis „Egoistas" Ričardo Avedono garbei JAV ambasadoje. Ateinu laiku, t. y. anksčiau už kitus Nikolės Vizniak svečius. Keistas dalykas: ambasadorius neturi *Ferrero* saldainių *Roche d'Or*! Žanas Žakas Šulas veda prie įėjimo ir rodo Džaspero Džounso tapytą Amerikos vėliavą. Pabučiuoju ranką Ingridai Keiven (naujausias jo romanas taip pat yra ir jo moteris*), pakšt Žaklinai de Rib, buč Žiustinai Levi ir čakšt Inesai de la Fresanž. Bernaras Frankas teigiamai atsiliepia apie Ficdžeraldą, o Pjeras Benišu peikia Vialatą. Aš peikiu Pjerą Žaną Remi jo žmonai ir giriu save Alenui Rob-Grijė. Tuo ir baigsiu, kad neatrodyčiau per daug panašus į vakarėlių metraštininkę. Vieninteliai kompanionai, didesni egoistai už mane (vadinasi, patys ištikimiausi draugai), buvo ant kilimo susirangę du ambasadoriaus šunys.

Vėliau bare *Plaza* Tjeri vaišina solidžiais kokteiliais su degtine. Tai tarsi sušis alkoholikams. Visų geriausias – B52: įsiurbi kaip *Haribo* saldainį krokodilą, kvepiantį likeriais *Bailey's/Kaluha/Grand Marnier*, ir visa tai tik už vieną eurą. Sandrai (kuri iki knygos pabaigos bus pravardžiuojama Nepažįsta-

* „Ingrida Keiven" – Jeano Jacques'o Schuhlo romanas apie vokiečių aktorę ir dainininkę, jo gyvenimo draugę.

mąja Kekše) aiškinu, kodėl nekenčiu laižyti putės (nes plaukeliai, užstrigę tarp dantų, man varo siaubą). Sandra su jai būdingu atvirumu atsako, kad jos bebriukas visiškai depiliuotas:

– Gali pabandyt, mano putės šukuosena kaip Kodžako!

Tai mano gyvenimas, toks jau jis yra, į jokį kitą nekeisčiau. (Kad ir kaip būtų – pasirinkimo neturiu.)

Ketvirtadienis

Aną vakarą po VSD šventės VIP kambaryje prisišvartavome penktojo dešimtmečio bare, pilname devintojo dešimtmečio merginų (geriau jau taip negu atvirkščiai). Buvom apspangę kaip Rišaras Virenkas Turmalė viršukalnėje*. Aš rėkiau:

– Nusivariau nuo kojų!

Buvom labai susispaudę, ir rusvaplaukė lėlytė šalia baksnojo mane keliais, netyčia. Labai mandagiai apie tai užsiminiau:

– Tučtuojau nutraukite šį neteisėtą sąlytį su silpna vyriškosios giminės būtybe, kuri galėtų jį suprasti kaip kvietimą...

Ir žinote, ką man atšovė įžūlioji gražuolė?

– Tai vaikščiok į barus su bekojėm!

Moterys ir taip yra stipresnės negu mes, o dar jeigu turi humoro jausmą, tai mums – galas.

Penktadienis

Žinia, skirta viso pasaulio pramonininkams ir politikams: dėkojame, kad paliksite šią planetą tokios pat būklės, kokios radote ateidami.

* Richard Virenque – žymus prancūzų dviratininkas; į Turmalė viršukalnę važiuoja *Tour de France* dviračių lenktynių dalyviai.

Šeštadienis

Aleliuja. Klerė man parašė. Šopenhauerio citata: „Kam tiek triukšmo? Kam tos pastangos, tas įkarštis, tas nerimas ir vargas? Juk klausimas yra gana paprastas – svarbu, kad kiekvienas Jonas rastų savo Jonę.“

Sekmadienis

Viešpatie, pasigailėk. Rytoj vėl ją pamatysiu. Man atrodo, kad visada ją mylėjau – kodėl neįstengiu to ištarti? Bėgu nuo tos, kuri man patinka, bijau tos, kuri mane traukia, vengiu tos, kuri mane myli, kabinu tas, kurioms į tai nusispjaut.

Pirmadienis

Klerė nėščia. Taip staiga ir rėžė man į akis, atidžiai stebėdama, kaip reaguosiu. Prisiverčiau nusišypsoti kartodamas: „Tu tikra? Tu tikra?“, bet ji atspėjo, kad galvoju: „Ar jis mano? Ar jis mano?“; stengiausi ją nuraminti, tačiau ant mano raustančios kaktos tarytum buvo didelėmis raidėmis parašyta: „DARYKIS ABORTĄ, KEKŠE!“ Manau, kad vyrų ir moterų dialogas dar toli gražu nėra atkurtas. Pagrindinė kliūtis – jos skaito mūsų mintis, o mes negalvojame nieko tokio, ko jos nori. Ji pravirko ir vadino mane nuopisa, nors tai netiesa: jei toks būčiau, to nebūtų atsitikę.

Antradienis

Kai susergu sloga, žmonės mano, kad šniaukščiau narkotikus. Tai vadinama „turėti reputaciją“.

Trečiadienis

Dvejoju – nužudyti Klerę ar vesti. Abortas numatytas po trijų savaičių. Koks praradimas. Kaip tik tokiu metu, kai krū-

tys papilnėjusios, ji ima manęs nekęsti – net negalėsiu tuo pasinaudoti. Jos krūtys ir neapykanta sinchroniškai patrigubėjo.

Ketvirtadienis

Būna dienų su ir mėnesių be.

Penktadienis

Dar vienas sportininkų dopingo skandalas. Kaip įsiėdė ta veidmainystė! Aš esu už dopingą. Dauguma rašytojų dopinguojasi alkoholiu, kokainu, amfetaminais, kodėl sportininkams priekaištaujama už tai, kas leidžiama menininkams? Įsivaizduojate, kaip Gonkūrų premijos žiuri nariai verčia Žaną Žaką Šulą atlikti šlapimo tyrimą, norėdami įsitikinti, kad rašydamas „Ingridą Keiven" nebuvo veikiamas uždraustų medžiagų? Gana to puritoniškumo narkotikų atžvilgiu. Kam žmogus gamina dopingo medžiagas, jei ne tam, kad jomis naudotųsi? Aš pritariu visiškam ir galutiniam visų narkotikų, taip pat ir stipriųjų, legalizavimui – tam, kad mafiją pakeistų Sveikatos ministerija.

Šeštadienis

Korsikoje turiu nemažai bičiulių gangsterių. Juokingiausia, kad jie sprogdina bombas dėl nepriklausomybės, o kai sakau jiems: „Imkit tą nepriklausomybę, mums nusispjaut, viens du, ir jūs – nebe prancūzai", jie nutaiko į mane savo kalibrus ir aiškina, kad nusišneku.

Sekmadienis

Kad ir kaip būtų, pasaulio pabaiga vėlų vėliausiai ateis 2050-aisiais. Gyvenant dabartiniu ritmu po dešimties metų

planetoje nebeliks degalų (ir dešimties milijardų gyventojų). Žmonės išnyks kaip dinozaurai. Protas neatneša laimės (tai sakydamas nesipuikuoju).

Pirmadienis

Naktiniuose klubuose geriam, kad kabintume, ir tai padeda: galų gale užkalbinam visas moteris, nes alkoholis įveikia drovumą. Bėda ta, kad po to jis įveikia ir erekciją. Vyriausybė neteisi tvirtindama, kad „didelis alkoholio kiekis kenkia sveikatai“ – juk jis apsaugo nuo AIDS!

Antradienis

4.15 ryto, ir dar kartą tikrovė – nepasiekiamai toli.

Trečiadienis

Po įsimintino vakarėlio *Café de Flore* to paties pavadinimo apdovanojimas įteikiamas Nikolia Rėjui, kuris 2000-aisiais gavo Radigė premiją. Jam dvidešimt šešeri, jame dera tai, kas nesuderinama: Filipas Džijanas ir Antuanas Blondenas. Kas rytą sako sudie savo jaunystei, kas vakarą lekia jai iš paskos. Jo romanas „Trumpa atmintis“ panašus į šių laikų žmogų: ir romantiškas, ir apsėstas. Visų pirma tai knyga apie svetimavimą. Trumpai tariant, kai apgaudinėji žmoną, yra dvi išeitys: arba lieki su ja, ir viskas griūva, arba pabėgi, ir viskas griūva.

Ketvirtadienis

Kol ramiai niekieno nepastebimi spoksom į keletą iš giedro dangaus nukritusių gražuolių, Žoržas Volonskis atsisuka į mane ir apibendrina:

– Mano žmona – vienintelė, kurią galiu pakęsti du vakarus iš eilės.

Penktadienis

Amelija Notomb ne tokia jau negraži. Jos akys pilkai žalios, o rankos su ilgais plonais pirštais labai gražios. Esu tiesiogine prasme sužavėtas, netekęs žado iš nuostabos stebėdamas jos švelnią mitomaniją. Kai sakau, kad ji panaši į Kristiną Riči, atsako: „Žinau“. Kai klausiu, kaip gyvena, atsako: „Nežinau“. Tada tampa labai graži.

Šeštadienis

Esame Briv-velniškai-Linksmučiuose. Vėl neatsispiriu Amelijai Notomb (kalbuosi su ja pilna burna žąsų kepenėlių pašteto). Planuojame susituokti – tik tam, kad nusipirktume pilį ir gyventume kiekvienas savo sparne, bendrautume tik tarpininkaujami itin paklusnių tarnų.

Ji: „Galėtume parašyti po knygą vienas apie kitą.“

Aš: „Manoji bus geresnė.“

Ji: „Taip, nes tema įdomesnė.“

Ši mergina – paslaptis. Viskas, kas jai nutinka, keista. Pavyzdžiui, kartą šoko su parašiutu, bet jis neišsiskleidė, ji nukrito iš trijų šimtų metrų aukščio, tačiau liko be menkiausio įdrėskimo. Aiškina man, kad yra sukurta iš kaučiuko, ir norėdama įrodyti pasuka nykščius 180° kampu. (Ir taip patikėjau jos žodžiu – kaipgi ji pakeltų sėkmę, jei nebūtų elastinga?)

Sekmadienis

Priešingai nei Mis Notomb, ankstyvos vaikystės aš nepamenu. Nebent kad nuo metų iki ketverių skraidydavau. Tėvas paimdavo mane ant rankų ir bėgiodamas po butą mėgdžiodavo variklio burzgimą. Skrisdavau virš parketo, nardydavau tarp komodų, slysdavau baltomis sienomis, pikiruodavau tiesiai į grindis, svetainėje darydavau kilpas. Nusileidau tik tada, kai tėvas išėjo iš namų.

Pirmadienis

Tik iš tiesų pretenzingi žmonės pakelia sėkmę. Nes ji atrodo jiems natūrali. Būti nežinomiems jiems – nenormalu, nesuprantama, nepadoru. Ir kai staiga tai, ką jie daro, pradeda sektis, jiems nenuvažiuoja stogas, jie tiesiog pagalvoja: „A, pagaliau, nė kiek ne per anksti". Vienu žodžiu, kad staiga nepradėtum pūstis, reikia visada tokiam ir būti.

Antradienis

„Pas Petrosianą" Linda manęs klausia:

– Ar galėtum būti mano „geimbojus"?

Atsakiau:

– Tik tuo atveju, jei žaisi mano vairasvirte.

Likusi pokalbio dalis lieka privati. (Čia asmeninis dienoraštis, o ne *peep-show*.)

Trečiadienis

O aš tikėjau, kad pasaulis priklauso man! Pasaulis ne priklauso – jis yra perkamas.

Ketvirtadienis

Sunkiausia yra ne suprasti, dėl ko gyveni, o išvengti šio klausimo.

Penktadienis

Vakarienė su Liudo restorane *Ami Louis* šalia Vanesos Paradi ir Džonio Depo.

Žiūrėdamas į šią gražią porą Liudo, mano vedęs draugas, dar labiau puola į depresiją:

– Ir kaip jiems pavyksta? Mano žmona taip kankinasi, kad gyvena su manim... Sunkiausia, kai jos akyse matau baimę.

– Baimę? Tu agresyvus?

– Ne, bet man atrodo, ji visą laiką dreba, kad pabėgsiu. Tai kelia baisų stresą. Man nusispjaut, kad nebesidulkinam, bet jos baimė man varo juodą siaubą. Jaučiuosi lyg kokia pabaisa. Kur tu suprasi, viengungis...

– Aš viengungis, bet tai dar nereiškia, kad negaliu įvaryti moterims baimės, atvirkščiai: jos bijo mano laisvės, nešvaros, bijo įsimylėti, pasigauti grybelį arba dar blogiau – visai nieko nejausti. Be to, esu tikras, kad myliuosi rečiau negu vedęs vyras.

– Taip, nebent jis – ištikimas!

– Žinai, man tikrai atrodo, kad seksualiai darausi nesveikas.

– Ką? Tu – sado-mazo, zoofilas ar pedofilas?

– Ne, dar labiau iškrypęs. Noriu, kad mane mylėtų. O Penelopė? Vis dar su ja susitikinėji?

– Ne, nuo tada, kai ją tai per daug jaudina, manęs jau visiškai nebe.

Šeštadienis

Kai miršti – jei buvai geras – patenki į *Mai Tai* (1370, Bandolo kelias Sanari siur Mere). Šioje diskotekoje trys aukštai (kubietiškas baras, technomuzikos klubas ir *funky-soul* salė). Visos merginos čia apsirengusios kaip blogiausiose jūsų svajose. Taurės netuštėja. Rojus: didžėjus groja būtent tą plokštelę, kurios laukėte, ir tai tęsiasi ištisus amžius. Pavyzdžiui, net Janiko „Ces soirées-là“ be didelio vargo gali skambėti po „Belsunce Breakdown“. Toks miksas įmanomas tik po mirties. Prie durų juodaodis portjė prašo užsukti ne į skaistyklą, o į rūbinę.

Lieka tik užmegzti pokalbį su merginomis:

– Tikiuosi, kad po mirties reinkarnuosiuos į tave.

Arba su vaikinais:

– Čia – baisus bebriukų nuotėkis.

O tada – mėgautis amžinybės akimirka (tai reiškia šypsotis tysant ant grindų ir laižantis su ištisais spiečiais burnų).

Sekmadienis

Savaitės frazė, kaip dažnai būna, priklauso Andželui Rinaldžiui: „Ar romaną dar gali ištikti kas kita, išskyrus perėjimą iš nežinomybės į užmarštį?“

Pirmadienis

Pakartokime: aš myliu Klerę, bet ji nebenori manęs matyti; Penelopė geidžia manęs, bet aš nebenoriu jos matyti. Daug keliauju nuo to laiko, kai naujausia mano knyga visur išversta. Naktiniuose klubuose naudojuosi gerbėjų dėmesiu. Puoselėju savotišką kartėlį, kuris man atstoja įstatinį kapitalą. Užuot pripažinęs, kad sekasi, leidžiu laiką verkšlendamas. Nekenčiu visų, kurie iš toli ar iš arti nors kiek panašūs į mane. Pasaulis man atrodo visur vienodas, nes lankausi tik oro uostuose ir diskotekose. Visame pasaulyje fone skamba ta pati daina. Globalizacija visų pirma vyksta per muziką. Žemė tapo šokių aikštele. Šiame dienoraštyje kalbama apie naują įvykį – tai pasaulio diskotekizavimas. Neseniai atlikti tyrimai parodė, jog diskoteka tapo svarbiausia 18–34 metų žmonių pramogų vieta, sprendžiant pagal išlaidas (pranoksta kiną, teatrą, koncertus... ir knygas).

Antradienis

Klerė pasidarė abortą man nepranešusi. Bandžiau skambinti į ligoninę, bet budinti seselė neturėjo teisės sakyti pacienčių pavardžių. Jos aplankyti neįmanoma; šiandien 15.00

embrionas buvo įsiurbtas nebūtin, iš kurios verčiau jau niekada nebūtų atėjęs. Kaip susitaikyti su moterimi po to, kai priverčiau ją tai iškęsti? Ar normalu sukelti žmogui tiek kančių ta dingstimi, jog jį per daug myli, kad padarytum vaiką?

Trečiadienis

Rašyti reiškia laukti, rašytojas dažnai kaip kino aktorius tarp dviejų filmavimo pamainų – sėdi ant kėdės, laukia, kol vaidins.

Ketvirtadienis

Lilis *by night*. Kapiusinė sako:

– Aš esu futonas: trečdalis latekso, trečdalis ašutų, trečdalis medvilnės.

Merginą, kuri giriasi esanti lova, tikrai sutinku pirmą kartą. Ji aiškina man, dėl ko Rolanas Bartas nėra kvailas:

– Subjektyviame lygmenyje jis užsiima difrakcija.

Laimei, ji dėvi berankovius marškinėlius dekoltuotomis prieigomis! Dar yra Samanta, rožių pardavėja, kuri apeina restoranus. Ši Lilio institucija – tai fėja su skeltu sijonėliu. Sėdime *Pirogue*, romo bare, kur ruošiamos prastos kaipirinjos, tačiau vis tiek visi trinasi vieni į kitus. Po to eisim į *Amnésie*, technoklubą mūrinėmis sienomis, apšviestą žvakių, kur merginos, nors ir heteroseksualios, bučiuojasi su draugėmis į lūpas, – ko dar norėti. Atmosfera tokia: „liemenėlės petnešėlės labai išlindusios“. Kodėl mane taip jaudina, kai stebiu, kaip patelės bendrauja tarpusavyje? Nes tai vienintelis būdas, kokį radau, būti socialiai atstumtam. Po to einam į *Network*. Kiek didingų miestų, kuriuose būsiu aplankęs tik kurtinamus rūsius. Visi tik ir kalba apie „šimto pimpalų, kurie verčia suktis Lilį“, rinkimus gėjų bare *Mum's*.

Ir dar yra žmonių, kurie naktį renkasi miegą, lanko istorinius paminklus, gyvena gyvenimą.

Penktadienis

Rafinuotas šios savaitės pokštas: ar žinote, kuo skiriasi moteris mėnesinių metu nuo teroristo? Su teroristu galima derėtis.

Šeštadienis

Diena be pirkinių: PRA judėjimas (Pasipiešinimas Reklamos Agresijai) kviečia šalininkus į demonstraciją prie didžiųjų parduotuvių. Mūsų nedaug, tačiau mes ryžtingi. Maištą merkia lietus. Lietpalčiais vilkintiems klientams dalijame nepirkimo kuponus. Kamerų daugiau negu demonstrantų. Kartoju Daglo Kouplando šūkį (iš romano „X karta“): „I am not the target of the market!“ („Aš nesu rinkos taikinys!“) Ar visa tai kam nors naudinga? Man atrodo, vartotojai pamažu pradeda susivokti. Trumpai tariant, alternatyva tokia: arba susitaikome su pasaulio pabaiga 2050-aisiais (juk niekas nekliudo jos belaukiant linksmintis), arba viską sustabdom ir imame mąstyti (tai GB „2001 metų“ utopija). Svyruoju tarp šių išeičių: „*destroy*-hedonistinė-egoistinė“ versija, žinoma, patrauklesnė (trumpalaikė) negu „romantinė-dorovingoji-jansenistinė“. Didžiausias rūpestis – kaip ekologiją paversti prašmatnia? Nes nihilistų teisumą visada patvirtins Keinso šūkis: „Ilgainiui visi būsime mirę.“

Sekmadienis

Man rodos, turėčiau liautis mąstyti. Ilgai mąsčiau, kol priėjau šią išvadą.

Pirmadienis

Kai ilgai eini peilio ašmenimis, galų gale persipjauni į dvi dalis.

Antradienis

Pasitelkęs drąsą ir savo *Nokia*, abiem rankom skambinu Klerei. Prašoviau pro šalį – atsiliepia jos sūnus. Nemalonus įspūdis, tarsi būčiau Kloklo, dainuojantis „Telefonas verkia".

– Klausyk, ar mamytė šalia? Reikia jai pasakyti „mamyte, tau skambina".

– A, čia tu, Oskarai? Tuojau ją duosiu.

Jau ketinau užtraukti priedainį: „Teeeeeleeeeefooooonas veeeeeeerkia", staiga ragelį griebė Klerė:

– Kas yra? Ką nors pamiršai?

– Taip, tave.

Tačiau telefonas neverkia.

– Klausyk, aš dabar su savo nauju mylimuoju, sudie.

– Palauk. Negaliu be tavęs gyventi.

– Per vėlu! Atsipisk!

Pyp. Pyp.

Ji sako pyp pyp, o aš pavirstu kojotu, kaukiančiu priešais mėnulį. Telefonas cypia. Telefonas kvaksi. Telefonas džeržgia. Telefonas išsijungia. Telefonas rėkia.

Trečiadienis

Mūsų laikų mąstymo mokytojas – Poncijus Pilotas. Bailys, kuris bėga nuo atsakomybės, kuris nusiplauna rankas, kad tik nereikėtų nieko spręsti, – tai jūs. Mes visi esame poncijai pilotai, pasidavę, išsekę, nesiryžtantys reikšti abejonių šiuo pasauliu, kuris mus pranoksta, ir paslaptimis, kurių jau net nebeapsimetam valdantys.

Rolanas Bartas rašė: „Poncijus Pilotas nėra ponas, kuris nesako nei taip, nei ne – tai ponas, kuris sako taip." Manom, kad prieštaraujam, bet iš tiesų patyliukais pritariam. Be to, tikimės, kad liksime nesusitepę rankų.

Ketvirtadienis

„Korovoje", Žano Liuko Delastrito restorane, Monako Albertas vakarieniauja su Klere Nebu, o Sesilė Simeon – su manimi. Veltui gaištam laiką: jos abi ištikimos savo seniams. Ardisonas sako, kad šią vietą reikėtų perkrikštyti į „Duoklę". Tai viešojo maitinimo įstaiga! Ragauju kokakoloje troškintą viščiuką (kiek skanus, tiek ir kvailas patiekalas). Sandra (Nepažįstamoji Kekšė – iš pradžių tokią pravardę įsirašiau į mobilųjį; kaskart, kai ji skambindavo, ekrane pasirodydavo „nepažįstamoji kekšė", o vėliau tai tapo garbės titulu) pasakoja, kad, kai dirbo padavėja klube *Bains*, atsisakydavo priimti arbatpinigius monetomis šaukdama: „Ei, ei! Aš jums ne taupyklė!" Ir ką gi – grįždavo namo pilnomis kelnaitėmis penkiašimtinių banknotų. Jos draugė Manu padeda savo kilmingąsias krūtis ant lėkštės. Mielai pabūčiau ta lėkštė. Žanas Ivas Buvjė nesutinka su manimi laižytis, bet vaišina džinu su toniku. Eduaras Baeras grįžo iš Uarzazato (kur filmuojasi „Asterikse ir Kleopatroje") ir vėl leidžiasi į barą *Mathis* (kur gaminamas stebuklingas gėrimas). Sesilė pakyla ir rengiasi grįžti pas vyrą, 23 valanda. Laižau kėdę toje vietoje, kur ji sėdėjo. Pavydžiu lėkštėms, kėdėms, norėčiau būti arbatos servizas, mini austino sėdynė, viešbučio *Lutetia* vonios chalatas. Kritikuoju vartotojiškumą, tačiau norėčiau reinkarnuotis į daiktą.

Penktadienis

Kvaili vaikiščiai parduotuvėse alpsta pamatę *PlayStation2* ir naujausią „Harį Poterį“. Man atrodo, galima teigti, jog žinia apie dieną be pirkinių ne visai pasiekė paauglius. Yra nemažai darbelio norintiems atkerėti 15–24 metų žmones.

Šeštadienis

Tiesiog ranka nekyla pasakoti jums mitinius Oskaro Diufreno nuotykius „Technotraukinyje“, kuris 2000-ųjų lapkričio 25 dieną gabeno septynis linksmuolius į Londoną. Reikės palaukti pirmadienio...

Sekmadienis

Viskas taip nuostabu, kai esi per penkis centimetrus nuo veido moters, kurią tikriausiai tuojau bučiuosi. Reikėtų niekada nepajudėti iš to taško. Tęsinys, suprantama, nebe toks nekaltas.

Man nereikėjo pasilenkti prie Klerės pirmą kartą, kai pamačiau ją, jos baltą kūną pavasario naktyje. Reikėjo išsaugoti amžinybės atstumą.

Pirmadienis

Mielai prisiminčiau *Night Trip* – atrodo, tai būta metų vakarėlio. Atrodo, kad keliavau traukiniu *Eurostar*, kurį užsakė žurnalas *Technikart* ir klubas *La Fabrique*. Rodos, pamenu, jog kai kurie asmenys šypsojosi: Ivas Adrienas, apsirišęs galvą turbanu kaip koks poatominis indas, Mazarinė Pinžo, kuri labai anksti paskelbė pasitraukianti (gal skubėjo rašyti straipsnio į *Elle*?), Žakno ir jo kontrabandinis vynelis, Patrikas Edelinas ir Ana Skot (mūsų dienų Romenas Gari ir Džina Siberg). Tarp dviejų *downtempo* didžėjų setų Don Kar-

loso orkestras grojo „La Bamba". Kita londonietiškos nakties dalis mano atmintyje labai miglota, išlikusi paroda, išmintingai pavadinta „Apokalipse", po to – trijų aukštų naktinis klubas, kur suko keletą senų gerų plokštelių (*Sparks* – „When I'm with you" ir *Spandau Ballet* – „To cut a long story short"), pagalvėlės, į kurias rėmiausi gerdamas, po to Keč Le Mult išėjo su Gijomu Alari, o viena *Jalouse* mados redaktorė liesdama mano gumbelį ėmė labai gerai bučiuotis, Monsinjore, po to aš užmigau autobuse, o tada jau traukinys atgal, po to – nieko, juoda skylė – tikriausiai tai ir vadinama kolapsu ar tiesiog tuneliu po Lamanšu?

Antradienis

Skabau ramunių žiedlapius ir galvoju apie Klerę: „Ji kvaila, šiek tiek, labai, aistringai, beprotiškai, nė kiek".

Mano skausmas bekraštis: neįstengiu jos pamiršti. Kaskart, kai ją pamatau, būna daug geresnė. Ji vulgari, triukšminga, išprotėjusi, per garsiai juokiasi, neskoningai puošiasi, vargšų Marlena Žober, prastų prasčiausia Nikolė Kidman, vidury žiemos avi klumpėmis, vairuoja juokingą kledarą, prigriozdintą vaikų sėdynių, augina du vaikus nuo skirtingų tėvų, mylisi kaip iškrypėlė – dviejų, trijų, keturių kartų iš eilės jai negana, šūkčioja ir kiša pirštus, ji nepasotinama, nors ir visko gyvenime ragavusi, niekas jos nepralinksmina, Klerė yra liūdna, Klerės aš ilgiuosi, kaskart, kai ją palikdavau, pasijusdavau tuščias. Kažkas praėjo pro mano gyvenimą. Taip reta, kad mane *kas nors* ištiktų.

Trečiadienis

Trumposios žinutės – naujas madingas bendravimo būdas. Visi mobiliaisiais telefonais siuntinėja vieni kitiems laiš-

kelius. Grįžtame prie telegramų, epistolinės literatūros, pavojingų ryšių*. Pavyzdžiui:

Pasiilgau tavęs.

Man trūksta tavo rankų.

Mano lūpos tyrinėja tavo kūną.

Ich liebe dich.

Drėkstu nuo tavęs.

Mano vardas koks nori, amžius koks nori.

Gal nueikim į *Couine*?

Na, gerai, tai dar ne Šoderlo de Laklo, bet pamažu jau sukam tuo keliu. Žinučių greitis ir slaptumas verčia perdėti jausmus, aistras. Vakar viena bičiulė guodėsi:

– Man jau įgriso tie SMS-iniai meilužiai!

Ketvirtadienis

Prancūzijoje – milžiniška revoliucija, bet niekas apie ją nekalba! Nacionalinė asambleja pagaliau įteisino vazektomiją. Tai reiškia, kad netrukus vis gausesni oskarų diufrenų legionai savo valia galės tapti nevaisingi, tratintis be apsaugos ir neturėti vaikų. Koks džiaugsmas, kokia laimė – egoistai pagaliau nustos daugintis. O kada draudimas ims dengti vazektomijos išlaidas?

Penktadienis

Valeri Lemersjė sako:

– Aš jauna ir nenoriu leisti likusių dienų žiūrėdama „Kiek tai kainuoja“!

Čia ir slypi mano kartos bėda: nenorim tokio gyvenimo,

* „Pavojingi ryšiai“ – epistolinis prancūzų rašytojo Choderlos de Laclos romanas (XVIII a.).

kokį mums numatė tėvai. Esame kaip jie – taip pat norėtume nepaklusti, bet mes per dideli tinginiai, kad svaidytume grindinio akmenis.

Šeštadienis

Sėdžiu šalia Robio Viljamso VIP kambaryje. Jis dėvi įliemenuotą kostiumą langeliais kaip Niujorko bankininkas. Gera naujiena: jei roko žvaigždės rengiasi kaip japiai, vadinasi, pagaliau galėsiu ištraukti iš po žemių savo seną arogantišką devintojo dešimtmečio aprangą ir būsiu panašus į žvaigždę.

Sekmadienis

Radau būdą, kaip nemokamai graibyti krūtis: reikia sakyti, kad jos netikros. Merginos mirtinai įsižeidžia. Staigiai pakelia marškinėlius, liepia pačiupinėti ir įsitikinti. Iškart nesutikite, būkite profai. Sakykite:

– Ar operacija pavyko? Oho, silikono visai nejusti!

– Visai ne! Jos tikros! Dar pačiupinėk!

Nemokamas striptizas ir garantuota krūtų apžiūra. Ačiū kam? Ačiū Oskarui!

Pirmadienis

Būtų gerai, kad šiandien man nutiktų kas nors įdomaus. Manau, tada visi iš šito puslapio išloštų.

Antradienis

Veduosi vienos draugės sesutę „Pas Čeną“ (tai geriausias kinų restoranas Paryžiuje). Skaitydama valgiaraštį, ji sušunka:

– Čia per didelis pasirinkimas, mane ištiko apsisprendimo stresas!

Jaunimas vis keisčiau reiškia mintis. Pavyzdžiui, nė nenutuokiu, kaip atvirkščiakalbe pasakyti žodį „antikonstituciškai“*. Vakarienė baigiasi visiškai sumautai, nes pritrūkstam temų pokalbiui. Po Klerės pasidariau per daug atsargus. Dėl to ją ir praradau. Kol bendrausiu su moterimis jausdamas panišką skausmo baimę, negalėsiu įsimylėti. Kartais pagalvoju, kad tokiame amžiuje jau niekas nebeįsimylės. Kam tai reikalinga? Karta su kiautu. Vabzdžių pasaulis. Šarvų kariuomenė. Meilė – kiek divizijų?

Trečiadienis

Strasbūras – tai Amsterdamas be laisvai parduodamos žolės (bet Elzaso vynas legalus). Graužiu sūrius sausainiukus ir galvoju apie Europą. Gotikiniame mieste girtumas – įstabus, sidabriniame kanalo vandeny atsispindi namai su fachverkais ir aukšti esčių prostitučių aulinukai. *Living Room* (Balayeurs gatvė 11) atmosfera strasburžuazinė. Niūniuoju „You are my high“, šios šaltos nakties šlagerį. Daug gerti sėdint pavojinga: poveikį pajunti tik atsistojęs. Tuomet jau nebeįmanoma išeiti, taigi vėl prisėdi, o tada ir prasideda tikri nemalonumai. Po vieno šukruto* prisišvartuojame „Aviatoriuose“ (adresą pamečiau). Kodėl visada turi rinktis iš blondinių, brunečių ir šatenių? Aš noriu į pasimatymą su blunete, brondine ir batene! Jau septinta ryto, erekcija neįmanoma. Valanda, kai vargšai eina į darbą.

* *Anticonstitutionnellement* – laikomas ilgiausiu prancūzų kalbos žodžiu.

* Šukrutas – tradicinis Elzaso virtuvės patiekalas, raugintų kopūstų troškinys su mėsa ir bulvėmis.

Ketvirtadienis

Mane bučiavo viena amerikietė, ir mes voliojomės po jos lovą klausydamiesi Avrilės Lavin, geriausios dainos – trečia ir dešimta, mūsų laikais pavadinimais niekas nebesidomi, tik numeriais, kuriuos nuotoliniu valdymu galima užprogramuoti, kad grotų be pertraukos – ji man pasakojo apie persileidimus, vedybas su idiotu, o aš kandžiojau jos gintaro rusvumo pečius, išlenktas rankas ir laižydamas ją kaip ledus galvojau: „rūpinkis savimi“, „take care“, vis dar tai sau kartoju ir labai gailiuosi, kad nepaklausiau jos telefono numerio. „Rūpinkis savimi.“ Amerikiečiai sako „take care“ visiems, o man tai skamba intymiau negu „I love you“. Rūpinkis savimi, nes daugiau tavęs niekada nebesutiksiu. Vienos nakties nuotykiai liūdni, bet labai malonūs. Išdrįsti tokius judesius, kokiems paprastai drąsiniesi mėnesių mėnesius. Svetima kalba tari daug nešvankesnius žodžius: „Give me your pussy“, „Lick my balls“, „I want your ass“, „swallooooow!“*. Drovumas ištirpsta efemeriškume. Patirčiau mažiau orgazmų, jei žinočiau, kad galėsiu tai kartoti kiekvieną dieną.

* Duokš savo putę; laižyk kiaušus; noriu tavo šiknos; ryk (*angl.*).

ŽIEMA

SKAIDRI ŠVYTINČIŲ VANDENŲ TYLA

Ak rimteivos jūs paniurę,
Baikit širdis tas vainot,
Kur lengvai į meilę žiūri, –
Negi nuodėmė viliot?
Kam sparnus Amūras turi? –
Kad galėtų paskrajot!
Kad galėtų paskrajot!
*Kad galėtų paskrajot!**

BEAUMARCHAIS, „Figaro vedybos“
(cituota Jeano Renoiro
„Žaidimo taisyklių“ pradžioje)

* Vertė Juozas Urbšys (Vaga, 1972).

Penktadienis

Tampi žymus, kad galėtum lengviau kabinti merginas, o įžymumas jas kaip tik ir baugina, atstumia, tarp tavęs ir jų sukuria neperžengiamą barjerą, privilioja tik prasimušėles kekšes, suinteresuotas pikčiurnas, gižias pavyduoles, agresyvias storules, kompleksuotas beprotes. Naujausias mano romanas pirmauja tarp perkamiausių knygų. Kai buvau nežinomas, nieko nedrįsdavau užkalbinti. Dabar, kai esu žinomas, niekas nedrįsta užkalbinti manęs. Imu suprasti, kad šlovė uždaro, suvaržo, riboja gyvenimą – tai kalėjimas. Nebelieka laisvų judesių, tuščių poelgių. Reikia būti panašiam į save. Tegali būti tik savimi. Daug įžymybių išvažiuoja gyventi į užsienį, nes joms įgrysta vaidinti save pačius, atitikti savo įvaizdį. Būti įžymiam reiškia būti ribotam.

Šeštadienis

Penelopė turi vibruojantį telefoną. Galvoju – gal padovanoti jai skambantį vibratorių.

Sekmadienis

Nėra tūkstančio būdų, kad žmonės jus įsimylėtų: tiesiog turite apsimesti, kad jums į tai visiškai nusispjaut. Nenugalima

strategija. Vyrai ir moterys panašūs: eina iš proto dėl tų, kuriems į tai nusispjaut. Myliu Klerę, nes ji net neapsimeta: jai iš tikrųjų nusispjaut į mane. Ar geriau sakyti: jai beviltiškai nusispjaut. Meilė ir yra tai: įtikinti žmogų, kurio labiausiai pasaulyje geidi, kad jo atžvilgiu esi šaltas kaip marmuras. Mylėti – tai vaidinti abejingumo komediją, slėpti širdies plakimą, kalbėti atvirkščiai negu jauti. Iš esmės meilė yra sukčiavimas.

Pirmadienis

Aš vampyras – savinuosi kitų gyvenimus ir bandau įtikinti, kad tai manasis. Isčiulpiu gyvybes. Rašau šį dienoraštį pagal įgaliojimą. Mane reikia skubiai patalpinti į seksualinės detoksikacijos kliniką. Tai, kad mano kančia juokinga, dar nereiškia, kad ji netikra.

Kenčiu ir kankinu. Niekas manęs nenuramina. Šiame įkarštyje nebūna atokvėpių, nebent tada, kai sėdėdamas ant galinės taksi sėdynės įkvepiu oda trauktų sėdynių kvapą – kaip jaunystėje – ir niūniuoju *Troggs* „Love Is All Around“.

Antradienis

The Best premijų teikimo iškilmės Žoržo V viešbutyje. Giunteris Sachsas su Režina, kuri (Branto laimei) pažadėjo šį vakarą niekam neskelti antausio. Naujoji Mis Prancūzija pernelyg švytinti – reikėtų ją perspėti, kad jau viskas, ji jau išrinkta ir nebeprivalo šypsotis kaip pamišėlė. Aleksandras Zuari irgi čia: kiekvieną kartą, kai jį pamatau, jaučiuosi lyg *Jet Set* filme. Jis vaidina tame filme nuo tada, kai susipažinome. Reikia pasakyti, kad šią vakarienę surengė to paties pavadinimo knygos autorius – Masimas Gardžija, geriausių draugų pravardžiuojamas „Gretos Garbo žmona“. Stefanas Bernas juokauja:

– Jis pakvietė netikrą Valentiną, netikrą Lizą Teilor, bet yra ir blogiau: tikra Džina Lolobridžida!

Ursula Andres skiria man diplomą už eleganciją. Apsimetu nustebęs, nors šį apdovanojimą laikau visiškai pelnytu. Karolė Bukė rausta iš gėdos, kad dalyvauja tokiame sambūryje. Kažkas man sako:

– Ji seksuali kaip skalbiamoji mašina.

Kvailystė. Įjungus gręžimo programą skalbyklė gali suteikti didelį malonumą. Žanas Žakas Šulas ir Ingrida Keiven vakarieniauja prie mano stalo (gal pagaliau pateksiu į naujausią jų romaną?). Masimas Gardžija pristato žavingą rudaplaukę:

– Nina. Aktorė. Italė. Dvidešimt dvejų. Naujokė.

Staiga mergina pakyla nuo stalo. Arba uosto koksą, arba jos šlapimo pūslė labai maža.

Beatrisė Dal nebeslepia savo tatuiruotės. Ji prisimena mane (ėmiau iš jos interviu žurnalui VSD). Teiraujuosi, kaip gyvena, atsako „blogai“. Man visai patinka žmonės, kurie vartoja mandagumo frazes, kai nori šauktis pagalbos. Kristina Dever-Žonkur sako, kad norėtų vaidinti teatre.

– Kaip Bernaras Tapi?

Oi, apie tai nepagalvojusi. Pamąstysianti. Frederikas Tadei pirmą kartą iš šimto nieko nefilmuoja. Kokia nuobodybė – gali sakyti, ką nori, ir jokiu kanalu tai nebus transliuojama! Kai niekas neįrašinėja, nesakau nieko įdomaus. Beje, aš įsitikinęs, kad, jei būtų išjungtos visos kameros, pasaulyje įsivyrautų tyla.

Trečiadienis

Kad Nina neįsiveržtų į mano namus, sakau, jog mano lova užminuota.

– Prisiekiu, ketvirtą ryto ji sprogs, tu TURI TUČTUOJAU IŠEITI!

Suveikė: išsinešdino. Vos tik išeina, ilgiuosi jos kvepalų. Puikiai laižėsi – giliai, liežuvis slysčiojo mano dantimis. Ilgiuosi jos šnabždesio, kai paklode šluostėsi dirbtines krūtis, tarsi sakytų komplimentą:

– *Oscar, you are so selfish...**

Aš tikras ligonis. Būtų gerai, jei ketvirtą ryto mano lova IŠ TIKRŲJŲ sprogtų.

Ketvirtadienis

Aš esu šliužas. Mano IK – kaip vandens gyvių. Tokia žinutė ką tik atėjo į mano *Nokia*. Kita buvo malonesnė: „Į Viešpaties mintis neprasiskverbsi, priešingai nei į mane. Linda.“

Norėčiau mylėti, bet negaliu to sau liepti. Gal aš jau per senas?

Penktadienis

Ieškau priežasčių skųstis, bet nerandu. Todėl viena jau yra.

Šeštadienis

Per Kūčias visada smingu į depresiją. Visos tos vieningos šeimos kvepia eglute. Kalėdų Senelis yra buitinė šiukšlė.

Sekmadienis

Vienas prie baro, viengungis užsisako taurelę degtinės. Barmenas sako:

– Geriau užsisakyk *mojitos*. Poveikis ateina pamažu.

Net smulkūs darbuotojai nepasitiki jo pajėgumu.

– Nesijaudink, mano taurė ištuštės po dešimties minučių.

* Oskarai, koks tu savanaudis (*angl.*).

Pirmadienis

Kad išvengčiau viengungiško nerimo Kalėdų vakarą, išvykstu į gražiausią pasaulio viešbutį: *The Datai*, esantį Langkavyje, mažoje salelėje Malaizijos šaurės vakaruose, tiesiai po Tailandu. Čia ant balto paplūdimio smėlio išsibarstę keli žavingi vasarnamai, apsupti egzotiško miško, kuriame mėgdžiodamos filmus apie Tarzaną klykauja beždžionės. Viskas čia puikaus skonio, išskyrus klientus, ir iš tiesų tai ne pats gražiausias, o pats buržujiškiausias ir bohemiškiausias planetos viešbutis. Aną mėnesį apsistojo Džodi Foster ir Filas Kolinsas. Buvo užsukęs net Širakas (diskretiškiau nei į *Royal Palm* Mauricijaus saloje). Taigi vos tik išsitiesiu šalia baseino – ką gi matau? Noelį Galagerį iš *Oasis*! Jo naujoji sužadėtinė panaši į Megę Rajan. Noelis Galageris su įsispiriamom šlepetėm! Nieko sau – bėgi nuo Kalėdų vakarienės, o atsidūręs kitam pasaulio krašte sutinki senelį Noelį*.

Antradienis

Miegojau šešiolika valandų. Kai karšta, turistas atsivėsina jūroje, bet ką daryti, kai ir jos temperatūra kaip vonios? Atvažiuoti į šį rojų patarė manoji guru Elizabeta Kvin, kuriai neseniai sakiau, kad, kol ji propagavo Azijos kiną, ir pačios akys susiaurėjo. Žinote, kokia mintis jai šovė?

– Jau geriau susiaurėjusios negu susiraukšlėjusios.

Šypsausi galvodamas apie jos proto guvumą ir sykiu paplūdimyje ragauju indoneziškus pusryčius. Praėjus dviem savaitėms po ano pokalbio, man dingteli idealus atsakymas:

– Aš – visai ne nacis, o naci gorengas**.

Minkšti geltoni paukščiai lesinėja po mano lėkštę.

* *Noël* – Kalėdos (*pranc.*).

** *Nasi goreng* – indoneziškas patiekalas iš ryžių su mėsos ar žuvies įdaru.

Trečiadienis

Atsigulu baltas, nubundu raudonas. Daug laiko leidžiu skaitydamas saulės atokaitoje ir žudydamas per mane ropojančius vabzdžius (raudonąsias skruzdes, mažus smėlio krabus, nykštukinius vorus, sudžiūvusius lapus, kurie iš tikrųjų yra gyvi drugeliai, kitus neatpažintus skraidančius objektus). Noelis Galageris išvažiavo. Gaila, taip ir nespėjau jo paklausti, ką norėjo pasakyti žodžiais: „Babyyy/You're gonna be the one that saves meee/and after aaaall/You're my wonderwaaaall." Ką galėtų reikšti „Tu esi svajonių siena, kuri mane išgelbės"? Po valandos vieno iš tokių atsitiktinumų, kurie paverčia gyvenimą stebuklingu, atsakymą randu Patriko Besono romane „Melancholijos pasiekiamas": „Jis nemylėjo moterų, jis tikėjo jomis. Buvo tikras, kad viena iš jų – viena iš milijardų – jį išgelbės. Prieš mirdamas norėjo ją rasti."

Ketvirtadienis

Skaitydamas prancūziškus laikraščius sužinau, kad slaptažodis norint atsiimti lagaminus su banknotais Alfredo Sirveno vardu buvo „Oskaras". Tereikėjo paskambinti į *Elf*, pasakyti „man reikalingos Oskaro paslaugos" – ir kažkur iš Ženevos tau atkeliauja krūva šlamančiųjų. Jaučiuosi pamalonintas, kad pasitarnavau slaptažodžiu. Tačiau žinokit: jei skambinsite man ir reikalausite Oskaro, neatsiųsiu jums nė cento! Nors... Gerai pagalvojus, jei jūs – nuostabi jauna moteris, drąsiai rašykite man ir galbūt jums bus suteikta teisė į „Oskaro paslaugas"............ (Nesuprantu, kodėl visada reikia apsiriboti trim taškais, kai gali padėti dvylika, kad nešvankios užuominos skambėtų dar šiurkščiau.)

Penktadienis

Vis dar nepaimtas įkaitu šioje musulmonų šalyje. Imsiu ir įsižeisiu.

Šeštadienis

Žaviuosi Malaizijos valstybės vadovo vardu: Salaudinas Abdulas Azizas Ša Alajas Ibni Armarumas Sultanas Hišamudinas Alamas Ša Alajas. „Labas, koks tavo vardas?“ Šitas tikriausiai nedažnai eina į klubus merginų kabinti.

Sekmadienis

Kitą savaitę papasakosiu jums apie Kvala Lumpūrą *by night*...............................

Pirmadienis

Niujorkas – miestas ant kojų, o Kvala Lumpūras – fluorescencinis miestas. Vitrinoje – deimantas didumo sulig Petrono bokštais dvyniais (tai aukščiausi pasaulio dangoraižiai). Milžiniškus Tolimųjų Rytų prekybos centrus užplūsta *Prada*, *Gucci*, *Chanel*, *Hermès* – Montenio aveniu dabar keliauja po visą planetą. Ir *Wind*, ir *Ra City* bare klausomasi be klausos atliekamų Selinos Dion dainų. Čia karaokė dar neišėjo iš mados. Geriu *Singh* prisimindamas Fuketą. Gatvėje milžiniškas *L'Oréal* reklaminis plakatas dengia visą pastatą: Viržini Leduajen jame trisdešimties metrų ūgio. Žinot, kaip malajų kalba „Nes aš to verta“? „Kerana diriku begitu berharga.“ Ką parsivesiu į viešbutį *Regent*? *Back Room* padavėją ar klubo *Liquid* prostitutę? Nei vieną, nei kitą – šįvakar grįšiu namo su visai nieko sau prancūze, vardu Delfina Valet. Jaučiuosi kaip Gijomas Kanė filme „The Beach“, tik nėra Leonardo Di Kaprijo, kuris pagrobtų mano žaviąją tėvynainę.

Antradienis

Parskristi į Paryžių po Kvala Lumpūro – tai tas pats, kas grįžti kelis amžius į praeitį, kai visas pasaulis žengia į naują tūkstantmetį. Mane kamuoja laiko juostų susipynimas. Nebežinau, kada sakyti „laba diena“, kada – „labas vakaras“. Kad gyvenimas būtų paprastesnis, sakau „su Naujaisiais metais“. Žmonės, atrodo, patenkinti, o tada jau galiu užmigti prie stalo ir vėl žvelgti į skaidrią švytinčių vandenų tylą.

Trečiadienis

Šie Naujieji metai man atrodo prastoki. Kubrikas mums apie juos jau papasakojo skersai ir išilgai *Technicolor* juostoje: bus beždžionių, juodas akmuo Mėnulyje, kosminės stotys šoks valsą, užlūš kompiuteris, o pabaiga bus nesuprantama. Pasijusčiau geriau, jei peršoktume tiesiai į 4001 metus (jei niekas NESKUBĖS pataisyti kalendoriaus, beveik aišku, kad NĖ VIENAM IŠ MŪSŲ neteks regėti 4001-ųjų).

Ketvirtadienis

Vėl esu pakviestas į prašmatnią vakarienę viename viešbutyje Beaux-Arts gatvėje, į vakarą kito Oskaro (Vaildo) garbei, jis ten mirė. Nusirengiu tame kambaryje, kur jis mirė, ir užsimetęs chalatą nusileidžiu vakarieniauti. Fotografams pateikiu vaizdų, kuriuos jie galės parduoti. Smagios tos kviestinės vakarienės. Vos tik žmogus praturtėja, pats už nieką nebemoka. Keliauja iš nemokamų bufetų į rėmėjų rengiamus vakarėlius. Svarbiausia, kad turtingieji neleistų savų pinigų – tai būtų per daug paprasta. Turtingą žmogų atpažinsi restorane: tai vienintelis, kuris neapmoka savo sąskaitos (arba jį pakvietė atstovas spaudai, ir jo nuo-

trauka bus spausdinama žurnale *Gala*, arba ta įstaiga jam ir priklauso).

Penktadienis

Esu bulvarinės spaudos veikėjų Don Žuanas, grupės *Prisma** Kazanova. Mano bėda, kad, kai tik pasigeriu, iškart įsimyliu. Štai merginų, kurias dabar esu įsimylėjęs, sąrašas: Luiza, Karolina, Aleksandra, Leticija, Lėja, Nikolė, Eva, Sabina, Nina, Elena. „Ar būtinai turi mylėti retai, kad mylėtum stipriai?" – klausė Alberas Kamiu „Sizifo mite".

Šeštadienis

Over Side, Cherche-Midi gatvė nr. 92, – naujas madingas svingerių klubas. Tarsi koks III tūkstantmečio *Castel*. Merginos jaunos ir dailios, vaikinai maždaug trisdešimt vienerių (nors šiandien trylikta diena). Tai panašu į PS klubą, tik vienas skirtumas: užuot ėję šokti, žmonės eina dulkintis. Be drabužių būti elegantiškam dar sudėtingiau. Tjeri Ardisonas taikliai pastebi:

– XXI amžiuje vietoj šokių atsiras dulkinimosi aikštelės.

Sekmadienis

Skaitytojai manęs klausia, kodėl Oskaras Diufrenas įžymus. Kuo jis užsiima gyvenime? Vien tik savo knygomis? Iš kur peša savo NP (naujus pinigus)? Kodėl praeiviai jo prašo autografų? Atsakau, kad šiame naujame pasaulyje žmonės pernakt tampa turtingi ir išgarsėja savo šlove. Neprivalau teisintis, nes pats įkūniju neteisybę.

* *Prisma* – stambi leidybos grupė.

Pirmadienis

Meilė veikia meteorologiją. Lyja, jums juodai liūdna, skaitote vardų sąrašą savo mobiliajame. Staiga sustojate prie vardo moters, apie kurią galvojote, – ir op! spaudžiate žalią mygtuką, paliekate žinutę balso pašte: „Ką tik apie tave galvojau“, ir staiga pro debesis blyksteli saulė, po lietum pragysta paukščiai, jūs visiškai praskystate ir šypsodamasis žengiat keletą šokio žingsnelių kaip Džinas Kelis (tik geriau), praeiviai aplink jus suglumsta... Gali būti -12°C, bet leipstate nuo karščio, nes atsakiklyje išgirdote jos balsą.

Antradienis

Kažkoks žmogėnas sustabdo mane gatvėje ir klausia, kodėl rašau tokius dailius dalykus. Padėkoju, eidamas toliau susimąstau, ir dingteli – čia ir yra mano bėda – rašau dailius dalykus, o kada rašysiu gražius?

Trečiadienis

Visi aikčioja dėl nepaskaitomo Tomo Pinčono. *Phony!** Prisimenu tris rūšis žmonių, kuriuos sutiko Houldenas Kolfildas Dž. D. Selindžerio (dar vienas atsiskyrėlis amerikietis) „Rugiuose prie bedugnės“: yra *bastards*, *jerks* ir *phonies*. Žmonija dalijasi į šias tris kategorijas: šunsnukius, pašlemėkus ir veidmainius. Gali būti ir keli viename. Esu tikras, kad Selindžeris stebi mus ir dažnai krizena savo trobelėje Korniše, Masačusetse. Selindžeris yra mūsų Komandoro šmėkla.

* *Phony* – apgavystė, klastotė; apgavikas, veidmainis (*angl.*).

Ketvirtadienis

Pritrūkęs argumentų, kad išparduotų *Le Monde* egzempliorius, Ali, Buci gatvės pardavėjas, šaukia:

– Ravajakas nužudė Henriką IV!

Staiga žmonės puola prie jo ir laikraščių krūva kaipmat ištirpsta.

Penktadienis

Queen vakarėlių programoje yra keletas naujų madingų santrumpų:

SDD – Svaiginantys Dioro Dekoltė

ŠN – Švariai Nusiskutęs

TTGŽ – Tyras ir Tiek pat Gilus Žvilgsnis

RA – Ryt After*

AB – Apatinis Baras.

Šeštadienis

Tjeri Ardisono gimtadienis *Chandelles* (tai itin šildomas svingerių klubas – kad visos lankytojos kuo greičiau išsirengtų). Nutaikau akį į rėkiančiom spalvom pasipuošusią blondinę.

– Kuo tu vardu?

– Elza. Rašoma kaip Zelda, tik reikia nubraukti „z" pradžioje ir vietoj „d" įrašyti „z".

– *Just call me Scott***. Žinai, kad tuoj tave suvalgysiu?

– Tikiuosi...

– *Chandelles* – kaip antikinė Roma, tik neromantiška.

– Atėjau su sijonu, nes taip lengviau patekti į vidų, – sako Elza. – Gal kas nors turit „kramtomos" (koduotas prezervatyvo pavadinimas)?

* *After party*, vakarėlio pratęsimas ryte (*angl.*).

** Vadink mane tiesiog Skotu (*angl.*).

Ji ima mane už rankos ir vedasi į koridoriaus gilumą. Po kelių (nejaukių) akimirkų:

– Kas yra? Tu impotentas?

– Ne, aš įsimylėjęs.

Sekmadienis

„Šiuo metu visos merginos, kurios mane uždega, užgesusios." Žiauriai siuntu, kad savaitės frazę pasakiau ne aš, o Mua.

Pirmadienis

Nusprendžiu išgalvoti naują „antimadingumą", kuris taps naujo „madingumo" pagrindu. Inauguruoju ypatingą savaitę – „Prancūzijos slėpiniai". Pavyzdžiui, šiandien buvau išgerti taurės vyno *Balto* prirūkytame bariūkštyje prie Klinjankuro vartų. Netgi nutryniau *Morpion* loterijos bilietą, bet nieko nelaimėjau. Reikia sugalvoti naują literatūros apdovanojimą kitiems metams: „Balto prizą". Žingsniuodamas apdairiai pasistengiu, kad iš kišenės kyšotų *Le Parisien*. Kioske pirkau naujausią serijos SAS knygą „Džihadas".

Antradienis

Liudo žmona, palikusi jį po barnio, galų gale grįžo. Liudo labai paniuręs – padėjau jam iš naujo atrasti viengungystės džiaugsmą. Seniai žinomas dalykas: vieną susigrąžini, dešimtį prarandi. Be to, su Ana Skot, kuri susižavėjo mano labai prabangiu antiprabangos konceptu, nuvykome į Šiaurės stotį paragauti gurmaniško kebabo. Aš – su baltu padažu, ji su harisa*. Man patinka moterys, kurios valgo harisą.

* Aštrus padažas.

Jos mane jaudina. Ana Skot tris kartus užsipylė harisos, o apsiašarojau aš.

Trečiadienis

Ta SAS knyga iš tiesų nuostabi. De Viljė tikrai nusipelno „Balto prizo“. Be to, šv. Kotrynos vakarėlis* Belvilio Ispanų kultūros centre. Apsimoviau baltas kelnes ir apsiaviau baltus „santjagus“. Didžėjus parenka Filipo Lavilio dainą „Jis groja bambukais“. Lėtas šokis su kosmetologe iš Garšo skambant „Bobų vasarai“. Prisipumpavęs *Malibu* išeinu iš salės grojant Žano Šulteiso „Išpažintis už išpažintį“ (1981).

Ketvirtadienis

Vakarienė superiniame afrikietiškame restorane *Kamukera*, kuris priklauso Keti, buvusiai Klodetei. Prisimename Klodą. Išeiname iš ten įsielektrinę. Naujoji prabanga įpareigoja: mylimės skambant Džordžijo Moroderio „Vidurnakčio ekspreso“ garso takeliui.

Penktadienis

Tikrai virsčiau iš koto, jei paimčiau Tanisą. O kol kas droviai imu jos ranką.

Šeštadienis

Susitikau GAN (Gražią Apkūnią Nimfomanę), GĮPN (Gerokai Įsiaudrinusią Paauglę iš Nicos), GIBP (Geidulingą Indonezietę Be Prietarų), AXV (Aktorę X Vartotoją), GKK (Gražią Karštą Kvaišelę), IGIK (Ištvirkusią Grei-

* Šv. Kotrynos dieną švenčia netekėjusios merginos, o Paryžiaus mados kūrėjai pristato specialiai ta proga sukurtas skrybėles, galvos apdangalus.

tai Imančią Keliautoją) ir ŠNNP (Šventą Neliečiamybę, Norinčią Pasidulkinti)*. Kabinu jas visu greičiu, trumpinu kelią. Gyvenam sutrumpinimų pasaulyje. Po to – farmacininkų vakarėlis Nožane le Rotru. Kažkokia Manuela sutinka būti tvarsčiu mano melancholijai. Kai parėjome į namus, tik joje pasijutau savo vietoje. Nubudęs pastebėjau, kad ji negraži: orgazmą vadiname trumpa mirtimi, nes po jo geriau būtų niekada neatsibusti. Taip jau yra – būna dienų, kai mes darkomės mylėdamiesi, ir dienų, kai meilė darko mus.

Sekmadienis

Man ilgu ne Klerės, o to ilgesio, kurį jai jausdavau, kai jos dar netrūko. Ilgesys yra ne kas kita, o tuštumos perdozavimas. Apskritai gyvenimui turiu vieną vienintelį priekaištą – tai mano paties egzistencija. Norėjau pasimaivyti sugalvojęs tą prabangią antiprabangos savaitę, bet pastebiu, kad antinebūtis yra ta pati nebūtis.

Pirmadienis

Monrealis – tai prancūziškai kalbantis Niujorkas. Ultramodernus skruzdėlynas, hipermadingas, visiškas *hype* ir *underground* tiesiogine šių žodžių prasme (temperatūra čia – 20°C, vadinasi, žmonės gyvena po žeme). Kvebekas – tai Prancūzija po dešimties metų. Greit pamiršti net komišką vietinių tartį, ir arogantiško paryžiečio globėjiškumas greitai virsta nevisavertiškumo kompleksu. Akivaizdu, kad prancūziškai kalbantys kanadiečiai išrado vienintelį protingą būdą

* Originale santrumpos yra tikrų prekių ženklų, įstaigų pavadinimai – BNP (Taupomasis bankas), ANPE (Nacionalinė įdarbinimo agentūra), VISA (mokėjimo kortelė), AXA (draudimo kompanija), BIC (kanceliarinių, skutimosi priemonių ir žiebtuvėlių gamintojas), RDRG (kasdienė laida apie kultūrą, transliuota per prancūzų TV 1997–2004 m.), SNCF (Prancūzijos geležinkeliai).

pasipriešinti amerikonizavimui. Jie pasilieka tai, kas jiems šiame žemyne patinka (greitį, efektyvumą ir technologijas), ir atmeta visa kita (korupciją, anglicizmus ir Rošą Vuaziną*).

Antradienis

Geriu portą *Sofa* (Rachel West gatvė 451) apsuptas jaunų moterų, kurios tikriausiai pasigaus bambos slogą. Lauke – poliarinis šaltis, bet jos vis tiek dėvi per trumpus berankovius marškinėlius. Vėliau miegodamas *Reine Elizabeth* liukso numeryje sapnuosiu čiaudinčias bambas. (Stengsiuos pristabdyti Moriso Ž. Danteko žolės vartojimą – per didelis THC** kiekis.)

Trečiadienis

Čia viliotojos vadinamos „erzintojomis“. Vėl ta pati kančia: žiūrėti į priešais sėdintį grožį, kuris nežiūri į tave. Kaip gaila, šitiek netirpstančio sniego. Geriausias būdas atsikratyti gražios merginos – su ja permiegoti. Kvebekiečiai teisūs: viliotojos mus erzina, bėda ta, kad dėl erzinimo, vadinamo aistra, visi einam iš proto.

Žiulis Renaras, kuris savo „Dienoraštyje“ viską apie viską pasakė, sugalvojo gražų apibūdinimą tokioms atlapoms širdims kaip maniškė. 1892-ųjų gegužės 31-ą jis rašo: „Širdis, padengta dvidešimt penkiems svečiams.“ Pamiršo pasakyti, ar nukraustant stalą sudūš daug indų.

Penktadienis

Vakarienė *Continental* su Izabele Marėšal, televizijos laidų vedėja, kuri panaši į Ofeliją Vinter, elgiasi kaip Kristina

* Kanados estrados dainininkas.

** Tetrahidrokanabinolio.

Bravo, o mąsto kaip Ana Sinkler. Žavinga, bet per daug dirba, todėl negali dalyvauti mūsų – Herbio, Felipės ir mano – žvalgytuvėse po *Sofa*, po to – *Living* ir *Jai* barą, iš kurio trečią valandą ryto būsim išmesti (vienas iš nedaugelio Kvebeko teisinės sistemos trūkumų – potvarkiai dėl naktinio gyvenimo, nukopijuoti nuo britų įstatymų). Po kelionės vienoje šutvėje išsiskirstom nenustvėrę jokios blondinės pramogai. Štai ir likome it musę kandę! (Stengiuosi mokytis kvebekietiškai: trečiojo tūkstantmečio prancūzų kalba labai panaši į futuristinį Entonio Berdžeso žargoną iš „Prisukamo apelsino".)

Šeštadienis

Kokia mano paslaptis? Apsimetu, kad rašau, ir taip nusiteikęs imu rašyti.

Sekmadienis

Klerė rašo: „Lauksiu tavęs visą gyvenimą su sąlyga, kad skubiai man paskambinsi." Per vėlu, jau geriau prisiminsiu mūsų kančias ir nesistengsiu paversti neįmanomos aistros nesuderinama meile. Dabar gyvenu veidu atsisukęs į savo būsimą moterį. Todėl dažnai jas ir keičiu – ieškau ne naujų moterų, bet tos, paskutinės. Žinau, kad kažkur manęs jau laukia moteris, kurios dar nepažįstu.

Pirmadienis

Po dvidešimties metų vėl patirti būseną, kurią man sukeldavo Eltono Džono dainos, kai buvau penkiolikos. „Friends, Border Song", „Tiny dancer", „Skyline pigeon", „Mona Lisas and Mad Hatters", „Levon, Grey Seal", „I need you to turn to", „This song has no title", „Goddbye yellow brick road", „Sixty

years on, Michelle's song", „Into the old man's shoes", „We all fall in love sometimes", „Pinky" – gražiausios mano gyvenimo melodijos. Visų skaitytojų, kurie negirdėję Eltono Džono aštuntojo dešimtmečio kūrinių ir laiko jį storu anglų pramogų verslo pilvočium su juokingais akiniais, prašau nedelsiant užversti šią knygą. Vienas savo kambaryje žaliu ar mėlynu audeklu išklijuotomis sienomis valandų valandas stebėdavau, kaip ant patefono sukasi mamos plokštelės – tada jos mažiau traškėjo – ir pilve jausdavau šilumą, būdavau vienu metu ir laimingas, ir nelaimingas, įsimylėjęs iškart visas Montenio licėjaus merginas... Esu seksualiai apsėstas romantikas. Tai nėra nesuderinama – juk aš egzistuoju ir dažnai basas verkiu savo lovoje.

Antradienis

Trys sakiniai, kuriuos reikia ištarti, kad nutrauktum santykius: „palieku tave", „tarp mūsų viskas baigta", „nebemyliu tavęs". Kol jie dar nepasakyti, viskas pataisoma. Galima į valias bartis, apšaukti vienas kitą visais įmanomais keiksmais. Tą dieną, kai jie ištarti, – viskas baigta, šie sakiniai veikia kaip mygtukas, atgal grįžti nebeįmanoma. Tarsi slaptažodis, po kurio atsiduri aklavietėje: meilės „Sezamai, užsiverk".

Trečiadienis

Šioje planetoje yra šeši milijardai gyventojų, iš jų – 3,5 milijardo moterų. Jei laikysime, kad tūkstančiui moterų tenka viena seksbomba (labai pesimistinė prielaida), žemėje bus 3 500 000 žavingų moterų, dėl kurių bet kuris heteroseksualas nedvejodamas paaukotų gyvybę. Iš šių 3 500 000 būtybių koks šimtas yra kino žvaigždės, dar šimtas – topmodeliai, vadinasi, mums lieka 3 499 800 iš koto verčiančių nepažįstamų gražuolių. Apskaičiavau, kad, norėdamas su vi-

somis permiegoti, turėčiau mylėtis tūkstantį metų po dešimt kartų per dieną. Jei šį skaičių pritaikysime 2,5 milijardo rujojančių vyrų, kurie nepailsdami geidžia gražios vampyrės, gausime seksualinio patenkinimo vidurkį: 3 499 800 dalijame iš 2 500 000 000 = viena galimybė iš tūkstančio. Matematiškai 999 žemės gyventojai iš tūkstančio jaus frustraciją dėl grožio diktatūros – ne veltui jos vadinamos „seksbombomis" arba tiesiog „bombomis". Moterys – tai fatališkos ir veikiančios „Didžiosios Bertos"!

Ketvirtadienis

Visko pasiekiu per jaunas. Žmonės už tai ant manęs pyksta ir kaip arabų šeichai *Renault Clio* reklaminiam klipe tapšnoja per petį:

– Tu dar nepakankamai senas, sūneli!

Penktadienis

Viešpatie, nesu vertas, kad ateitum į mano širdį, bet tik tark žodį, ir mano siela apkars.

Šeštadienis

Norėdamas paerzinti lilietę Leticiją, sakau, kad dulkindamasis su kita galvosiu apie ją. Ji švelniai šypsosi, nes, kad ir kaip stengiuosi, niekaip nepavyksta jos nuvilti. Sako man saldžiu balseliu:

– Jau geriau dulkindamas ją galvok apie mane, o ne mane dulkindamas – apie ją.

Sekmadienis

Baigiu savaitę „Elegantly waisted", kaip sakė grupė INXS prieš solisto savižudybę. Žanas Eustašas buvo teisus: mes

trokštam mamytės ir kekšytės viename asmenyje. Tačiau moterys kaip mes: trokšta tėtuko ir žigolo.

Pirmadienis

Sunkiai pakeliama laukti pasimatymo su moterimi vietoje, kur praeina daug žmonių (vilties kupini žvilgsniai į nepažįstamąsias, užeinančias į kavinę, ir pareiga pasitaisyti plaukus po kiekvieno nusivylimo saugant išorinį išdidumą). Taip pat sunkiai pakeliama neturėti su kuo laukti pasimatymo toje pačioje vietoje. Vienintelis dalykas, dar blogesnis už tau pakištą kiaulę, yra neturėti žmogaus, kuris galėtų tau pakišti kiaulę.

Antradienis

Sutikau Klerę – didžiulis nusivylimas. Prisiminimuose ji buvo daug gražesnė, ir aš daug labiau ją mylėjau, mėgavausi kiekviena sekunde. (Sekundės su ja truko ilgiau negu šiaip sekundės. Kiekviena sekundė buvo pirmoji.) O čia – pffyy, burtai išsisklaidė, kerai nebeveikė. Iš tinginystės, išdidumo, baimės kentėti nutolom vienas nuo kito, ir mūsų jausmai suseno, nebeįmanoma jų atgaivinti. Mačiau vien isterišką raudonplaukę suglebusiomis krūtimis, vulgariai apsirengusią, perdėtai išsidažiusią. Tik ant kojos ištatuiruotas drugelis priminė, kad ji – ta pati, kurios kaip beprotis prieš keletą savaičių geidžiau. Prisiminiau, ką Polis Žanas Tulė rašė knygoje „Mano draugė Nana“: „Nes jis žinojo, kokia storžieviška šventvagystė susigrąžinti moterį po ilgo laiko, ir kad Žiuransono vynas, neišgertas ir paliktas stovėti, išvėsti butelyje, netrukus virsta topazo spalvos skystalu.“ Tai vienas iš žiauriausiai taiklių dalykų, kada nors parašytų apie nemeilę, apie atvėsusią liepsną, apie kilmingą vyną, virtusį actu. Visų krista-

lizacijų pabaiga yra šventvagystė, mirtinas nusidėjimas nieko nedarymu. Kai niekini žmogų, kurį mylėjai, įžeidi pats save.

Trečiadienis

Ji man sušuko:

– Tu baigsi gyvenimą vienas kaip šūdas!

Atsakiau:

– Tai geriau, negu baigti vienam *su* šūdu!

Ketvirtadienis

Skambina Penelopė ir praneša, kad aną šeštadienį buvo laiminga nuo 21.17 iki 21.42 val. Meldžiu, kad nepasakotų. Aš prieš laimę. Reikėtų rengti demonstracijas prieš laimingus žmones. Tylias eisenas, kuriose susiraukę depresuotieji neštų plakatus: „NE gyvenimo džiaugsmui!“, „Stabdyk laimę!“, „Hedonizmas? Ačiū, ne!“

Verčiau jau būčiau susiporavęs su Penelope, kai ji manęs dar norėjo. Ji žavinga ir padykusi. Bet krūtys man atrodė per mažos. Be to, dulkinosi su Liudo ir nieko man nesakė. Kokia kvaiša – jei tik būtų papasakojusi, mane tai būtų mirtinai sujaudinę. Atstotų krūtis!

Penktadienis

Vakar vakare mano draugas Gijomas Rapno vienam idiotui, prašiusiam jo elektroninio pašto adreso, atsakė:

– Rapno@eiktusiknon.com!

Tada kilo visuotinės muštynės, visiems – kraujosruvos, daugybė mėlynių.

Šeštadienis

Liudo liūdnas.

– Kodėl tu liūdnas?

– Palikau meilužę.

– Tikrai? Turi naują?

– Nu taip, kitaip kokia prasmė būti vedusiam?

– Tai kodėl ją palikai?

– Nes ji per smarkiai kvėpinosi.

– Ką?!

– Nu taip: kai grįždavau namo, žmona kiekvieną kartą aprėkdavo, tai nusprendžiau palikt.

Ponios, Panelės, kurios mus skaitote, jei turite vedusį meilužį, pasigailėkite jo žmonos, nesikvėpinkite aštriais kvepalais. Nei *Coco*, nei *Poison*, nei *Obsession*, o ypač netinka *Rush*. Būkit mielaširdingos. Iš anksto ačiū moterų ir vyrų vardu.

Sekmadienis

Iš tiesų labai paprasta viską sugadinti, kai tau su kuo nors gera: pakanka tam žmogui pasakyti „Myliu tave“.

Pirmadienis

Sutinku vien jaunus kretinus, kurie „nenori sukti sau galvos“. O aš, trisdešimtmetis, greitai keturiasdešimties, kai pagalvoju, vienintelis dalykas, kurį tikrai mėgstu, – tai kaip tik „sukti galvą“: nagrinėti, kas mano idiotiškame gyvenime ne taip, ir perkurti pasaulį aplink save. Jei nori gyventi, turi nuolatos „sukti galvą“. Sukti galvą ir ja atsitrenkti į sieną. Šiais laikais Dekartas sakytų: „Suku galvą, vadinasi, esu.“

Antradienis

Liudo laukia antro vaiko! Praneša man šią naujieną gedulingu veidu, o man įvaro neviltį:

– Kai esi vedęs, visa bėda, kad dulkiniesi be sargio. Po galais, juk tu neprivalai apgyvendinti visos planetos!

– Palik mane ramybėj, aš patenkintas! Dievinu daryti vaikus.

Tikiu. Mano akivaizdoje jis visada apsimeta nelaimingas (kad mane pamalonintų), bet širdies gilumoje – džiaugiasi. Visi tie palikuonys kutena jo vyrišką savimeilę. Bandau suduoti atsakomąjį smūgį:

– Ar matei, kaip jie tiesia savo mažus pirštelius – tai „Užkariautojai“, jie skverbiasi tarp mūsų, infiltruojasi ir nori užimti mūsų vietą!

– Nieko tu nesupranti – kai tos rankytės tiesiasi į tave... O lia lia, patikėk, tada visai sukvailėji... Bet nesuprantu, kas man užėjo, – mylėtis su žmona...

– Tai liguista! Mūsų laikais niekas taip nedaro!

– Ar žinai anekdotą apie bičą, kuris su žmona nuvažiavo į Lurdą?

– Ne.

– Tai va: stebuklas neįvyko, jis vis dar gyvena su ja.

Būtent tuo jis man ir patinka labiausiai – Liudo visada pasakoja vakarėlio pabaigos anekdotus vos prasidėjus vakarienei.

Trečiadienis

Rolano Diuma teisme man labiausiai nepatinka tai, kad dėl jo gali išeiti iš mados mano *Berluti**.

* Politikas Roland Dumas nusipirko porą brangių *Berluti* batų už valstybinės įmonės *Elf* pinigus, tai Prancūzijoje sukėlė skandalą.

Ketvirtadienis

Tais laikais kapitalistinėse šalyse grynieji tekėjo upėmis. Užteko pasilenkti ir susirinkti. Laimei, buvo keletas žmonių, kurie nenorėjo lenktis.

Penktadienis

Vakar vakare Ana Skot rado originalų būdą mane sutaršyti:

– Žinai, man tikrai nesmagu, kad dėl manęs palieki penkias merginas.

Būna tokių dienų. Prieš tai įkalbėjo žinutę mano atsakiklyje, ir kai jai paskambinau, įsijungė balso paštas. Ji perskambino, bet buvau susitikime, mobilusis išjungtas. Tada ji vėl paliko savo mobiliojo numerį mano balso pašte. Kai dar kartą paskambinau, jos telefonas vėl išjungtas. Kai nusiunčiau žinutę, atsakė, bet kai paskambino, pokalbis nutrūko, nes įvažiavau į tunelį. Mes mieste, renkame numerius. Ištisą dieną prasilenkinėjome. Jau verčiau manysiu, kad ištisą dieną vienas kitą gaudėme.

Šeštadienis

Kodėl taip malonu dulkintis be gumytės? Nes rizikuoji dviem esminiais dalykais: duoti gyvybę ir ją prarasti.

Sekmadienis

Kai miegi su daugybe moterų, iš tiesų tai visada viena ir ta pati moteris. Tik jos vardas, oda, ūgis, balsas kiti. Plaukų ilgis, krūtinės apimtis, gaktos plaukuotumas, apatinių drabužių spalva gali kisti. Tačiau visada sakai jai tuos pačius žodžius, ta pačia tvarka darai tuos pačius judesius: „Kaip tu kvepi... ateik arčiau, ateik... bijau tavęs... geidžiu tavo lūpų...

leisk, aš tave laižysiu, greičiau, nebegaliu... o, ačiū Dievui, kad man taip pasisekė... tu man žiauriai patinki... atrodo, sapnuoju... visą naktį, visą gyvenimą darysim tai..." Visi šitie žodžiai kartojami kas vakarą vis kitai merginai nustebusiu vaiko, kuris išvynioja dovaną, žvilgsniu. Kaita lemia kartojimąsi. Paradoksalu, bet, likus su ta pačia moterim, naujumas įmanomas. Don žuanai neturi vaizduotės. Manoma, kad Kazanova buvo stachanovietis, o iš tikrųjų jis tinginys. Gali keisti moteris kiek nori, vis tiek lieki tas pats vyras – menkų pastangų šalininkas. Likti kartu reikalauja didesnio talento.

Pirmadienis

Vargšas Baltus: Šarlis Trenė pavogė jo mirtį. Kaip ir Žanas Kokto, kurio mirtį 1963-iaisiais pavogė Edita Piaf. Reikia būt atsargiam ir nenumirt tuo pačiu metu su kokiu garsiu dainininku. Mirusieji tempia antklodę (spaudą) savo pusėn. Nenorėčiau gauti galo Džonio Holidėjaus mirties dieną.

Antradienis

Vakar vakare – gastrolės po Rivoli gatvės barus, pradedant *Crillon*: *Intercontinental*, *Costes*, *Vendôme*, *Ritz*, *Meurice*, *Régina*. *Régina* pasiekia nedaugelis (tik aš vienas, pergalė, laimėjau – o ką iš tiesų laimėjau?). Po to man čiulpė prostitutė ir iškart apsivėmė. Ar čia būta priežasties ir padarinio ryšio? Tai vyko palydovių baro rūsyje VIII rajone. Kaip tik išsiliejau į prezervatyvą, ji delikačiai jį išsiėmė iš burnos. Pakilo eiti į tualetą, ir išgirdau, kaip kosti, po to nuleidžia vandenį. Tikriausiai pasitaikė pradedančioji, nes laižėsi labai švelniai. Aš sau ramiai apsirengiau. Galėjau atsiimti banknotus iš jos rankinės, vargšelė nė nebūtų pastebėjusi, man rodos, buvo dar girtesnė negu aš. Sumokėjau už šampano

butelius ir išėjau vienas, neatsisveikinęs (man rodos, pyktelėjau, kad ji atpylė iškart po to, kai mane bučiavo). Kas mes, kad esam tokie šlykštūs? Po žemės paviršių išsibarstę žmonės. Paryčiais važiuojant taksi radijas transliavo „Kas liko iš mūsų meilės", ir aš, rodos, apsiašarojau, o vairuotojas – taip pat (Trenė gerbėjas). Gerai abudu atrodėm. Dvi būtybės, klaidžiojančios

marmurinėje aušroje

Senos pakrantėmis.

Kūkčiojau, nes tvirtai žinojau, kad ta mergina davė man kažką, kas neįkainojama.

Trečiadienis

Visada sprukti ir bėgti nesustojant. Ir vieną kartą sustoti, kad žiūrėdamas tiesiai į akis kam nors pasakytum: man reikia tavęs, iš tikrųjų. Ir tikėti tuo. Ir būtų gražu tada neprapliupti juoktis, truputį bijoti, rizikuoti, krėsti visokias nesąmones, pavyzdžiui, dovanoti gėlių ne vasario keturioliktą, o kurią kitą dieną, ir dulkintis nebūnant girtam.

Ketvirtadienis

Vėl grįžta į madą „išminuotojo prijuostė" – tai dėl populiaraus filmo, pavadinto „Too much flesh"*, kuriame Elodi Bušė demonstruoja labai plaukuotą gaktą. Ir štai – nakties gražuolės vėl auginasi kailiukus. Sudie „Kodžako stiliaus plikėms", dabar reikia laikytis modelio „Bario Vaito bebriukas".

* Per daug kūno (*angl.*).

Penktadienis

Mane ištiko jausmų stagnacija.

Amerikoje tokios būsenos žmonės sako: „I am in a transitional stage*."

Bet ar ateis diena, kai išsikapstysiu? Gal patekau į pereinamąją būseną, kuri truks visą gyvenimą.

Šeštadienis

Klubo *Pacha* atidarymas Briuselyje. Garsusis Ibizos klubas atidaro filialą Belgijoje (Ecuyer gatvė 41) dalyvaujant didžėjui Pipi. Ten susipažįstu su Flo, ji geria *mojitos*. Išmoko mane keleto gražių idiomų. Taigi – briuseliečiai, kalbėdami apie merginą – „bombą", sako „top stirna", o vietoj „tingėti" sako „žievėti". Flo atsisako eiti į restoraną *Jeux d'hiver* (tai belgų *Ledoyen* atitikmuo):

– Ar ten galima sutikti top stirnų?

– Ne, vien pompų (vietinis terminas, reiškiantis „buržujes"). Tik padavėjos neblogos, bet jos per daug užsiėmusios.

Toliau tyrinėju pasaulio klubėjimą. Šį vakarą lauke vėsu, šviesa niūri, tarsi vėjo nušiurinta. Šį dienoraštį rašau dar ir tam, kad ateinančioms kartoms pasakyčiau: štai kaip mes gyvenome XXI amžiaus pradžioje, štai kokie malonūs buvo laikai, kai ardėme jūsų gyvenimo rėmus. Baigsime *Fuse* (Blaes gatvė 203), kur visa esybe pajusiu europietišką egzotiką. Flo valgys bananą. Atrodo kvaila, bet mergina, klube valganti bananą, kaip reikiant įelektrina atmosferą. Viena padavėja ištiesia taurelę *Blue Lemon*. Klausiu:

– Kas tas *Blue Lemon*?

O ji man nusišypso:

– Toks mėlynas skystis.

* Esu pereinamosios būsenos (*angl.*).

Sekmadienis

Man rodos, pagaliau žinau, kas yra ne taip: norėčiau būti didvyris. Stovėti „Titaniko“ pirmagalyje ir šaukti, kad esu pasaulio Karalius. Norėčiau gerti žagrenį, kurį gerti buvo pasmerktas Sokratas, užkariauti imperijas, pakeisti Saulės sistemos tvarką, sužlugdyti *Danone*. Norėčiau, kad mane ištiktų istoriniai įvykiai, o išgyvenu vien juokingus nutikimus. Pasaulis užrakintas, ir aš neturiu jam galios.

Pirmadienis

Naujosios technologijos vis sparčiau transformuoja kalbą. Per keletą žinučių rašymo mėnesių prancūzų kalba vystėsi greičiau, negu veikiama Lui Ferdinando Selino, Reimono Keno ir Pjero Gijota kartu paėmus.

– NNR BUT NEGRAZHI + NOBODI.

– JEI NEPATINK KD AS ISPROTEJAU SAKYK TAVE PALIKT.

– NIEKO NEKEISK GIVENK KAIP DBR 300 PER H GREICIU!

– NZN KA SAKAU.

– YR GRAZ MERG?

– VISKS OK?

Kodėl Mokslų akademija dar neatnaujino savo ZHODYNO?

Antradienis

Didysis prizas už Savaitės Frazę atitenka Frederikui Botonui:

– Mano tuščias – jau stiklas.

Ji nuskambėjo bare *Mathias*, ir aš pamaniau, kad man visai patinka visi Frederikai B. (Botonas, Badrė, Bertė...).

Trečiadienis

Aš sutrikęs, bet niekas to nepastebi, nes gerai laikausi. Man lieka vien gebėjimas stebėtis. Rašymas – tai ne amatas, o ieškojimas. Turi su nuostaba žiūrėti į tai, kas normalu, o į tai, kas beprotiška, – žvelgti ramiai.

Ketvirtadienis

Vienintelis Anos Gavaldos trūkumas – trumpi plaukai, visa kita man patinka. Lyginam savo gyvenimus, todėl nebaigiam valgyti patiekalų. Ji geria kolą ir skiriasi su vyru. Jos amžiaus dariau tą patį. *Kambodgia* kažkokie žmonės mus atpažino, bet aš vis dėlto apmokėsiu sąskaitą. Staiga jai šauna į galvą, kaip patenkinti visus mano nepatenkintus troškimus:

– Tai labai paprasta, Oskarai, tau tereikia gerti kalio bromidą.

Tada mano gyvenimas tikriausiai virstų ilga karo tarnyba, būčiau atleistas nuo seksualinių pareigų.

Penktadienis

Viengungis nuolatos sprendžia tą patį klausimą: „Su kuo miegosiu šiąnakt?"

Vedęs vyras nuolatos sprendžia klausimą: „Su kuo miegosiu šiandien po pietų?"

Šeštadienis

Anądien užsukau pas Liudo, norėjau jį palaikyti moraliai per dukters gimtadienio pietus. Vaikai taip šūkavo, kad mes pabėgom į vonią rūkyti žolės. Bėda, kad jo dvejų metukų dukrelė mus pamatė ir bet kokia kaina norėjo įsispausti į VIP patalpą (sėdėjom ant vonios krašto ir dūsavom dėl vė-

jais paleistos jaunystės), tada ją ištiko nervinis priepuolis, ji beldė į uždarytas duris ir šaižiai klykė, bet mudu atsilaikėm. Praėjus kiek laiko, Liudo vis dėlto jai suriko:

– Sofi, nusiramink! Jei toliau taip darysi, sukišiu tave atgal į mamą!

Dėl ko žmogus ta dingstimi, kad jam tik dveji metai, mano, jog viskas leista?

Sekmadienis

Aš darausi svarbus. Per savaitę pasiūliau Žanui Klodui Trišė (Prancūzijos banko valdytojui) viską mesti ir įkurti ūkį Larzake, išpyliau butelį vyno ant Marko Lambrono, pietavau su Žoržu Mustakiu ir Kirazu (ne tuo pačiu metu), vakarieniavau su Alenu Sušonu ir Bernaru Franku (irgi ne tuo pačiu metu), repavau su MC Solaru ir Tina Kifer (tuo pačiu metu). Oskaras Diufrenas pasakoja apie save trečiuoju asmeniu, nes jam nuvažiavo stogas. Tuo Oskaras ir yra didis.

Pirmadienis

Iš ko atpažinsi gerą naktinį klubą? Iš tualetų – kai pirštu perbrauki per TP laikiklį, pirštas pabąla, ir jei po to priglaudi jį prie dantų, jie apmiršta.

Įtartina darosi tada, kai tualete praleidi daugiau laiko negu bare. Kai kurių barų tualetus galiu geriau nupasakoti negu šokių aikšteles.

– Vakar buvo labai gerai.

– Tikrai? Ką veikei?

– Visą naktį praleidau tualete, uosčiau, gėriau, čiaudėjau ir raugėjau.

– Oho, tu tikrai moki linksmintis.

Antradienis

Ingredientai: du buteliai bordo, du gramai kokso, butelis *Absolut*. Sumaišykite viską savo smegenyse ir pilve. Kvailiams prikalbėkite nesąmonių, tada grįžkite namo ir pamatysite, kad nebeturite stilnokso. Neužmikite: visą naktį praleiskite spoksodami į lubas ir gailėdamiesi, kad gimėte. (Receptas naktiniam Sizifui.)

Trečiadienis

Arielė Dombal patiki man Didžiausią Žavėjimo Paslaptį. Frazę, kuri padės kabinti bet kurią būtybę bet kurioje vietoje su sąlyga, kad ji nuobodžiauja ir tyli. Pasiuntus keletą aksominių žvilgsnių jos pusėn, pakanka prieiti ir sušnabždėti į ausį:

– Atrodot tarsi ne čia, bet viską matot.

Regis, tai veikia. Nedrįstu klausti Arielės – nejaugi Bernaras Anri Levi būtent taip ir pasielgė?!. Prisipažinsiu, aš pasitikiu proziškesniu Pjero Benišu metodu:

– Panele, gal norėtumėt pasivažinėti mersedesu?

Ketvirtadienis

Sutikau Princesse gatvės skrydžio palydovę. Pavadinau ją taip, nes ji iš tiesų šios prestižinės profesijos atstovė (skraido *Air France*), be to, nuo tam tikros valandos ima painioti *Castel* su *Boeing 747* ir pradeda skrydžio saugumo instruktažą:

– Avariniai išėjimai, pažymėti užrašu „Exit“, yra abiejose kabinos pusėse, priekyje, centre ir lėktuvo gale. Šviesos ženklai ant grindų nurodys jums kelią šių išėjimų link.

(Patikėkit, tokią valandą žmonės daug dėmesingesni negu lėktuvo keleiviai. Visi klausosi jos, tarsi nuo to priklausytų jų gyvybė.)

– Kabinoje kritus slėgiui, deguonies kaukės nusileis automatiškai.

(Instinktyviai pažiūrim į lubas. Tada po savo krėslu imu ieškoti gelbėjimo liemenės ir lieku ten iki kito ryto.)

Penktadienis

Grmblrblmmgrbbmmmbl gyvenimo gbnmz grmblr

Nenaudingumas.

Šeštadienis

Kai Uelbekas parašė teorinį manifestą apie poeziją, pavadino jį „Likti gyvam". Man rodos, jei vieną dieną kas nors parašys įžymumo teoriją, turėtų pavadinti ją „Likti normaliam". Įžymumas yra nenormali būsena, bet visuomenė reikalauja iš žvaigždžių, kad jos liktų normalios. Taigi ima atrodyti, kad garsūs žmonės teturi vieną tikslą: neužriesti nosies. Garsenybes atpažįstam nebe iš veido (dažnai apžėlusio, pridengto akiniais arba kepure), bet iš perdėto mandagumo. Jie persistengia, valandą spaudžia jums ranką, apsimeta, kad domisi jumis... Tada pamanot: tas žmogėnas tikriausiai garsus, kad taip stengiasi „likti normalus". Įžymybė – tai žmogus, kuris nuolatos neriasi iš kailio, kad už šlovę jam būtų atleista. Savimi persismelkusį kvailį atpažinsit iš to, jog jis perdėtai mandagus, domisi jūsų sumautu gyvenimu, užduoda dėmesingus klausimus ir apsimeta klausąs atsakymų. Jei žvaigždė krečia tokius dalykus (ilgai ir labai susidomėjusi kalbasi su asmeniu, kuris nieko jai neduos), tai tik tam, kad minėtasis asmuo visiems kartotų, jog ji „gyvenime daug simpatiškesnė negu per teliką", nors tas maskaradas kaip tik įrodo, kad ji „daug pragmatiškesnė negu normalus asmuo" (nepažįstamasis niekada jos nebesutiks, nenaudingas

jo egzistavimas iš žvaigždės atminties bus akimirksniu ištrintas praėjus penkioms minutėms po nepamirštamo pokalbio, per kurį, beje, žvaigždė nieko negirdėjo, nes labai stengėsi šypsotis fotografams). Todėl nepasitikėkite jokiu žmogum, kuris jumis domisi, ypač jei jis įžymus. Aš tai tikrai žinau: nuo gimimo esu užrietęs nosį.

Sekmadienis

Mari Montuir stebi, kaip *Closerie* baigiu gerti keturiasdešimt antrą kaipirinją.

– Tu per daug geri, – papriekaištauja.

Nesileidžiu išmušamas iš vėžių. Nemirktelėjęs atšaunu (didingai iškėlęs pirštą):

– Atrodot, tarsi matot, bet niekas jums ne čia.

Pirmadienis

„Labas vakaras. Strutienos filė nebeturim“, – tarsi po katastrofos man praneša *Farfala* (Kanai, Kruazetės bulvaras 1) padavėja, o mes ką tik įsitaisėme pavakarieniauti. Manau, visi vienu balsu sutiksime jai skirti Didįjį prizą ir Žiuri Sveikinimus už Savaitės Frazę.

Antradienis

Marché bare susipažinau su Izabele, jauna tamsiaplauke, kuri mėgsta viena vaikščioti į „karštą“ videosaloną Šamperės prekybos centre (buvo jau penkis kartus). Paskutinį kartą sėdėjo pirmoje eilėje, kai buvo rodomas striptizas, ir stebėjo *hard* striptizą.

– Kartais, – pasakoja ji, – striptizo šokėjos išsirenka žmogėną iš žiūrovų ir scenoje nurengia, bet nė vienam vargšui nestovi.

Dar pasakoja, kad ten yra gaktos depiliacijos kabinetas, ir kai ji ten atėjusi, italas, turėjęs depiliuoti jos trikampį, bandė ją palaižyti. Šokiruota ji tučtuojau nusprendusi grįžti namo. Tą pačią naktį sapnavusi, kad rodo krūtis grasinančiam jai peiliu, bet prievartauti nenorinčiam vyrui. Jei būčiau psichoanalitikas, iš visų pakvaišėlių, kurias pritraukiu, galėčiau susižerti neįtikimus turtus.

Trečiadienis

Kokteilių vakarėlis pas Žeromą Beglė, *Paris Match* žurnalistą. Patrikas Puauras Darvoras vis dar su žaviąja Klera Kastijon (labai gražus pelės veidukas). Žanas Žakas Šulas vis dar su lazdele (kaip Fransua Nurisjė). Fransua Vejergansas vis dar taiso savo būsimos knygos maketą. Fransua Žibo vis dar kandidatas į Akademiją. Emanuelė Gom vis dar dirba *Canal+*, jau nebeilgai. Vakarėlis baigiasi Sent Uene, *Kenzo* reivu. Ivas Adrienas vadina mane Reverendu, maukiam džiną su toniku, kalbamės apie Seišelių salas ir pasaulio pabaigą. Ačiū Dievui, pasaulio pabaiga į tą vakarą kvietimo negavo.

Ketvirtadienis

Dažnai apie kompleksuotą merginą sakoma, kad ji „su šluota šiknoj“. Šio posakio reikšmė man niekada nebuvo aiški. Esu įsitikinęs, kad mergina su šluota šiknoj man visai neatrodytų kompleksuota.

Penktadienis

„Žiūrite į mane, o matote save.“ Žakas Rigo kaip visada teisus.

PAVASARIS

NEPAKELIAMAS GROŽIS

„Džino ašaros atgaivina spindesį
prisiminimų akyse.“

O. V. DE L. MILOSZ

Sekmadienis

Daug skaitytojų nori sužinoti, ar aš meluoju ir kada, ir kur, ir kelintą valandą, ir su kuo. Jie nesupranta, kad rašyti dienoraštį pasirašant tikruoju vardu dar neįpareigoja sakyti tiesos. Tai ne Aragono „melas–tiesa“, o melaginga dienoraščio autoriaus tiesa. Seniau dienoraštis buvo priešinamas su romanu. Vienas buvo laikomas atsivėrimu, kitas – kūryba. O dabar net romanas tapo autobiografinis, todėl nusprendžiau parašyti romanišką dienoraštį. Kai pasakoji įvykius savo vardu, jie virsta nuobodžiais, nes yra pernelyg paprasti: žmonės pažįsta autoriaus fizionomiją, žino, kas kalba, viską mato – tai per lengva, be to, daugybė genijų taip darė (ir senamadžių taip pat). Kadangi naudojuosi heteronimu kaip tarpininku, šio dienoraščio skaitymas virsta slėpynėmis. „Romantiškąjį egoistą“ galima apibūdinti taip: tai žaidimas su „aš“. „Pirmadienį Ne Aš Antradienį Ne Aš Trečiadienį Ne Aš...“ (Gombrovičiaus atminimui)

Pirmadienis

Pirma neišvengiama katastrofa: Žemė žus. Antras visiškai tikras dalykas: aš irgi. Šios dienos klausimas toks: kas žus pirmas? Žemė ar aš? Geriau būtų, kad Žemė, nes mane

ištiks tas pats. Jeigu jau reikės gauti galą, tai verčiau kartu su kitais. Iš narcisizmo laukiu pasaulio pabaigos. Galbūt visi žmonės jaučiasi kaip aš, tai paaiškintų, dėl ko visais būdais stengiasi sukelti apokalipsę – kad nemirtų vieni.

Antradienis

Mano gyvenimas – tai tikrais faktais grįstas romanas.

Trečiadienis

Pasakojau Elizabetai Kvin apie pastaruoju metu mane ištikusius amnezijos priepuolius.

– Buvau patekęs į juodąją skylę nuo šeštadienio 19 val. iki sekmadienio vidurnakčio, – sakau jai.

O ji man atsako kaip koks Lui Žuvė „Keistoje dramoje“:

– Į juodąją skylę? Kaip tai sukrečia.

Ketvirtadienis

Myliu savo nelaimes, jos palaiko man draugiją. Kartais, kai trumpai pasijuntu laimingas, jaučiu tarsi skausmo stygių. Kaip greitai tampi priklausomas nuo savo liūdesio.

Penktadienis

Sutikau Fransuazą, gražiausią Formenteros merginą, sėdėjo ant *Castel* laiptų. Parodė pilvą – plokščią ir įdegusį, po to atsisakė su manim bučiuotis. Geriausias savaitės vakaras.

Šeštadienis

Pastaruoju metu noriu būti ištikimas visam būriui panų. Norėčiau suklijuoti šukes. Juk paprastai taip sakoma, kai norima susitaikyti. Bet kalbant apie mane – negali būti nė minties apie susitaikymą su Klere: aš tikrai noriu rasti keletą

jos šukių kitose moteryse, kad galėčiau jas visas suklijuoti. Surinksiu visų kitų moterų daleles ir iš jų padarysiu Klerės dėlionę.

Sekmadienis

Vakar vakare, 4.59 ryto, iškišęs galvą pro automobilio langą, važiuoju iš Nicos į Kanus, šiltas pavasario vėjas, kiparisų kvapas, alyvmedžiai, kedrai,

plokščiaviršūnės pušys,

Rodos, matau, kaip mėnuo

Sklendžia Viduržemio paviršium.

Po to, kai *Village*, Žuan lė Pen naktiniame klube, pamečiau mobilųjį, jaučiuosi neįtikimai lengvai. Nuo šiol niekas negali man skambėti. Tikroji laisvė – būti nepasiekiamam! Gaila vieno dalyko – telefono atmintyje likusio Marinos Delterm numerio. Kaip pasiseks tipui, radusiam mano mobilųjį... Ten, „Prostitutlende“, kurį perkrikštijom į „Morto-dešrel-lendą“, vyko Žano Alo gimtadienis, tada pirmąkart paragavau obuolinės degtinės ir *Hypnotic Poison*, o ponas Rudis leido man groti *Daft Punk* („High Life“, aštuntas kompaktinės gabalas). Didžiulis pasisekimas: daug geltonų akinių, atsagstytų marškinių ir rausvų kelnaičių su virvele, kyšančių iš po kelnių pažemintu liemeniu. Viena Dženifer Lopez, vardu Anisa, pasičiupusi mikrofoną apibendrino savo epochą:

– Visi – kekšės!

Jei šitas jaunimas ir yra ateitis, tada – valio, pasaulio pabaiga jau arti.

Pirmadienis

Esu per daug jautrus išvaizdai. Per daug neatsparus žavesiui. Yra mados aukų, o aš – moterų grožio auka. Prisipažįs-

tu – esu nekaltas. Ne mano kaltė, kad esu nenuoseklus ir vėjavaikis. Ką jūs vadinate „niekšu“, aš vadinu „beauty victim“*.

Antradienis

Paryžiaus filmų festivalio atidarymas. Po seanso šalia manęs ant Marinjano *Gaumont* kino laiptų sėdi grakšti blondinė ir didelėmis stirnos akimis jau pusvalandį liūdnai žiūri į savo mobilųjį. Šitas vaizdas varo man juodžiausią liūdesį. Įsivaizduoju, kad ji laukia skambučio, o jo vis nėra, arba peržiūrinėja buvusių, esamų ir būsimų meilužių sąrašą, o jos širdelė daužosi po šilkine liemenėle, arba kad penkiasdešimtą kartą skaito romantišką savo gyvenimo vyro žinutę... Ji nieko kita neveikia, tik dūsauja ir nervingai maigo telefoną. Koks aš poetas! Akimirką nebeiškenčiu, prieinu prie jos ir klausiu, ar viskas gerai, o ji mane aprėkia:

– Po velnių! Per jus pralaimėjau! Jau buvau beveik surinkusi daugiausia „Tetrio“ taškų!

Taip, nes paslaptingoji pamišėlė, pasirodo, yra žaidimų mobiliuoju telefonu čempionė. (Pastaba: visai normalu, kad susikūriau filmą – juk vyksta kino festivalis.)

O vėliau Klotilda Kuro neatėjo į *Renoma* galeriją.

Trečiadienis

Man pasakojo gana juokingą istoriją: vienas aktyvus homoseksualas šiuo metu artimai draugauja su ginekologu ir vedasi jį į visus Paryžiaus vakarėlius. Kad ir kur nueitų, jį pristato taip:

– Visur einu tik su savo ginekologu!

* Grožio auka (*angl.*).

Ketvirtadienis

Pratęsdamas apmąstymus apie dienoraščio nesusipratimus ir pavojus, noriu pacituoti ištrauką iš Kamiu „Kryčio“: „Išpažinčių autoriai paprastai rašo tam, kad visai nieko neišpažintų ir nieko nepasakytų apie tai, ką žino. Kai jie dedasi pereiną prie prisipažinimų, pats laikas jais nebepasitikėti: dabar ims dažyti lavoną. Patikėkite, aš tikras šios srities meistras.“ Apima keistas jausmas, kai Gi Žoržas galų gale pripažįsta savo nusikaltimus Paryžiaus prisiekusiųjų teisme. Norėtųsi, kad visi rašytojai būtų gi žoržai, taip užspeisti į kampą, kad galų gale prasižiotų. „Taip, aš tai padariau, taip, taip, taip, tai aš, atleiskit, aš daugiau nemeluosiu, prižadu.“ Bet rašytojai – tokie nusikaltėliai, kurie niekada nepraveria burnos.

Penktadienis

Vakar vakare Dominikas Nogezas taip atsisveikino su „Romano studijos“ dalyviais:

– Einu namo, turiu pabaigti romaną.

– Man irgi jau laikas, – atsakiau, – turiu pradėti romaną.

Šeštadienis

Jei pasirodau per televiziją, žmonės sako, kad esu per daug rodomas viešai. Jei atsisakau rodytis per televiziją, sako, kad laikau save žvaigžde. O kai nusižudysiu, esu tikras, apkaltins, kad tai rinkodaros triukas.

Sekmadienis

Leidėjai knygų neskaito – jie leidžia.
Kritikai knygų neskaito – jie varto.
Skaitytojai knygų neskaito – jie perka.
Išvada: niekas, išskyrus rašytojus, knygų neskaito.

Pirmadienis

Kai Liudo grįžta namo, jis turi prie ko prisiglausti. Aš tokios prabangos neturiu. Svarstau – gal viengungiai kabina merginas paprasčiausiai dėl to, kad kartkartėm galėtų pavartoti veiksmažodį „prisiglausti“.

Antradienis

Patriką Viljamsą (žurnalo *Technikart* vyriausiojo redaktoriaus pavaduotoją) ištiko smarkus romantizmo priepuolis: abu esam tos pačios nuomonės, kad mylėtis daug maloniau, kai esi įsimylėjęs. Vyrai kaip moterys: mums labiau patinka seksas kartu su jausmais. Reikia nerimo, žavesio, magijos, kitaip dulkinimasis lieka gryna gimnastika. Tai tikriausiai paaiškina, dėl ko geriame šitiek alkoholio. Dažnai dulkinuosi girtas tik tam, kad vėl pajusčiau įsimylėjimo svaigulį. Jei širdis nesidaužo, reikia, kad bent galva suktųsi.

Trečiadienis

Vakar vakare Gijomas Rapno, demonstruodamas savo *Audi TT* vienai apetitą žadinančiai būtybei, lepteli:

– Nusipirkau naują automobilį, kad galėčiau parsivežti namo tas kvaišas... Ką tu šiąnakt veiki?

Ketvirtadienis

Dar viena Savaitės Frazė: „Jau verčiau tegu mane palaiko mogulu, tik ne mongolu.“ (Tjeri Ardisonas)

Penktadienis

Vienoje, tuščių rūmų „Ringe“, niekas nebešoka valso. Į Froidą spjaudė dar jam gyvam esant, o dabar jis turi savo vardu pavadintą parką. Man norisi perfrazuoti garsią Hein-

richo Heinės eilutę: „Ich weiss genau was es bedeuten soll, dass ich so traurig bin.“* Nesijaudinkit, tai bus vienintelis mano žodžių žaismas vokiškai.

Šeštadienis

Žanas Pjeras Rueiru švenčia penkiasdešimtmetį Monpeljė operos teatre. Gausus jo draugų būrys išsitraukė smokingus ir vakarines suknias, tarp jų ir Pjeras Kombesko – žavingai atrodanti Pikų dama, beieškanti pamestos spiralės. Korti leidžia senų laikų pokylių plokšteles. Dabar jau esu pakankamai pagyvenęs, kad jausčiau nostalgiją *Scatola*, *Distrito*, *Cholmes* ir *Etoiles*... Šiandien žmonės daugiau trepsi klubuose *Dune* ir *La Villa Rouge*. Monpeljė daugiau žmonių šoka valsą negu Vienoje, bet Benua Diutertro draugui tai netrukdo eiti susišluoti takelio. Aprodau užkulisius vienai tamsiaplaukei, kuri norėdama išsisukti kartoja:

– Man trisdešimt devyneri metai, ar girdi?! Kodėl tu mane kabini, man TRISDEŠIMT DEVYNERI!

Kad ir kaip būtų, nosyje turėjau tiek, kad kelnėse jau nieko nebeliko.

Sekmadienis

Palava lė Flo į picas plieskia saulė. Vietinis proletariatas tepasi įdegio aliejumi ir eina žaisti paplūdimio tinklinio. Vargšai visada seksualesni už turtuolius, aš ir toliau taip manau (netgi esu gyvas to pavyzdys). Noriu plaukuotos tamsiaplaukės. Iš getoblasterių sklinda *Modjo* „Lady“, tarsi įrašas būtų naujutėlis. Eidami valgyti radioaktyvių austrių įsispiriame į

* Aš labai gerai žinau, ką turėtų reikšti, dėl ko esu toks nusiminęs (*vok.*) (H. Heinės „Lorelei“ parafrazė).

kaučiukinius sandalus. Senu keltuvu galima persikelti virš kanalo ir iš *Casino* atsidurti itališkoje ledainėje. Vienas prie kito prilipę restoranai, atsukę nugaras į jūrą. Uf! *Midi Libre* mūsų nuotraukos neišspausdino. Pro galinį langą matau, kaip tolsta mano praeitis ir mažėja mano meilė.

Pirmadienis

Jaunų merginų krūtys tokios stangrios, tarsi būtų iš silikono. Kamilei, dažytai juodaplaukei, nenustoju kartoti, kad ji man per jauna. Šaukia:

– Kodėl? Tau ką – labiau patinka pasenę produktai?

Iš tiesų man kliudo ne jos amžius (septyniolika), o kaina (*Chanel* laikrodis). Ji turi keistą maniją reikalauti dovanų, nors šiandien nei jos gimtadienis, nei gruodžio 24-a. Gaila – kol pats vaidinau, jau beveik patikėjau, kad ji nuoširdi. Užuot kaip visi tiesiog padejavęs (greitai greitai, kaip pavyks), svajoju apie nebemadingus jausmus. Frankas ir Olivjė iš baro *Japan* vėl iš manęs šaipysis:

– Oskaras guldo merginas tik ant popieriaus!

Išsilieti į lateksą – net jei jis labai plonas, net jei labai gražioje burnoje – vis dėlto tėra išsilieti į lateksą.

Antradienis

Anksčiau išgerdavau tris taures, ir gražūs posakiai ateidavo savaime. Dabar išgėręs tris taures imu ir užsirašau, ką jūs ką tik pasakėte.

Trečiadienis

Šeštą ryto paskambina Klerė ir ima įžeidinėti. Ramiai leidžiu jai pilti purvą ir krizenu – atsirado mat auštant hiena Afrikos savanoje. Tada ramiai atsakau, kad tarp jos ir ma-

nęs yra didelis skirtumas: ji įžeidinėja mane, nes myli, o aš mandagus, nes jos nebemyliu. Kai ji meta ragelį, man užgniaužia kvapą, nes šįsyk žinau, esu tikras, kad daugiau niekada gyvenime nebesikalbėsime.

Ketvirtadienis

Dažnai man norisi gražiausias citatas supinti į dialogą. Pavyzdžiui: „Kas yra tas, kurį laiko manimi?", garsusis Aragono klausimas, man rodos, visai logiškai šaukiasi ne mažiau žinomo Kokto šūkio: „Lavink tai, dėl ko tau priekaištauja, – tai ir esi tu." Moralas: tave laiko tavimi. Neverta nė rūpintis, kokį apgailėtiną savo įvaizdį pateiki kitiems, nes jis visada teisingas. Verčiau sau pritarti, negu visą gyvenimą sau priešgyniauti. Ar kai Aragonas ir Kokto buvo gyvi, tarp jų įvyko toks dialogas? Nesvarbu. Dabar jie kalbasi tarp mirusiųjų. Kas gi kita yra biblioteka, jei ne vieta, kurioje vyksta dialogai tarp lavonų? Ginčas galėtų trukti ilgai... Pavyzdžiui, Kafka aplenkė Kokto tokiu kategorišku aforizmu: „Kovoje tarp tavęs ir pasaulio pasaulis tau padeda."

Penktadienis

Lyja, šviečia saulė, lyja, šviečia saulė. Dievas žaidžia nuotoliniu meteorologijos pulteliu, kaip aš žaidžiu moterimis. Draudžiu jums šaipytis. Parašiau ketureilį, kurį prašyčiau skaityti atlaidžiai.

Man velniškai noris suryti tave gyvą
Man velniškai noris tave vesti ryt
Man velniškai noris įkąsti tau į šikną
Man velniškai noris tavo rankos prašyt.

Žinau, tai ne visai baigtas pagrindas tolesniam darbui, bet vis dėlto – aleksandrinas.

Sekmadienis

Man patinka tik skaityti, rašyti ir mylėtis. Vadinasi, man visai pakanka gyventi vieno kambario bute, su sąlyga, kad jame bus knygų spinta, kompiuteris ir lova.

Pirmadienis

Sibiro šaltis: lapkritis tęsiasi šešis mėnesius. O aš vis nesiliauju kalbėti apie šiltnamio efektą! Dabar jau beveik norėčiau visuotinio planetos atšilimo... 2000-ųjų lapkritį Hagoje susirinko 180 šalių, kad sumažintų atmosferoje CO_2 kiekį, ir nuo to laiko mes šąlam šiknas! Štai puiki idėja Lionelio Žospeno politinei programai: „Balsuokite už mane 2002-aisiais, ir mes padidinsim automobilių kiekį, kad visus metus būtų šilta, be to, kai jūros lygis pakils aštuoniais metrais, paplūdimiai priartės prie Paryžiaus."

Antradienis

Vakar apsiverkiau išgirdęs Bilo Viterso „Ain't no sunshine when she's gone/It's not warm when she's away"*. Siaubingą Paryžiaus šaltį dar labiau stiprina ledynmetis mano širdyje. Žinau, kad kvaila taip rašyti, kad tai griauna mano, nejautraus falokrato, įvaizdį, bet ką galiu padaryti? Šitame vienatvės pasaulyje man atrodo, jog viengungio, spoksančio į muzikos centro vienodintuvą, ašaros jau yra vilties užuomazga.

* Kai jos nėra, nešviečia saulė / Kai jos nėra, nebūna šilta (*angl.*).

Trečiadienis

Po kelių pasirodymų per televiziją (skirtų knygai reklamuoti) stengiuosi likti normalus. Įžymumas yra prabangi vergija, kalėjimas po atviru dangumi. Vaikštai gatvėmis, ir visi tave stebi. Kai sutinku žmones, jie apsimeta, kad manęs nepažįsta, o paėjėjęs keletą metrų girdžiu, kaip šnabždasi man už nugaros:

– Matei? Čia tas idiotas Oskaras Diufrenas!

– Žiūrėk, kaip sulyso!

– Atrodo visai apkvaišęs!

– Vis tiek jis pasipūtęs!

– O man jis visai patinka...

– Patylėk, Eglantina!

Kiekviena menkiausia smulkmena, kiekvienas išorės pokytis tučtuojau išnagrinėjama.

– Jo plaukai riebaluoti!

– Nesiskutęs!

– Su tais pačiais marškiniais, kuriuos dėvėjo pas Fožielį!

– Suprantama – nenakvojo namie!

– O man jis visai patinka...

– Patylėk, Eglantina!

Jaučiuosi tarsi visą laiką filmuojamas. Žliaugia prakaitas. Per daug žvilgsnių sminga man į veidą. Ratilai supa ne tik mano akis.

Ketvirtadienis

Praeitis jau praėjo, o ateitis neaiški – dūstame amžinoje malonumų dabartyje.

Penktadienis

Mano gyvenimo tikslas – būti Tomu Džounsu limuzine su oro kondicionieriumi. Pertempta oda, padengtas kapiliarų implantais ir perskrudęs soliariume, visas skersai išilgai suplėšytas ir iščiulptas. Pamatysite, man pavyks. Ir tą dieną išsidrėbęs baltos odos sėdynėje, viena ranka iškėlęs butelį *Bollinger Magnum*, kita apkabinęs palydovę lietuvę, esu beveik tikras, kad dar rasiu priežasčių apverkti savo likimą.

Šeštadienis

Ar tikrai Kanų festivalis po dviejų savaičių? Ten juk yra limuzinų su oro kondicionieriais, ar ne? Jei svajonės taip lengvai įgyvendinamos, vadinasi, jos – vidutinės.

Sekmadienis

„Neturtingas žmogus niekada nebūtų galėjęs parašyti Henrio Džeimso romanų."

Mane gina Džeimsas Džoisas.

Pirmadienis

Viskas, ką darau (straipsniai laikraščiuose, knygos, televizijos ar radijo kronikos), – vien iš bailumo. Nesugebu pasakyti „ne". Bijau, kad jei mano fizionomijos nebus matyti visur, mane pamirš. Žmonės mano, kad tampi įžymybe iš garbėtroškos, narcisizmo ir didybės manijos, o yra atvirkščiai: jei esi bailus, drovus ir silpnas, nori būti garsus.

Antradienis

Liudo šaiposi iš mano miesčioniškų dejonių.

– Oo... Kai sukanka trisdešimt penkeri, garsartistą apima nerimas...

– O tu, Liudo? Kodėl nerašai apie nuostabią šeimos tėvo, vedusio tobulą moterį, laimę?

– Kam man iš viso ką nors rašyti? Vaikai bus mano šedevrai. Jokia knyga, plokštelė ar filmas niekada neprilygs jiems grožiu. Joks paveikslas niekada nesukels man tokios nuostabos. Tą dieną, kai gimė vyresnėlė duktė (atkreipk dėmesį į subtilų sąskambį – jei tik panorėčiau, įkrėsčiau pačiam Folkneriui), supratau, kad menas – juokingas, palyginti su neįtikima paslaptim: mažas, dar kraujuotas rėksnys, kuris seilėjasi verkiančiai motinai ant krūtinės. Nuo tol savo gyvenimą laikau nesuprantamu ir magišku kūriniu. Kartais būna pauzių, pasikartojimų, skonio klaidų. Aktoriai pavargsta, dekoracijos atrodo niūrios. Dažnai stilius būna prastas. Bet tai geriau už Pikasą, Prustą, Felinį ir *Beatles* kartu paėmus.

– Pegi sakė, kad iš esmės tėvas yra šių laikų nuotykių ieškotojas, o tu sakai, kad jis – paskutinis dendis.

– Žinai, Oskarai, dažnai tau pavydėdavau, bet dabar man tavęs greičiau gaila.

– Ačiū, mano vienintelis drauge.

Tai taškas, čia mes vienas kito nesuprantam. Pro langą matau, kaip jie, naujieji tėčiai su vežimėliais, vaikštinėja po Liuksemburgo sodą – prislėgti, pavargę, apsikrovę rėkiančiais vaikiščiais, kaip prisiverčia būti kantrūs, statyti smėlio pilis, nors iš tikrųjų jaučiasi išgręžti kaip skudurai... Kada jiems trūks kantrybė? Kada prisipažins, kad deda skersą ant to gyvenimo, pilno sauskelnių ir šūdinų vaikų vežimėlių?

Trečiadienis

Sudariau man patinkančių merginų sąrašą. Pirmoji – Fransuaza ir jos neurotiškas žavesys. Vienintelis trūkumas: jai į

mane nusispjaut. Turiu nepamiršti: atsisakydama su manim permiegoti mergina dar neįrodo, kad yra protinga!

Ketvirtadienis

Žmonės, plojantys dviejose vietose – kine ir nusileidus lėktuvui, – yra tikri kvailiai.

Penktadienis

Savaitės Frazė: „Ji buvo pusiau manekenė, pusiau *Mein Kampf*." (Eduaras Baeras)

Šeštadienis

Gyvenimo pabaigoje Fransua Miteranas buvo nepakenčiamas. Prisipažino Rožė Anenui norįs nugriauti Eifelio bokštą. Sąmoksliškai mirksėjo Morisui Paponui, kad papiktintų Žoržą Marką Benamu. Elkabacho akivaizdoje aprėkdavo artimuosius, niekino draugus, traiškydavo priešus. Norėčiau tokios pabaigos: senas, nepakenčiamas, galingas, apsuptas dvariškių ir knygų. Jis šaudė į greitąsias pagalbas, kad pačiam netektų per greitai atgulti į vieną iš jų.

Sekmadienis

Nuo tam tikro amžiaus apie viską turime tvirtą nuomonę. Meilė? „Trunka trejus metus." Ištikimybė? „Tai tik žmonių sukurta sąvoka." Mirtis? „Vienintelė laisvė." Raminame save įprastom frazėm. Nuo tam tikro amžiaus naudojiesi bet kokia dingstimi, kad galėtum nustoti galvojęs.

Pirmadienis

Reikia važiuoti iš Prancūzijos. Vienas mokslininkas man paaiškino, kodėl per pastaruosius šešis mėnesius saulė švie-

tė tik penkias dienas. Šiaurės ašigalis tirpsta. Vadinasi, vandenyne daugėja vandens, ir druska jame kitaip pasiskirsto. Būtent nuo druskos priklauso Golfo srovės tėkmė. Neklauskit manęs, kaip visa tai vyksta, aš nieko nesuprantu. Bet tokia liūdna yra tikrovė. Golfo srovė, šiltoji srovė, kuri atnešdavo mums šilumą ir neleido Prancūzijai virsti ašigaliu, suka kitu keliu. Per keletą dešimtmečių Paryžius taps tokia pačia šilta vieta kaip Monrealis. Siaubingas klimatas, kurį turim iškęsti 2001-aisiais – anaiptol ne laikinas pokytis. Niekas jums dar nesakė, bet įsivyraus šaltis. Žiemos Prancūzijoje bus vis atšiauresnės. Mes taip siekėme komforto, tiek daug gaminome ir teršėme, kad dabar gamta keršija. Ateities Nojus mūvės kumštines pirštines, avės pačiūžas, o nuo jo barzdos kybos varvekliai.

Antradienis

Šviesiaplaukės, kurių akys rudos, / Nieko gero niekada neduoda.

Trečiadienis

Fransuaza Ardi skaito mano žvaigždėlapį: aš Mergelė, mano ascendentas – Dvyniai. Mergelė reiškia, kad esu maniakas, rimtas, darbštus, kruopštus, atsargus, niūrus, nesugyvenamas. Dvynys reiškia, kad esu smalsus, diletantiškas, visur kaišioju nosį, atviras, greitas, stresuotas, nesugyvenamas. Vadinasi, svyruoju tarp Mergelės kritinio proto, noro valdyti ir Dvynių nerimo, judrumo. Įtariu, kad ji vieną po kitos sugraužė mano knygas, nes taip tiksliai atpažino šizofreniją.

Ketvirtadienis

Ari Bulonas rašo Alenui Delonui. Noriu jam atsakyti: „Brangus Ari, šaukiesi pagalbos dykumoje? Rėki tamsoje? Pamiršai, kas esi, iš kur atkeliavai, dėl ko gyveni? Ir manai, kad esi vienintelis? Nurimk. Visi panašūs.“ Ari vaikystė tikriausiai buvo košmariška. Tačiau į daugelį jo keliamų klausimų negalėtų atsakyti niekas. Turėti tėvą dar nieko nekeičia.

Penktadienis

Savaitgalis Ženevoje, knygų mugėje. Tikiesi pamatyti nešvarių pinigų kupinus bankus, laikrodžių ir šokolado parduotuves. Randi šventišką miestą, valdomą rusų mafijos ir Saudo Arabijos princų. Ibiza ir Majamis gali slėptis. Čia visi laižosi iškišę liežuvius kaip vaizdo klipe „You are my high“. Ženevoje, restorane *Armures* (senamiestyje), Bilas Klintonas valgė fondiu. O Oskaras Diufrenas gėrė alų tarp Martinos krūtų bare *Espoir**.

Šeštadienis

Pasaulio klubėjimas (tęsinys). Yra ir geresnių vietų už barą *Espoir*: *Deuxième Bureau* (Stand gatvėje) ir *Baroque* (Fursterie aikštėje). *Baroque*, priklausantis Žaninai, yra Ženevos auksinio jaunimėlio susirinkimo vieta. Kitaip tariant, seksualiausių pasaulyje seksbombų, kurias traukia žiovaujantys brangakmenių pardavėjų sūneliai. Čia jie geria degtinę su *Red Bull* (Prancūzijoje šis stimuliatorius uždraustas), šaukia, kai didžėjus groja Šegio gabalą, atsisveikindami bučiuojasi tris kartus, po to sėda į BMW Z8 ir važiuoja į *Velvet*. Ten rumunės segi tik aukso grandinėles tarp krūtų ir yra nikitos

* *Armures* – šarvai, *espoir* – viltis (*pranc.*).

arba adrianos. O Ženevos Daniela Lumbroso vardu Irma Danon! Kaip gaila, kad boikotuoju šį prekės ženklą! Prisiekiu, tai ne prasimanymas. Per savaitę ji veda trylika laidų, galite patikrinti.

Sekmadienis

Savaitės Frazė: „Ji buvo pusiau *fashion*, pusiau fašo*." (Čerkinskis)

Pirmadienis

Šveicarišką rytą rūkas virš ežero vis negalėjo išsisklaidyti. Vėjelio į šalį bloškiama vandens čiurkšlė tiško ant praeivių ir jachtų. Su ironišku susidomėjimu žvelgiu į nublukusias kalvas. Staiga į dirbtinę miglą prasiskverbia saulės spindulys ir pasirodo vaivorykštė. Spalvos išsklaido galvos skausmą. Ačiū tau, Viešpatie.

Ketvirtadienis

Ką geriau rinktis: vakarienę su tunu, kuris ėda žuvis, ar vakarienę su žuvimi, kuri valgo tuną?

Penktadienis

Sonios Rykiel vitrina – mūsų laikų simbolis: tarp firminių krepšio ir diržo ji eksponuoja Naomi Klein esė „No Logo", nukreiptą prieš prekių ženklus.

Šeštadienis

Kanuose visur išsirikiavę farai – saugo, kad atstumtieji nepatektų į vakarėlius, kuriuose turtingieji laužo visus respubli-

* *Fashion victim* – „mados auka" (*angl.*), fašo – niekinamas prancūzų žodis, reiškiantis „fašistas(-ė), fašistinis".

kos įstatymus. Kokia bendra visų šių metų Festivalio vakarėlių tema? Sloga su smokingu. Kad į tave žiūrėtų rimtai, turi daug šniurkščioti. Ašarų nėra, todėl bėga nosys.

Pirmadienis

Pirmas dalykas, kurį pamačiau atvažiavęs į Kanus, – kraujo klanas. Iš taksi įbridau tiesiai į hemoglobino balą. Atrodo, Kruazetės bulvare naktį vyko muštynės tarp plebėjų. Neturtingieji, kaip įprasta, užuot puolę turtuolius, ir toliau žudo vieni kitus. Tegu taip ir būna! Viešbučio *Martinez* liukso kambaryje dovanų padėtas *Taittinger* butelis, bet man labiau patinka eiti į barą. Esu mažiausiai garsus iš visų ten esančių: Gijomo Diurano, Aleksandros Kazan, Eduaro Baero, Lu Dujono, Mišelio Denizo, Matjė Kasovico, Džamelio Debuzo...

– Ar buvai Kopoloj?

– Jos filme?

– Ne, vakarėlyje...

Reikėtų priprasti: niekas čia nekalba apie kiną, vienintelis įdomus dalykas – ką veiksim vakare. Truputį sunerimau: vos atvažiavęs jau viską pražiopsojau. Nuolatinė frustracija ir yra tokių renginių dėsnis. Štai du teiginiai, kuriuos dažniausiai girdi Kanų festivalyje: „Pernai buvo geriau“ ir „Kitur yra geresnių“. Kad ir kur eitumėt, kad ir ką veiktumėt, visada būsite ne vietoje – kur nors kitur visada vyks kas nors geresnio. Todėl visi festivalininkai priversti isteriškai graibytis telefonų ir visąlaik būti prisiklijavę juos prie ausies. Kanuose ištisas dvi savaites žvaigždės turi viską, ko trokšta (narkotikų, prostitučių, rūmus, vakarienes, jachtas, sraigtasparnius), todėl elgiasi kaip išlepinti vaikai, bijantys ką nors pražiopsoti. Čia ieškoti Gralio reiškia atkakliai ieškoti, kur vyksta vakarėlis, linksmesnis už tą, kuriame dalyvauji. Pražiopsoti vaka-

rėlį atrodo baisiau už mirtį – tai siaubinga kankynė. Kažkas sako, kad gerai padariau nuėjęs į Prancūzijos televizijos vakarienę Madžestiko paplūdimyje? Ar teisingai elgiausi, kad *Canal+* klube šokau su Aksele Lafon ir Klotilda Kuro, o ne su Emanuele Bear ir Šarlote Geinsbur? Kodėl į mane akis įsmeigęs spokso Pjeras Leskiuras – aš panašus į TV laidų vedėją? Ar yra gražesnė mergina už tą, kuri dabar mane bučiuoja? Gal šitame mieste, dabar, kol rašau, vyksta kas nors įdomesnio už tai, ką veikiu? Tai štai: vos patekau į rojų, iškart praradau protą ir atsidūriau pramogų verslo pragare.

Antradienis

Atsikeliu vidurdienį apsipylęs prakaitu (oro kondicionierius išjungtas, miegojau prie atviro lango), atsiverčiu naujausią Dž. Ž. Balardo romaną, tobulai aprašantį tą zoologijos sodą, kuriame ir esu. „Super Kanuose" pasakojama apie vyrą, kuris gyveno čia, Aukštutinės Rivjeros privačių namų rajone, dideliame vasarnamyje su baseinu, saugomame vaizdo kamerų, apsuptame elektros tvora. Vieną dieną jis ima šautuvą ir nušauna dešimt žmonių, po to nusišauna pats. Balardas suprato, kad šitas dirbtinis gyvenimas neįmanomas. Trys šimtai antras puslapis: „Kino festivalis driekėsi pusantro kilometro į ilgį, nuo *Martinez* iki Senojo uosto, kur komercijos direktoriai tiesiai nuo padėklų rijo jūros gėrybes, tačiau į plotį siekė vos penkiasdešimt metrų. (...) Ištisos minios žmonių po palmėmis, patys to nežinodami, dirbo statistais, vaidino tradicinį vaidmenį. Bet pastarieji atrodė daug labiau pasitikintys savim, kai plojo ir šaukė, negu aktoriai, kurie atvažiavo čia pasirodyti ir lipo iš limuzinų su garsių nusikaltėlių, sugautų ir masiškai vedamų į teismą, veidų išraiškomis."

O. K., atsidūriau natūralaus dydžio realybės šou, dekadentiškame Disneilende. Balardas parašė ne tik „Crash!" scenarijų, bet ir „Žiaurumo mugę", o tai puikiai apibūdina Festivalį. Kinas sukurtas tam, kad būtų galima pabėgti nuo tikrovės. Kinas yra nuostabus melas, sapnas atmerktomis akimis, sukūręs savo aristokratiją, kuri dabar bijo revoliucijos. Festivalio privilegijuotieji slepiasi už nugarų apsauginiams su traškančiomis ausinėmis. Visi čia esantys – ultrasnobai, tai yra visiški paranoikai. Dabar geriau suprantu tą kraujo klaną, pasitikusį mane, kai atvažiavau. Tai tikrovė norėjo prasiskinti kelią šiame cirke.

Trečiadienis

Šį rytą išėjau iš Marko Dorselio vakarėlio, sėdau į ferarį, ir pasileidom 240 km/h Kruazetės bulvaru klausydamiesi *Aerosmith*. Važiuojant aplink žalią salelę mirtinai girtas vairuotojas per staigiai užlaužia vairą, ir automobilis dukart apsisuka aplink savo ašį. Merginos spiegia, išcentrinė jėga stumia silikonines krūtis lauk iš Džono Galiano iškirpčių. Laimei, prisisegiau saugos diržą! Sonia vemia iš baimės, o mano bičiulis spūsteli akceleratorių, ištiesina judėjimo kryptį, ir 180 km/h šauname į saulėtekį.

Ketvirtadienis

Nerimo banga VIP kambaryje: šiapus raudonos užtvaros drybsom ant baltos odos fotelių, mus girdo bananine degtine, glostom šlaunis būsimoms aktorėms, šokančioms ant stalo pagal naujausią *Modjo* gabalą („Chillin"), ir staiga mane apninka abejonė. O KĄ, JEI VIP KVADRATAS BŪTŲ KITOJE UŽTVAROS PUSĖJE?

Vėliau prieinu prie žavingos jaunos žvaigždutės ir klausiu:

– Atvažiavai pažiūrėti filmų?

Švelniu balsu ji atsako:

– Ne. Atvažiavau pamatyti Žano Rošo.

Penktadienis

Gatvėje mane apspinta, apsupa, apstumdo plebėjai:

– Ar tu garsus?

– Ar tu pažįsti garsių žmonių?

– Ar tave rodo per televizorių, koks tavo vardas?

– Aktorius? Dainininkas? Laidos vedėjas? Duosi man autografą?

– Iš tikrųjų, KAS TU TOKS?

– Gal turi leidimą į vakarėlį? O gal dalyvio kortelę į filmą?

Gatvinių akiplėšiškumas man atrodo visiškai pateisinamas. *Beautiful people* paskelbė karą žiūrovams: paleido į kovą tamsius akinius, rolsroisus, milžiniškus plakatus ir žurnalų viršelius. Žmonės juos pažįsta, tačiau neatpažįsta. Jie gyvena žmonių meile, tačiau patys jų nemyli. Žiūrovai žeminami. Ar ateis diena, kai jie ims keršyti? Taip: garsiau plos Davidui iš *Loft Story* negu Nikolei Kidman. Juk ploja patys sau. Šiais laikais didžiausia sėkmė tarp žiūrovų audiovizualinėje srityje kuriama be autorių ir be aktorių. Kruazetėje (ir visoje šalyje) kyla panikos vėjas, čia kalbama vien apie tai: dabar pramogų pramonėje darbas turi mažesnį pasisekimą negu nedarbas.

Sekmadienis

Tada supratau, kad man tai patinka. Pamėgau. Jaučiau palaimą būdamas pranašesnis ir gyvendamas išgalvotame pasaulyje. Norėjau, kad mano gyvenimas būtų panašus į filmą. Atvažiavau ne dėl meno, o tam, kad susipažinčiau su

Mari Žilen, supločiau rankomis su Džoju Staru, pašokčiau su Beatrise Dal, kad *Techniboat* valgyčiau omarą su mauritanišku šparagų padažu kartu su Ariele Vizman ir Fransiu Van Listenborgu, susidaužčiau taurėmis su Alenu Šaba, atsiklaupęs prie klozeto uostyčiau prastą koksą su... visais. Paparacių blykstės mane pamalonina. Kai kitapus apsaugos užtvarų išgirsdavau šaukiant savo vardą („Oskarai! Oskarai!“), mane ištikdavo erekcija. Atėjo laikas grįžti į Paryžių.

Antradienis

Man visai patinka, kai mane išvadina niekšu. Šį atgyvenusį žodį reikėtų reabilituoti. Aš nei nenaudėlis, nei šiukšlė, nei valkata – esu niekšas, ieškantis paskutinės *roller girl*. Šį žodį įšventino Moljeras, kai pavadino Don Žuaną „paskutiniu niekšu, kokį tik žemė nešiojo“. Kas patys stipriausi? Aišku, niekšai.

Trečiadienis

Mums meluoja! Akademikai nėra nemirtingi: neseniai Žakas de Burbonas Biusė sudėjo ginklus. Tai buvo paskutinis prancūzas, gynęs santuokinę laimę ir „ilgalaikę meilę“ (taip vadinasi vienas iš jo „Dienoraščio“ tomų). Jis nukeliavo pas savo gyvenimo Lorensiją – savo kūrybos šerdį, savo širdies kūrinį. Apraudu rašytoją, kuris radikaliausiai prieštarauja mano pesimistinei poros sampratai. Su kuo nuo šiol diskutuosiu? Kas man tvirtins, kad meilė įmanoma? Kas prisiekinės, kad čia, šiapus, gali būti laimingas? Burbonai Biusė, senas barzdotas dinozaure katalike, ar jūs buvote paskutinis romantikas?

Ketvirtadienis

Nostalgija Kanų *Baoli*, kur žvakių šviesoje švytėjo silfidės. Žvilganti merginų oda darėsi vis panašesnė į Dioro reklamas: madingas auksinis prakaitas, prakaito perliukai, drėgni pečiai, išrasojusios kaktos. Trūko tik asfalto žymių ant skruostų kaip žurnaluose! Pasakojama, kad tai Džonas Galianas, kuriam Niko Naito nuotraukos atrodė per daug švarios, pareikalavo, kad fotosesijos metu manekenų kūnus išteptų purvu. Iš čia ir kilo mašinine alyva išsitepusių būtybių mada. Kodėl Bernaras Arno neskuba jungtis su *Total-Fina-Elf* grupe ir gaminti naujos grožio produktų gamos, kurios pagrindas būtų tepalai?

Penktadienis

Dabar lieka tik pasirinkimas tarp cinizmo ir paranojos. Iš vienos pusės – tie, kurie galvoja, kad velniai nematė, jau verčiau išnešti sveiką kailį, kol dar esi čia: prekiautojai, finansininkai, televizijos laidų vedėjai, reklamininkai, hedonistai, nihilistai. Iš kitos pusės – tie, kurie bijo pasaulio pabaigos ir stengiasi išsaugoti visa, kas dar nesugriauta: romanų rašytojai, globalizacijos priešininkai, žalieji, poetai, liurbiai, niurgzliai. Ši dichotomija po Berlyno sienos griuvimo pakeitė pasidalijimą į kairiuosius ir dešiniuosius. Vieną paralyžių keičia kitas. Egoizmas ar romantizmas – turėsiu pasirinkti stovyklą.

Šeštadienis

Kadangi terminą „autofikcija“ sužlugdė visokie vidutiniokai narcizai, diufreniškai beprotybei ir pagerbiant Malro (mitomaną, parašiusį „Antidienoraštį“) reikia įvesti sąvoką „antidienoraštis“. Tai iškreipiantis veidrodis, kurį sukioju aplink savo bambą.

Pirmadienis

Kai aktorė Maivina Le Besko sukviečia draugus į *Café de la Gare* pažiūrėti autobiografinio *one-woman-show* (pavadinto „Žirnis"), bijomės paties blogiausio. Nėra pasaulyje pavojingesnio išbandymo, nei lipti ant scenos ir ginti savo paties tekstą, paremtą savu gyvenimu. Ir štai viena scenoje valandą trisdešimt minučių, ji suvedinėja sąskaitas su motina, tėvu ir seserimi, nieko nepaisydama imasi šlovės satyros, labai žiaurios savianalizės, nepadorios išpažinties, suklijuotos šeimos kritikos. Jos tekstas nepaprastai paveikus ir drąsus, o ji – sukrečianti, juokinga ir kartu jaudinanti, ironiška, aštri, šviesaus proto, žiauri... Tai moteriškosios giminės Filipas Koberas. Pabaigoje tiek pat kiek ji apsiašarojusi minia skyrė jai *standing ovation*. Aš blogas draugas, nes nenutuokiau ją turint šitokį talentą. Moralas: kai niekas jums nepasiūlo vaidmens, kokio esate vertas, reikia jį sukurti pačiam.

Antradienis

Vakar vakare pavargęs tratintis, apsimetu pasiekęs kaifo viršūnę, kad sutrumpinčiau tą kančią. Vis daugiau diedų lovoje apsimeta. Moterims laikas žinoti: mes suvaidiname orgazmą taip pat dažnai kaip ir jos. Yra keletas būdų: tyliai nusimauti tuščią gumytę, apsimetant, kad ji lipni, arba akivaizdžiai perdėtai dejuoti tuo metu, kai apgailėtinai išsilieji. Feminizmas iškovojo dar vieną pergalę: dabar vyrai ir moterys lygūs net vaidindami malonumo komediją.

Trečiadienis

„Įsivaizduojama meilė daug vertingesnė už išgyvenamą. Nepereiti prie veiksmo – labai jaudinantis dalykas." (Endis Varholas)

Ketvirtadienis

Literatūros kritikas – kaip kaimietis, kuris, vakarėlyje pastebėjęs kokią įžymybę, alkūnėmis skinasi kelią iki jos, kad žurnalų nuotraukose stovėtų šalia žvaigždės. Kadangi daug kalba apie Džoisą, Rembo, Seliną ir Prustą, tikisi, kad jį palaikys vienu iš jų. Norėtų vainikuoti visą šeimos nuotrauką. Deja, būtent jo apsimetimas išaiškinamas.

Penktadienis

Vakar vakare, kai skundžiausi savo išoriniu bjaurumu, Žasmina mestelėjo Savaitės Frazę:

– Nėra nieko bjauriau už vyrą, kuris laiko save gražiu.

Šeštadienis

Klube *Bains* netikėtai prisėdau šalia Mari Žilen. Jos kaklas toks trapus, akys didelės, užkulniai smulkučiai, dantys švytintys. Taip seniai apie tai svajojau, kad dabar neįstengiu jos užkalbinti. Ji paspaudžia man ranką su mandagumu, kurį palaikau subtilumu. Dėl drąsos susiverčiu butelį *Absolut*. Su Gijomu Rapno, Šajanu Koju ir Alė de Besviliu (kuris puikuojasi marškinėliais su „Nobody knows I'm a lesbian") užsilipę ant fotelių kaip visada žaidžiam juokdarius. Visų keturių IK tikriausiai siekia aštuonis. Ir jau dvidešimt metų kaip vanagai draikomės šiame restorane, kur vartotinos vien padavėjos! Gaila, alkoholis tik sustiprina mano drovumą mažosios Mari akivaizdoje. Jai nepavyko po triukšmingo storžievio išore įžiūrėti virpančio poeto. Po pusvalandžio pakyla įsižeidusi dėl visko, ko jai nepasakiau.

Sekmadienis

Aleksandras Driubinji pasiūlė kitą sezoną vesti laidą *Canal+*. Jei atsisakysiu, tai vien iš baimės galutinai tapti Oskaru Diufrenu.

Pirmadienis

Frankfurtas – vokiečių Niujorkas: futuristiniai dangoraižiai, dizainiški megarestoranai, laukinis kapitalizmas, prostitutės turkės ir ant šaligatvio mirę narkomanai. Jaučiu, kad man čia patiks. Yra tik viena bėda – vokiečių taksistai reikalauja prisisegti saugos diržą ir ant galinės sėdynės.

Antradienis

Man patinka šitas kraštas, jame visos merginos su dideliais papais. Vokietijoje Klaudija Šifer laikoma plokščia! Norėčiau pavirsti motinos pieno melžimo mašina. Gal kas nors galėtų liepti visoms gretchen nustoti šypsotis Oskarui, žmogui melžtuvui?

Prancūzija – mėlyna, Italija – geltona, Ispanija – balta, Anglija – pilka, Turkija – rausva, o Vokietija – žalia.

Trečiadienis

Nuo to laiko, kai nustojo būti sostinė, Bona atrodo gana liūdnai. Kaštonų šešėlyje Reino pakrantėje tuštinu alaus bokalus ir smingu į depresiją. Šūdas, be to, mano vienintelė meilužė čia vardu „adult pay TV“. Iš viešbučio *Best Western* skambinu Fransuazai pasveikinti su gimtadieniu. Ji negali atsitokėti, jog skambinu: kaip tik dabar skaitanti mano knygą! Prašau, kad atvažiuotų pas mane į Vokietiją, o ji pasiunčia mane, tačiau švelniai, nesipiktina įžūliu pasiūlymu... Išjungiu pornokanalą ir užsimerkiu – geriau, kai galvoju apie ją.

Ketvirtadienis

Hamburgas. Pradedu savo paskaitą kuo pagarbiausiu kreipiniu: „Sveiki, hamburgeriai!“ Esu paruošęs visai gerą numerį: iš pradžių ginu literatūrą, kuriai triukšmo ir greičio pasaulyje gresia išnykimas, po to pereinu prie savo kūrinių, tikėdamasis, kad klausytojai per minčių asociacijas ir juos palaikys literatūra. Tad dažnai man ploja kaip žmonijos gelbėtojui. Pasibaigus mano *one-man-show* Ulfas Pošardas aprodo visas ūžavimų vietas su genialiais pavadinimais: *Mojo*, *Madhouse*, *Shark Club*, *Purgatory* (!), o baigia, žinoma, *Voilà* (mano naktis baigėsi kaip kai kurie *Voici* straipsniai). Čia siautėja viena knyga: Floriano Ilieso „Golfo karta“. Šis simpatiškas jaunuolis (kurį man pristatė), gimęs 1971-aisiais, aprašo jaunimą, nesugebantį imtis menkiausios atsakomybės. Jis rašo, kad mes atsisakome senti ir bėgame nuo pastovių santykių, gyvename tik tam, kad taptume panašūs į reklamą, kad vienintelė mūsų aistra – biržos bumas, kad gyvename kaip ir mūsų tėvai –„šešiasdešimt aštuntųjų karta“, tik nemaištaujame. „Mes tušti, bet gerai apsirengę“, – rašo jis. Tas nelaimingas fricas nori paskelbti man karą, ar ką? Nesutinku, kad mano teritoriją dar kartą užimtų vokietys!

Penktadienis

Miunchenas. Švarkų kolekcija su Irmi ir Tania. Kaip kabinti merginas šalyje, kurioje nesi garsus? Ką daryti, kad patiktum Bavarijoje? Būti maloniam? Per saldu. Būti piktam? Per didelė rizika. Apsimesti abejingam? Jos išsilakstys. Aleksis Tregaro pasiūlo išeitį:

– Visada gali meluoti.

P1, madingame klube (automobilių stovėjimo aikštelė, paversta girdykla), prisipumpavę džino su citrina, tęsiame pokalbį.

– Iš esmės arba geri, arba dulkiniesi.

– Teisingai. Man atrodo, šį vakarą gersim.

Ir iš tikrųjų netrukus susirenka dar daugiau „grėblių“: greitai galėsime būti tikri Sodininko Nikolia konkurentai. Keli įsimintinų nesėkmių pavyzdžiai:

Tania: „Maybe I will kiss you later.“

Irmi: „Sorry, I am not drunk enough.“

Tania: „My grandfather was a fucking nazi.“

Irmi: „My father was an alcoholic.“

Tania: „My mother stabbed my father with a knife.*“

Prancūzai linkę pamiršti, kad vokiečiai per Antrąjį pasaulinį karą kentėjo ne ką mažiau. Sudėtinga kabinti palikuones žemės, kuri prieš penkiasdešimt penkerius metus buvo prastai nušluota.

Buvome taip netekę vilties, kad vieną akimirką, kai Tania paėmė kramtomosios gumos gabalėlį, Frankas sušuko:

– Tai geras ženklas!

Bet ne, ji tiesiog norėjo kramtyti gumą. Vieną dieną parašysiu knygą pavadinimu „TUŠČIOMIS“.

Šeštadienis

Štutgarte vienas kambaryje su oro kondicionieriumi klimpstu į depresiją po susitikimo su pagyvenusiais žmonėmis. Prieš 126 metus Rembo du mėnesius gyveno Štutgarte. Po to pasirinko Afriką, ir jį nesunku suprasti.

* Gal vėliau tave pabučiuosiu. / Atsiprašau, aš nepakankamai girta. / Mano senelis buvo supistas nacis. / Mano tėvas buvo alkoholikas. / Mano mama nudūrė tėvą peiliu (*angl.*).

Sekmadienis

Kai matau Birgit, susergu astma: jos veidas užgniaužia man kvapą. Ji pasakoja man apie Džonį Kešą. Gražesnė už Kelno katedrą. Nuo šiandienos kaskart, kai išgirsiu Džonį Kešą, prisiminsiu ją, „the greatest kisser of Europe". Ji duoda man savo el. pašto adresą, bučinį, ir viskas. Man labai patinka, ką Bretas Ystonas Elisas parašė *Literaturhaus* aukso knygoje:

– *The better you look, the more you see.**

Pirmadienis

Kai oras geras, Viena tampa Roma ant Dunojaus kranto. Parke pastebėjau sunerimusį lapiną ir gandriukus penintį gandrą. Seni akmeniniai Spitelbergo pastatai buvo panašūs į didžiulius sužeistus žvėris. Aš nieko nepeniu. Griuner Prater medžiai pergyvens mane. *Volksgarten* užsisakiau vieną *Bukowski's Nightmare***. Vienos gyventojai išsilavinę ir frankofilai. Reikia įrodymų? Susidauždami taurelėmis visada sako „Prust!".

Antradienis

Šiandien daviau pirmą autografą užsienio šalyje. Mano nuotraukos iškabinėtos gatvėse, knygynų vitrinose, spausdinamos pirmuose vokiškų dienraščių puslapiuose. Apima absurdiškas jausmas, kai tampi įžymus šalyje, kurios kalbos nemoki. Parašau kažką angliškai ir sakau: „Danke schön", po to – „Auf wiedersehen", bet labai garsiai galvoju: „Entschuldigung".

* Kuo geriau žiūri, tuo daugiau matai (*angl.*).

** „Bukovskio košmarą" (*angl.*).

Dėkoju Vokietijai, nes ši šalis sukėlė norą paskambinti Fransuazai. Kažkas, kas tvyro oro tyrume, vokiškų miškų lyriškume, mane atgaivino. Nekaltumas, kuris pavertė juos tokiais kaltais. Kai gyveni antrame matavime, romantizmo nėra. O be romantizmo – nei meilės, nei Hitlerio.

Trečiadienis

Jei tik užsimiršti, kartais nutinka, kad aptinki save trečią valandą ryto bežaidžiantį *Space Invaders* su nepažįstamais ir besiklausantį *drum'n bass* kažkur Ciūriche, kur labai stipri žolė (be to, legali) ir kur, patikėkit, niekas, tikrai niekas nečiulps jums pimpalo trečiadienio vakarą. Kurgi dingo dadaistai?

Ketvirtadienis

Grįžtu į Paryžių. Skambina Penelopė:

– Aš jūsų ilgiuosi...

– Turi omeny – mudviejų su Liudo?

– Maniau, vedybos yra tam, kad apgaudinėtum kitą žmogų. Bet Liudo nenori su manim matytis, o tu, tu – homoseksualas.

– Ne, aš esu užslopintas feministas, o tai ne tas pats. Arba įsimylėjęs falokratas, kaip tau labiau patinka.

– Tu visąlaik keiti moteris, nes mūsų bijai. Tikrai, turėtum užlaužti Liudo – tai jus abu atpalaiduotų. Aš filmuočiau...

– Dievinu, kai tu glamonėji save kalbėdama telefonu.

– Vyras prie manęs jau nebeprisiliečia, vadinasi, turiu pati. Tu per daug kvailas. Niekada nesidomi kitais.

– Tiesa. Pirmyn, juk klausau tavęs – sudomink savim.

– Kai ištekėjau, niekas manęs nebenori.

– Netiesa. Nuo tada, kai priklausai kitam, tu vėl mane jaudini. Tu teisi, tikriausiai aš pedikas.

Dulkinomės viešbutyje, aš – galvodamas apie Fransuazą, o ji – apie Liudo. Cypėm kaip šeškai, po to kiekvienas grįžome prie savo bėdų.

Penktadienis

Ar leisite jums papasakoti kvailą istoriją iš savo buities? Anądien pirkau Helmuto Lango džinsus, išmargintus dažų dėmėmis (jie brangesni, nes atrodo kaip seni bjaurūs statybininko dažytojo džinsai). Panešiojęs savaitę, daviau savo namų tvarkytojai juos išskalbti apie nieką neįspėjęs, kitą dieną ji ateina ir sako:

– Nu, labai jau sunkiai, bet pagaliau išploviau.

Džinsai buvo švarutėliai! Ji atkakliai juos trynė, kad pradangintų brangaus Helmuto stilizuotus dažų „nuvarvėjimus“! Buvau priblokštas, bet šitas nesusipratimas man pamoka: kai buržujai persirengia neturtingais, drabužius turi skalbtis patys. Kaip, jūsų manymu, mano brangi namų tvarkytoja galėjo suprasti, jog kvailių pasaulyje dažų dėmės yra prabangos viršūnė? Iš kur, jūsų manymu, ji supras, kad jei turiu šlamančiųjų, tai dar nereiškia, kad turiu ir smegenų?

Šeštadienis

Kai moters neima vyras, ją ima panika. (Penelopės teorema)

Sekmadienis

Būna toks laikas – tarp dvidešimties ir dvidešimt penkerių, – kai nuoširdžiai manai, kad netapsi toks kaip kiti. Tikriausiai dėl šios priežasties mėgstu stebėti, kaip šoka tokio amžiaus jaunimas. Jie graudina, nes mano esantys laisvi. Dievinu žiūrėti, kaip vaikinai bučiuoja merginas, jiems tai atro-

do labai svarbu. Gal dar nesuvokia, kad yra įkalinti *Backstreet Boys* vaizdo klipe. Kadaise buvau kaip jie. Ir aš besidaužančia širdim valgiau plaukus, kvepiančius švara, ir jaučiausi nenugalimas.

Pirmadienis

Patrikas Diuvalis leidykloje *Stock* leidžia knygą apie Isėjų Sagavą, japoną kanibalą. Puikiai nagrinėja makabriškus jo polinkius. Tomas Haris, „Hanibalo" autorius, gali slėptis krūmuose. Tačiau jis praleidžia vieną šio reiškinio aspektą. Mano manymu, Sagavai buvo įgrisę nuvalkioti komplimentai, jis norėjo pakeisti žodyną. Galų gale tenorėjo sušukt:

– Myliu tavo trapius vidurius ir tulžies pūslę. Tavo kasa nuostabi. Einu iš proto dėl tavo kepenų. Žinai, tavo akys tokios skanios.

Antradienis

Gali metų metus ieškoti kokio žmogaus ar kokio nors dalyko, o galų gale supranti, kad iš tiesų tai, ko ieškojai, esi tu pats.

Ateistas ieško kažko, ko neranda.

Menininkas randa kažką, ko neieško.

Trečiadienis

Keista simetrija: Liudo neužtenka drąsos palikti žmoną, o man neužtenka drąsos turėti žmoną. Esame dvi medalio pusės: vyras. Yra du dalykai, kurių vyras nesugeba: išeiti ir pasilikti.

Ketvirtadienis

Geriu iš silpnumo. Žmonės į mano gyvenimą įeina ir iš jo išeina tarsi pro viešbučio *Plaza Athénée* sukamąsias duris.

Šįvakar atidaro naują kabaretą (Palais-Royal aikštė, I Paryžiaus rajonas). Tai stebuklas, svyruojantis tarp afrikietiškos lūšnos ir futuristinio dizaino. Lygiai kaip Kubrikas, kai filmavo „2001-ųjų kosmoso odisėją". Jis suprato, kad žmonės – tai beždžionių būrys, klajojantis po baltą plastiko dykumą.

Penktadienis

Bandau naują dalyką su Fransuaza: kabinti nebūdamas girtas. Tai verčia susikaupti, kad nesielgčiau per daug stačiokiškai. Sunku nerausti, kai susiduria žvilgsniai. Ilga nejauki tyla, nudelbtos akys. Baimė būti per nuoširdžiam. Baimė iš tikrųjų įsimylėti. Abu prabylame vienu metu:

– Atsiprašau, pertraukiau.

– Ne, ne, sakyk.

– Ne, pirma tu.

– Jau nebežinau, ką norėjau sakyt.

Du paaugliai. Po kelių valandų pokalbis telefonu panašus:

– Na, dėk ragelį.

– Ne, pirma tu.

– Gerai, skaičiuoju iki trijų.

Apsimečiau, kad galiu rinktis, tačiau įtariau, kad čia nesirenkama. Ir vyrus, ir moteris – jokio skirtumo, visus kažkas pasirenka, ir baigta, tereikia laukti savo eilės ir nepražiopsoti progos. Galų gale vakarienei baigiantis užsakau butelį rožinio vyno ir susipilu jį ton vieton, kur nėra kaklaraiščio. Bet neišdrįstu jos pabučiuoti... Nenugalima baimė žengti klaidingą žingsnį. Žiūriu, kaip ji tolsta, ir valdausi, kad nepasileisčiau paskui jos automobilį kaip pamišėlis. Pilve jaučiu drugelius, alyvų puokštes, džiaugsmo upes. Priglaudžiu ranką prie lūpų, ant mano vyzdžių iškrito rasa. Atgimstu.

Šeštadienis

Popietė buvo kerinti, be jokių skonio klaidų, praleidau ją su mergina, kurios beveik nebuvau sutikęs nuo šio dienoraščio pradžios (Fransuaza – suknelė iš Formenteros, su iškirpte nugaroje). Jaučiausi, tarsi tikrovę kažkas būtų uždengęs labai švelniu, liūdnu ir lengvu šydu. Viskas, ko norėjau, – tiesiog jausti pilvo skausmą galvodamas apie kitą. Sutikti moterį, kurios neperprantu ir nuo kurios nebenorėčiau bėgti. Fransuaza ką tik dingo, o aš galvoju: jos grožis nepakeliamas, vardas – juokingas, bet ji kvepia, tikriausiai prieš ateidama išsitrinko galvą, ilgiuosi jos, ji santūri ir juslinga, man patinka jos nagai, apvalios alkūnės, aiški pečių linija, žemas ir skvarbus kaip Katrinos Deniov balsas, hienos juokas, kai tvirtina, jog niekad nemūvi kelnaičių, tokios didelės akys, kad tikriausiai dažnai turi būti prisimerkusi (turbūt didelis vargas visiškai atmerkti tokias milžiniškas, pilkai žalias tarsi pykstančio katino akis), norėčiau sužinoti jos kvepalų pavadinimą, kad galėčiau nusipirkti ir uostydamas galvoti apie ją... O lia lia... O tas Oskaras ne toks ir pižonas. Ar jau vasara? Kai kyla hormonų audros ir užterštumo lygis?

VASARA

A ISTORIJA

„Gyvenimas kenkia paties gyvenimo raiškai.
Jei išgyvenčiau didelę meilę,
niekaip negalėčiau jos nupasakoti.“

FERNANDO PESSOA

Sekmadienis

Jaučiuosi pasibjaurėtinai įsimylėjęs. Nepažinojau tavęs, bet jaučiuos, lyg būčiau atpažinęs.

Pirmadienis

Pagreitinto buržuazėjimo stadija: vakar viešbutyje *Cap Eden Roc* vakarieniavau su Bernaru Anri Levi ir Ariele Dombal, kurie taip myli vienas kitą, kad ima žiauriai nervinti. Šalia baseino kramsnojam anakardžio riešutus, palikdami žemės riešutus amerikiečiams milijardieriams, vardu Džeris. Gražioji Arielė praneša, kad per kitus rinkimus balsuos už komunistus, nes Roberui* patinka jos balsas (logiška). Esu nuoširdžiai įsitikinęs, kad mudu – vieninteliai komunistai Eden Roke. Su Bernaru gurkšnojame persikų sultis ir kalbamės apie pamirštus karus. Ir mums labai gera – kas gali būti geriau, negu pliurpti apie CAC 40**. Ar ateis diena, kai sugebėsiu kaip jis šitaip ilgai mylėti vieną žmogų?

* Robert Hue – prancūzų KP lyderis.

** CAC 40 – viena iš biržos verčių.

Antradienis

Kasdien susiskambinam. Nusiunčiau Fransuazai gėlių į mamos namus ir keturis Larbo posmus:

Nešu tau visą savo sielą:
Tuštybę, nerūpestingumą,
Kiek išdidumo, polėkio šešėlį,
Mažytį beviltiškumą.

Žinau, kad tu nesi verta –
Ar vertas aš, kad ir mane mylėtų?
Žinau, laikai save gudria,
O tu žinai, kad aš tariuos patyręs.

Paslapčių mūsų meilėj nėra –
Būsime rimti arba lengvi,
Tik nepamirškime, kad žemėj
Gyvena vien tik svetimi.

Tai buvo truputį *too much**, bet ji man paskambino. Fransuaza metė darbą ir neieško naujo. Ji netekusi vilties, mėgsta tik katinus ir knygas, rūpinasi vien savo kūnu, su niekuo nesusitikinėja ir nenori vaikų. Ideali moteris? Prieš susipažindama su manim norėjusi „nusibaigti“. Veiksmažodį „nusibaigti“ vartoja dažniausiai: „vos nenusibaigiau“, „tuoj nusibaigsiu“, „pamaniau, kad nusibaigsiu“, ir t. t. Dar ji vartoja veiksmažodį „mirti“ ir epitetą „šlykštus“. Niekada nebuvau sutikęs tokio juokingo žmogaus. Ji kalba beprotiškai greitai, šneka trūkčioja, nes ji – jauniausia daugiavaikėje šeimo-

* Per daug, persistengta (*angl.*).

je, o kai buvo maža, turėjo reikšti mintis greitai, kitaip niekas prie stalo nebūtų jos išklausęs... Kuo dažniau jai sakau, kad ilgiuosi, tuo labiau tai virsta tiesa. Man rodos, norėčiau skirti gyvenimą tam, kad neleisčiau jai nusibaigti.

Trečiadienis

Pietauju su Arno Monteburu Nacionalinės asamblėjos valgykloje. Niekas iš ten esančiųjų nebespaudžia jam rankos nuo to laiko, kai ėmė rinkti parašus už tai, kad būtų ištirta Respublikos Prezidento veikla. Nesuprantu, kodėl deputatai masiškai nepasirašo, kad jis atsistatydintų. Jis tapo raupsuotuoju vien dėl to, kad norėjo sužinoti tiesą. O nėra toks jau blogas. Pavyzdžiui, net neboikotuoja *Danone*, nes geria mineralinį *Evian*! Kai mums atneša sąskaitą, jaučiu abejonę... Ar mokės grynaisiais? Išsitrauks banknotų pluoštą? Ogi visai ne – leidžia, kad jo sąskaitą apmokėtų Stefanas Simonas ir Tjeri Le Valua. Korumpuotas, kaip ir kiti!

Ketvirtadienis

Fransuaza, tu esi svarbiausias įvykis nuo to laiko, kai žmogus nustojo vaikščioti po Mėnulį. Uždraudei tavęs nemylėti. Man kitaip elgtis buvo neįmanoma. Neleidai praeiti pro šalį. Meilė ir yra maždaug tai: kai jauti, kad pražiopsoti vieną žmogų tau tolygu pražiopsoti visą gyvenimą. Meilė – kai nustoji dvejoti. Kai visos kitos nublanksta. Gailiuosi tavęs dar tavęs nepažinęs. (Čia rašau visus dalykus, kurių nedrįsau tau nei pasakyti, nei padaryti.)

Penktadienis

Ji paliko Paryžių, vadinasi, mane. „Jūs įsimylėjęs. Išnuomota iki rugpjūčio.“ Kaip sugadinti vasarą? Liepos mėnesį įsimylėti.

Šeštadienis

Nicoje, Salėjos alėjoje, marselietiško tipo blondinės siurbčioja anyžinį aperityvą stebėdamos, kaip tįsta šešėliai. Patrikas Besonas nušvinta, kai Florensija Godfreno nusišypso. Anglų bulvaro natašos supa mane kaip apsaugos tinklas. Žuan lė Pen kaimelis, betampąs gražiausiu Europos klubu. Tūkstantis penki šimtai Donos Samer *bad girls**, neapsakoma atmosfera, kurios, savaime suprantama, nebandysiu aprašyti. Tepasakysiu, kad baro kokteilis vadinasi *Cunni*, ir jei paklausite barmeno, ko jame yra, tas atsakys:

– Bebriuko sulčių.

Tekanti saulė apšvietė visuotines muštynes Siestos automobilių stovėjimo aikštelėje; sunku suprasti, kas atrodė baisiau: smūgiai beisbolo lazda, išgertas obuolinis *Absolut* ar Fransuazos ilgesys.

Sekmadienis

Dabar einu linksmintis ne tam, kad susipažinčiau su žmonėmis, o tam, kad užsirašyčiau sakinius. Tai tampa tikra bėda. Žmonės iš kūno ir kraujo mane domina mažiau nei šmaikštūs jų posakiai. Praleidau visą savaitę medžiodamas Savaitės Frazę. Paskutinę akimirką ją man pašnabžda Gijomas Diustanas, paklaustas, ar yra ištikimas savo vyrui.

– Aišku, kad ne.

– Bet žino, kad jį apgaudinėji?

– Daug apie tai nekalbu, nes jis dėl to kenčia... bet aš tai darau, nes man tada stovi.

* Blogų mergaičių (*angl.*).

Pirmadienis

Kai nesi įsimylėjęs, į visas merginas žiūri smalsiai – nori naujumo, staigmenos, nuostabos, o gal meilės iš pirmo žvilgsnio. Kai esi įsimylėjęs, į visas merginas žiūri tarsi apsėstas: kitose ieškai tos, kurią myli, esi apsėstas tos, kurią jau pažįsti, tau vis vaidenasi, kad ją matai. Rodos, Kazanova sakė, kad „naujumas yra mūsų sielos tironas“? Ne, tironas – tu.

Noriu išgelbėt Fransuazą, bet ji išgelbsti mane. Sutikau vienintelę egoistę, galinčią paversti mane altruistu.

Antradienis

Liudo kenčia Formenteroje, savo mažyčiame šeimos kalėjime, o aš vienas depresuoju Ibizoje vartydamas *Magazine littéraire*, drąsiai paskelbta tema „Pagiriamasis žodis nuoboduliui“. Ir randu ten štai ką – tai ištrauka iš Hiuismanso „Pasroviui“: „Kad ir ką darytų, jį slėgė beribis nuobodulys. Jis atsidūrė kelyje – išblaivėjęs, vienišas, apgailėtinai pavargęs.“ Bijojau, kad niekada daugiau nemylėsiu, o dabar bijau, kad mylėsiu amžinai. Merginą, kurios dar nė nebučiavau!

Trečiadienis

Fransuaza neatsako į mano lyriškas žinutes. Norėdamas išsivėdinti galvą, laivu išplaukiu į Formenterą pas Liudo. Ten atsirado nauja sporto rūšis: perdimas naktiniame klube. Per kurtinamą *house* muziką ničnieko negirdėti, taigi žaidimo esmė tokia: reikia prieiti prie gražaus veidelio – pavyzdžiui, žavios nekaltos manekenės su iškirptais marškinėliais – tada atsukti jos pusėn šikną, driokstelėti salvę ir prunkščiant pabėgti. Tai atsakomasis sportas, iš tiesų nėra kuo puikuotis. Bet mes juk Balearuose, o ne Prancūzijos koleže!

Ketvirtadienis

Sugrįžimas į Ibizą.

Jei tik gyvenimas galėtų būti toks kaip praėjusi naktis *Privilège*... „Renesanso" vakarėlis puikiai pateisino pavadinimą... Tačiau pavadinti didžiausią pasaulio naktinį klubą „privilegija" – reikėjo išdrįsti (kape vartosi Fabrisas Emajė!)... Ten staipėsi vien aštuoniolikmetės gražuolės, prie plokštelių – Karlas Koksas... Anksčiau savo platintojo laukdavau *Mar Y Sol*, šio krašto *Sénéquier*, spoksodamas į tikras loanas... *Pacha* Erikas Morijo ką tik ėmė groti savo kompiliaciją „Subliminal Sessions vol. 1". *Divino* tapo striptizo klubu su gausybe *go go* mergaičių... Puikavausi naujais uoste pirktais marškinėliais: „Good girls go to heaven, Bad girls go to Ibiza"*... Čupitos taurės vis ėjo ratu... Norėjau sustabdyti kadrą, nebeišeiti iš tos akimirkos... Kodėl nėra naktinio klubo „Atpirkimas"? Ryte su Liudo atidžiai stebėjome, kaip nenorom melsvėja rausvas dangus. Jūra mėgdžiojo jo spalvas. Ji buvo vyno spalvos, kaip pas Homerą. Lėktuvai suskleisdavo važiuokles tiesiai mums virš galvų, po to kreipdavo sparną Afrikos (į dešinę) arba Europos link (į kairę). Būčiau mylėjęsis su bet kuo, kad tik pamirščiau Fransuazą, bet nebūtų pavykę. Viskas maišosi: šalys, žmonės, metai ir kūnai. Man reikėjo kompaso, o jeigu tai ji?

Penktadienis

Ar žinot, kaip ispaniškai „godmišė"? *Consolador*. Žavinga, ar ne? Tame žodyje yra ir *consoler* ir *consolider***, o tai puikiai iš naujo nusako daikto paskirtį.

* Geros mergaitės patenka į dangų, blogos į Ibizą (*angl.*).

** *Consoler* – guosti, *consolider* – sutvirtinti, stiprinti (*pranc.*).

Šeštadienis

– Pagaliau – aš skiriuosi!

Sunku suprasti, ar Liudo verkia iš džiaugsmo, ar juokiasi iš liūdesio.

– Viskas baigta. Mano santuoka neatlaikė septynerių metų krizės.

Viskas griūva, laikiau jį vieninteliu tvirtu draugu, bet kuo šiais laikais gali pasitikėti? Jei skiriasi net vedę žmonės, tai kur mes einame? Liudo išvytas iš Formenteros: žmona rado „netikrą Liudo“, kurį jis lovoje buvo sulipdęs iš ritinėlio formos priegalvio ir dviejų pagalvių, kad vidury nakties galėtų išeiti, tai įvyko užvakar. (Tikriausiai girdėjot apie tai kalbant – jo skyrybos pateko į žiniasklaidos akiratį: *Match* ir *Voici* viršeliai, šeši puslapiai VSD, interviu *Gala*...)

– Ji ištrenkė mane iš mašinos vidury uosto, nesakiusi nė žodžio. Keltas mane kėlė į kitą krantą su lagaminais, prigrūstais purvinų marškinėlių. Ašaros susimaišė su bangų purslais – šitiek druskos ant skruostų. Mano niekšiškas veidas virto sūria pelke.

– Kas sugriuvo?

– Gyvenimas. Mano mintys buvo kitur, ji tai sužinojo. Turėjau išvažiuoti arba skandintis.

– Na na, viskas susitvarkys...

– Nežinau, ta nelaimė brendo jau seniai. Jei žmonės išsiskiria saulės atokaitoje, vadinasi, tikrai vienas kito nebepakenčia. Mes, bepročiai, norim įamžinti jausmus – o jie tokie patys laikini kaip ir mes. Kai kurie dalykai baigiasi, bet nenorim su tuo susitaikyti.

Skausmas jį įkvepia.

– Kaip jauties?

– Banaliai. Klaikiai. Įsivaizduoji – jai šeštas nėštumo mėnuo!

– Nustok, nes apsivemsiu.

– Klausyk, šiandien tavo dienoraščio skaitytojai turės dėl ko džiūgauti!

– A, žinai, mano skaitytojai – žmonės kaip visi: varto mane paplūdimyje arba metro, tada apsimeta tarsi viskas gerai, bet širdies gilumoje kiekvienas gerai žino, apie ką kalbu. Bėgam nuo vienatvės, užuot prisipažinę, kad pasirinkimo neturim.

Sekmadienis

Vedę vyrai patrauklesni negu viengungiai. Aplipę bobom ir klykiančiais mažvaikiais atrodo senamadiški, tačiau juose vyksta daugiau draskančių konfliktų, atkaklių mūšių, kovų pačioje žarnyno gelmėje negu visuose pasaulio oskaruose diufrenuose.

Pirmadienis

Moterys prisibijo kitų moterų, bet nekreipia dėmesio į tai, kas, mano galva, yra didžiausia jų konkurentė – vienatvę. Liudo įgriso gyventi su kažkuo („atrodė, kad visas pasaulis sprogsta iš džiaugsmo, tik aš ne“), o man įgriso gyventi su niekuo. Atvirauju:

– Žinai, atrodo, sutikau žmogų...

– A! Taip ir žinojau, tu, slapuke! Laukiau, kol pasipasakosi! Žinai, iš ko matyti, kad esi įsimylėjęs?

– Ne...

– Pasidarai nepakenčiamas, ir jau toks nepakenčiamas! Jau tokį snukį nutaisai! Tai kas ji tokia?

– Tu nepažįsti... Jos vardas Fransuaza.

– Negali būti?!

Tarsi ją pažinotų.

Antradienis

Pakeliui iš oro uosto į Ibizos miestą milžiniški plakatai skelbia, kad *Pacha*, *Space* ir *Amnesia* vyks didžiuliai vakarėliai. Naktinių klubų reklama pranoksta dieninių produktų reklamą. Naktinis klubinėjimas čia tapo masinio vartojimo preke. Po Kapitalizmo atėjo Klubizmas! Tai rytdienos pasaulis, hedonizmo religija, diskoteka kaip pramogų parkas, kad pamirštum, jog likusius metus vergauji. Kada prekybos centruose *Auchan* pradės dalyti skrajutes? Davidas Geta jau prekių lentynos priešakyje. Kodėl Karlas Koksas negalėtų atsidurti ant *Ariel* dėžučių, skelbti apie artėjantį „putų vakarėlį“? Vokiečiai ir anglai iš užsakomųjų reisų okupuoja šokių aikšteles, norėdami pamiršti savo rūpesčius: bjauri išvaizda, saulėje įraudusios nepridengtos kaktos, stori alumi kliuksintys pilvai, prastos nacionalinės futbolo rinktinės.

Trečiadienis

Apibendrinsiu mūsų anos nakties pokalbį. Prieš keletą mėnesių Liudo turėjo nuotykį su Fransuaza. Jie nemylėjo vienas kito, bet kartą per savaitę dulkindavosi, atrodo, gana vykusiai; paprašiau, kad smulkmenų išsamiai nepasakotų.

– Ji beprotė, užknisinėtoja, visiškai nutrūkusi. Būk atsargus, seni.

Jei norėjo mane atgrasyti – nepavyko. Kuo didesnė beprotė, tuo labiau man patiks. Jis neatstoja:

– Tikra ligonė! Ištisą dieną nieko neveikia, turi krūvas meilužių! Depresuota. Labai seksuali, labai protinga, bet visiškai trenkta.

Viskas, ką jis man sako, daro ją dar žavesnę. Cituoju Diuras: „Koks įvykis: tu man patinki.“ Ar bereikia sakyti – jei jau Ibizoje imu cituoti „Hirosima, mano meile“, vadinasi, esu įsimylėjęs!

– Iškart pamačiau, kad Fransuaza man sukurta. Tokia nerimo kamuojama būtybė, kuri visą dieną vaikšto užsiraukusi, o po to mylisi su tavim kaip deivė? Ir gerai. Tegu būna bet kas, tik ne *kvailos akys*!

Ketvirtadienis

Galų gale Fransuaza man skambina paaiškinti, kodėl neskambino anksčiau: dėl mano melagio, ūžautojo, dulkintojo, artišoko širdies* reputacijos... Motina patarusi jai manęs vengti. Sakau, nepykstu, kad ji užsivertė Liudo, kad yra beprotė, neurotikė, draugaujanti su vedusiais vyrais. Atsako, kad daro, ką nori, ir kad, laimei, neprikaišioju jai praeities. O jai į manąją nusispjaut.

Nuostabu: mes jau riejamės, nors dar nesame vienas kito lietę. Bandau numalšinti vaidą:

– Klausyk, reikalai darosi rimti. Koks įvykis: tu man patinki.

– O. K., gerai jau, aš irgi skaičiau Diuras.

– Aš nieko nebevaldau!

– Aš panašiai.

Ir šis skambutis tampa gražiausias visame mano gyvenime. Įsitikinu, jog ji irgi žiauriai persigandusi ir ištirpusi. Esu baisiai sujaudintas, kad galų gale traukiu žmogų, kuris traukia mane. Po minutės aš oro uoste. Skrendu.

Penktadienis

Neturiu jėgų atpasakoti penktadienio. Per daug apverktinas reginys, mirtinai girtas maldavau Fransuazą važiuoti kartu namo, o taksi vairuotojas buvo mano nuopuolio liudininkas... Įsimylėjęs mergišius – tai širdžių budelis, pats virtęs

* „Artišoko širdį“ turinčiaisiais prancūzai vadina greit įsimylinčius, jausmingus žmones.

kankinimų auka. Fransuaza – mano dieviškoji bausmė: ji keršija už visas kitas.

Dešimt prarastų, viena atrasta.

Šeštadienis

O taip, aš ir vėl surengiau šventę. Ji vyko *Nouveau Cabaret*, klube, kur atgimė Žakas Garsija, iš Antrosios imperijos žengė į Trečiąjį Tūkstantmetį. Baras buvo visiems atviras (deja, mokėjau aš). Gijomas Diustanas pamiršo atsinešti plokštelių, turėtų mažinti hero dozes, jeigu iš tikrųjų nori pasirodyti kaip profesionalus didžėjus. Net Patrikas Edelinas švaresnis už jį! Man atrodo, per vakarienę visi jautėmės laimingi, nors valgis galėjo būti ir geresnis. Bet ar kas nors eina į *Cabaret* paėsti? Tik jau ne Tjeri Ardisonas ir ne aš! Žiuljenas Baeras apdairiai liko pirmame aukšte stebėti ateinančiųjų ir stabdyti išeinančiųjų. Ką tik atsidarė nauja salė: tai *Lounge* (taip pavadinta, nes ten išsitiesęs ant čiužinio gali „launžinti“). Jis buvo toks juokingas, kad ėmė stebėti, kaip akademikas (Žanas Mari Ruaras) ir valstybės patarėjas (Markas Lambronas) sėdi įsispraudę tarp *Crazy* šokėjų ir būsimųjų oro prognozės pranešėjų. Deja, visi liko su drabužiais. Mari Žilen padėkojo man už anos dienos komplimentus, bet jos akivaizdoje tebesijaučiau taip pat pakylėtas (laimei, blausus apšvietimas slėpė išdavikišką raudonį mano veide). Norėjau siųsti žinutę nuo vieno stalo prie kito, bet man per petį paplekšnojo Žanas Ivas Le Fiuras:

– Verčiau siųsk iš mano mobiliojo, bus geriau...

Ar žinot, kodėl Lu Duajon darosi vis gražesnė? Nes ji vis protingėja (na, sensta, ir tiek). Dalykai, kurių nespėjau: permiegoti su Elena Filjer ir Pjeru Benišu, pasikalbėti apie šio literatūros sezono naujienas su Pjeru Asulinu ir Marku Edu-

aru Nabu, pašokti su Inesa de la Fresanž ir Arno Klarsfeldu. Tačiau vakarėlis buvo vertas pastangų: vis dėlto ėjau pamyžti su Vinsentu Kaseliu! (O visa kita... Fransuaza dėvėjo juodą, pavojingai ant kaklo pakibusią suknelę. Aš gėdijausi vakarykščio girtumo, o Liudo sukosi aplink ją; verčiau jau apsimesiu, kad kitko nebepamenu: man atrenkamoji amnezija.)

Sekmadienis

Šis dienoraštis yra anti-*Loft Story**. Esu už asmeninio gyvenimo atskleidimą, taip, žinoma, nes išgalvoti nuotykiai, kaip sako Deivas Egersas, verčia pasijusti „tarsi vairuotum automobilį vilkėdamas klouno kostiumą". Tačiau mano tiesa košiama melo tinkleliu, darbo rėčiu, rašymo filtru. Atleiskite už nekuklumą: manau, kad lengvai įstengčiau septyniasdešimt parų gyventi filmuojamas uždarame kambaryje su kekšėmis, tačiau nė vienas iš tos šūdinos laidos gyventojų nesugebėtų rašyti mano dienoraščio. Tegu pabando! Kenza, laukiu tavęs! Man rodos, Borisas Vianas apibendrino literatūros prasmę „Dienų putos" įžangoje (1946 m. kovo 10 d.): „Ši istorija yra visiškai tikra, nes aš ją išgalvojau."

Pirmadienis

Vakar vakare Tomas Fordas pristatė naujus Ivo Sen Lorano kvepalus – *Nu***. Tam jis išnuomojo Bronjaro rūmus (senąją Paryžiaus biržą) ir juose įrengė akvariumą, knibždantį nuogų lyg kirminai besibučiuojančių ir besiglamonėjančių vyrų ir moterų. Į juos pažiūrėję aštuoni šimtai svečių

* *Loft Story* – realybės šou (*angl.*).

** *Nu* – nuogas; nuoguma(s); aktas (*pranc.*).

imdavo smagiau šokti. Susijaudinimas buvo tiesiog apčiuopiamas: Eva Hercigova šypsojosi per daug, kad būtų nuoširdi, didžėjus po *Aerosmith* „Walk this way" leido Pati Label „Voulez-vous coucher avec moi ce soir". Fransuaza pirmą kartą gyvenime paragavo degtinės. Atrado alkoholio galią: kabino visus iš eilės. Jaučiausi lyg kibernetiškai korektiškame fantastiniame filme. 2060-aisiais finansų rinka bus virtusi milžiniška orgija stikliniame narve... Bet gal jau dabar taip yra? Įtariu, kad Tomas Fordas yra androidas, XB28 klasės kiborgas, pagamintas įmonės *Bio Tek Inc* kaip „Dirbtiniame intelekte", tame šlamštiškame Stiveno Spylbergo filme, nukopijuotame nuo Kubriko. Bandžiau pasinaudoti proga ir Fransuazai į ausį šnipštelėjau:

– Aš tave myliu, kada dulkinsimės?

Ji suspaudė man delną. Suspaudė ranką. Suspaudė alkūnę, bicepsą, petį, smakrą. Jos burna priartėjo ir nusileido ant manosios. Tapau aklas, kurčias, nebylys. Gimęs šiai sekundei.

Antradienis

Dažnai kalbama apie pirmuosius sakinius, vadinamus *incipit*: „Ilgą laiką aš eidavau gulti anksti" (*Svano pusėje*), „Šiandien mirė mama" (*Svetimas*), „O viskas prasidėjo taip" (*Kelionė į nakties pakraštį*). Tačiau ar mokame atmintinai paskutinius sakinius? Dažnai knygos pabaiga pasako apie ją daugiau negu pradžia. Pasirodymo scenoje tvarka: „Kurio nors vaizdo prisiminimas tėra kurios nors akimirkos apgailėjimas; ir namai, keliai, alėjos, deja, praeina, kaip ir metai" (*Svano pusėje*), „Kad viskas būtų baigta, kad aš jausčiausi ne toks vienišas, man belieka palinkėti sau, kad mirties bausmės įvykdymo dieną susirinktų daug žiūrovų ir kad jie sutik-

tų mane neapykantos šūksniais" (*Svetimas*), „Jis šaukė visas baržas, visą miestą, dangų, kaimą ir mus, ir nusinešė mus ir viską, net Seną, tolyn, kad niekas apie tai daugiau nekalbėtų" (*Kelionė į nakties pakraštį*)*.

Remdamiesi pastaraisiais trimis pavyzdžiais, paskubomis apibendrinkime: šedevrus lengviau pradėti negu baigti, nes paskutiniai sakiniai penkiskart ilgesni už *incipit*. Genijus pradeda brutaliai, tačiau baigia melancholiškai (kaip ir meilė).

Trečiadienis

Nors mes vis dar nesimylėjom (užvakar – visiškas, labai nemalonus fiasko: mano varpa buvo *Knacki Herta* dydžio, ją tai žeidė, o mane žemino, nors dar niekada tokia žavinga būtybė nebuvo gulėjusi mano lovoje... jei nebūčiau jai nieko jautęs, man būtų stovėję kaip eržilui, bet siekinys atėmė iš manęs visas priemones, kaip atsitiko Anri Lekontui per Rolano Garoso finalą), siūlau Fransuazai užsimerkus (ir nesusimąstant) skristi į Los Andželą. Didžiai mano nuostabai, ji sutinka. Po dvylikos valandų priešais viešbutį *Mondrian*, kol beviltiškai bandau sugauti taksi vidury gatvės, ją prajuokina Elizabeta Kvin:

– Los Andžele greičiau gausi saulės smūgį, tik ne taksi.

Tada laimės ašaros baltame kambaryje. Nepaisydamas ano vakaro pažeminimo, o ypač – meilės keliamo nerimo ir laiko juostų skirtumo, mano kūnas vėl atbunda. Kai pagalvoju, kad trisdešimt penkerius metus mylėjausi neverkdamas.

* M. Proust „Svano pusėje", vertė A. Merkytė (Vaga, 1979); A. Camus „Svetimas", vertė L. Rapšytė (Vaga, 1991); L.-F. Céline „Kelionė į nakties pakraštį", vertė P. Bieliauskas (Baltos lankos, 2002).

Ketvirtadienis

Niujorke ką tik atidarė tokį patį *Man Ray* kaip Paryžiuje. Sofijoje man teko buvoti bare *Dali*. Los Andžele gyvenu viešbutyje *Mondrian*. Betrūko, kad vairuočiau *Citroën Picasso*! Neišspręstas klausimas: kam reikalingas šiuolaikinis menas? Jis reikalingas madingoms vietoms pakrikštyti. Menas padeda tapti garsiam apeinant realybės šou televizijoje. Menas suteikia šlovę + turinį: idealus derinys pavadinti restoranui. Menininkas – tai dėl ko nors išgarsėjęs asmuo. Pats taip sakau, bet nenustebsiu, jei netrukus atsidarys daugybė „Stivio kavinių“ ir „Loanos barų“.

Penktadienis

Mondrian „Sky“ bare, kaip ir San Franciske viešbučio *Fenix* klube *Backflip*, žemutiniuose kambariuose dažnai prieš kišant godmišė sakoma „Oh my God“. Madingi viešbučiai – praktiškas dalykas: aplink baseiną visada būriuojasi gražūs žmonės, todėl neprivalai niekur kitur eiti. Pakanka nusileisti į barą, skinti seksbombas ir pilti martinį su arbūzine degtine, tada ropštis atgal į kambarį. Mažytis nerimo priepuolis? Fransuaza vaišina mane 50 mg efeksoro tabletėmis, kurias kremtu kaip žemės riešutus.

Šeštadienis

San Franciskas – tai pasviręs Niujorkas. Vežuosi Fransuazą pasižvalgyti po Hait Ešburio rajoną. Perkam hipių drabužius Sofi, Liudo dukrelei. Padovanoju jai vinilinę *Jefferson Airplane* plokštelę. Ji padovanoja man džinsinį švarką, „kad atrodyčiau jaunas“. Ne vietoje paliktas nuomotas automobilis gauna baudą. Dar ir dabar kažkuriame stalčiuje saugau baudos kvitą. Kartais nutinka, kad, apimtas apnėjos, kurį laiką stebeilijuos į jį. Įrėminsiu.

Pirmadienis

San Franciskas, *Backflip*, trečia valanda ryto (Paryžiuje vidurdienis). Nesu iš principo nusiteikęs prieš didžėjų su paplūdimio šlepetėmis, bet iš pradžių vis dėlto apima keistas įspūdis. Trumpai tariant, basakojė išvaizda įpareigoja jį triskart geriau derinti leidžiamus gabalus. Visos merginos panašios į Kameron Diaz. Bičai labai smarkiai atsilieka – apsiskarmalavę, stuobriai, prastai šoka... Nes San Franciske visi gražūs bičai – homai, o *Backflip* – vienas iš nedaugelio heteroseksualų klubų. Beje, net ir čia merginos šoka tarpusavyje. Tarp blondinių straksių tvyro Lesbietiška Prabangos atmosfera. Gali justi, jog jos vilioja ypač dėl to, kad nereikėtų dulkintis. Vyras čia labiau nei bet kur kitur atrodo nebūtinas padaras.

Antradienis

Jungtinėse Valstijose trūksta vieno dalyko: abejonės. Tai didysis šalių nugalėtojų trūkumas. Čia visada žaidžiama ir laimima, kiekvieną vakarą be jokios kaltės švenčiama pergalė. Bet kuris jaunas europietis, praleidęs keletą dienų Amerikoje, pasijunta labai senas. Pasigendu nerimo, egzistencinių klausimų, abejojimo epikūrietišku atsiskyrimu. Per daug šypsenų! Jų džiaugsmingi veidai slegia sielą. Man norisi rengti pasikėsinimus į MTV kanalą. Fransuaza sutinka (o tai reta).

Trečiadienis

Tik Amerikoje jaučiuosi europietis.

Ketvirtadienis

Dėl ko ji, o ne kuri nors kita? Dėl ko turiu atsisakyti tūkstančių krūtų dėl vienos vienintelės jų poros? Dėl ko atsisa-

kyti šimtų bebriukų dėl vieno? Prie *Standard* viešbučio baseino Sanset bulvare, kol Fransuaza išėjusi „šopintis", randu atsakymą: nes kai jos nėra, mane ištinka vėžys. Meilėje savanoriškai tampi kaliniu vedamas savisaugos instinkto.

Penktadienis

Pas Fredą Segalą būsiu matęs, kaip Vinona Raider perka (ir sumoka!) juodą suknelę su gandžos lapu nugaroje. Ant *Standard downtown* stogo tarp švytinčių bokštų yra naktį veikiantis šokių baseinas po atviru dangumi, išoriniai liftai kyla išilgai fasadų lyg šviesos burbulai, tuščius kabinetus apšviečia balta neono šviesa, ant pastato priešais rodoma kung fu filmo projekcija, didžėjus – grakšti azijietė su trumpais šortais ir aukštakulnėmis basutėmis, o aš geriu džiną su *Seven-Up* ir jaučiuosi lyg Taileris Durdenas („Kovos klubo" veikėjas, kuris kovoja pats su savimi), baseinas pilnas „nepanaudotų seksbombų", kurios šaižiai spiegia, krisdamos į žydrą vandenį, o Fransuazą įdegęs kampuoto smakro alkoholikas išvadina „smoking hot"*, plazminiai ekranai rodo *Paradise Cove* banglentininkus, slystančius bangomis, o šokėjai kaskart ploja praskrendant sraigtasparniui. Kartais manau sau, kad man pasisekė, jog gyvenu.

Šeštadienis

Visos bėdos kyla dėl to, kad kai buvau mamos pilve, per dažnai girdėjau Mišelio Polnarevo „Meilę su tavim" (1965). Supdama mano gemalą – nesvarumo būsenos, ji klausėsi:

Mintyse išplaukia tokie žodžiai,
Kurių neištarsi visuomenei girdint.

* Karšta, net dūmai rūksta (*angl.*).

Man nusispjaut į tą visuomenę,
Į jos apsimestinę moralę,
Aš tik noriu mylėtis su tavim.

Kuo būčiau tapęs, jei mama būtų klausius Ivo Diutejo?

Sekmadienis

„Šiandiena yra bloga, ir kiekviena diena bus dar blogesnė, kol atsitiks tai, kas blogiausia." Kartkartėm man kyla noras liepti Šopenhaueriui užčiaupti savo didžiąją srėbtuvę.

Pirmadienis

Šįryt man skambina Žanas Žoržas, bičiulis, mėgstantis kitiems duoti moralės pamokas, kurių niekada netaiko sau, ir ima pamokslauti:

– Nustok rašyti apie save, vieni paistalai, tu skaudini artimuosius!

Gal jis ir teisus. Nusprendžiu paklausyti. Liausiuos pasakojęs savo gyvenimą.

Antradienis

Drakonai spjaudė liepsnomis. Apsiginklavęs didžiąja ietimi, Robinas Hudas nusprendė susigrumti su jais. Staiga pro pilies langą išskrido Princesė (pamiršau pasakyti, kad nugaroje jai buvo prasikalę sparnai). Bet medžiai milžiniškomis medinėmis rankomis ją sugavo. Tą akimirką nusprendė įsiterpti Haris Poteris:

– Salamaleikunga! – sušuko grūmodamas Stebuklinguoju Atsuktuvu.

Tada dangus prasivėrė, ir Leonas Zitronas (bet iš tiesų tai buvo juo persirengęs Dievas) atsakė:

– Ponia, panele, pone, labas vakariiis.

Tada Robinas Hudas žuvo užlietas visos tonos skysto *Coulommiers* sūrio. Fėjos ir elfai labai raudojo, tada jis prisikėlė ir išvadavo Princesę, kuri buvo žiauriai stipriai įkliuvusi, kitaip tariant – bėgdamas pro šalį. Po devynių mėnesių jie susilaukė daugybės vaikų.

Trečiadienis

Apgailestauju, bet man atrodo, neturiu pakankamai vaizduotės (ar talento), kad kurčiau istorijas. Atleisk, Žanai Žoržai, padariau viską, ką galėjau, tačiau jau verčiau grįšiu prie savo „prospektyviosios savifikcijos“ (taip mano darbą apibūdina Mišelis Uelbekas, tačiau aš asmeniškai esu linkęs vadinti tai „vieša savigriova“).

Ketvirtadienis

Imu suvokti, kad nebepykstu ant tėvo po to, kai pats pakartojau jo krėstas kvailystes. Jei tik jis būtų mane įspėjęs! (Tikriausiai bandė, bet neišgirdau.)

Penktadienis

Kiekvieną kartą, kai su Fransuaza susibaram, po to kaip pasiutę puolam mylėtis. Kartais dėl to net dirbtinai provokuoju ginčus, vien dėl susitaikymo palaimos.

Šeštadienis

Žanui Batistui Blanui ir Lioneliui Arasilui pakvietus vežuosi Fransuazą į Gordą, į Sado prizo, atitekusio Katrinai Milė, įteikimą. Labai maloniai pietaujame Mas de Turterone, kur Gijomas Diustanas ištaria Savaitės Frazę: „Su tavim noriu būti dešinysis.“ Atėjus vakarui apžiūrinėjam Lakosto

pilies kankinimų sales. Ta šėtoniška Chlojė de Lis pasinaudoja akimirka, kai nusisuku, ir nuoga pozuoja savo vyro objektyvui (taigi vedybos šiuo tuo naudingos). Vėliau – gotikinis vakarėlis Mas de la Gašolėje su labai *dark* didžėjum, kuris nedvejodamas po *The Cure* paleido *Taxi Girl*. Šventei apibendrinti pasakysime, kad joje būta daug tų, kurias Žeromas Bėglė vadina „darjosekėmis“* (tai yra merginų, kurios virsta kiaulėmis).

Sekmadienis

Pasaulio kraštą pasieki atsidūręs Kastelo ūkyje-užeigoje, kai Džanis, sardų bardas, avelėms pritariant groja armonikėle. Tada grožiuosi saulėlydžiu virš mažųjų Alpių. Levandos kvepia gariga ir atvirkščiai. Visi gyvūnai ateina pavakarieniauti su Fransuaza – tarsi būtume filme „Mažylis“. Esu tikras, kad viename iš savo bukolinių romanų Žiono aprašė Sivergo kaimą. Patys sugalvokit, kaip rasti slaptą kelią, vedantį į gražiausią Provanso kraštovaizdį. Žalia, nors žemė išdžiūvusi, kalva, kur saulės spindulius košia nuolankūs alyvmedžiai. Vėjas įsisuka į lapiją ir vėsina pakaušius. Turbūt tai svetingiausia planetos vieta. Reikėtų prie medžio prikalti lentelę: „Čia Oskaras Diufrenas buvo nepaprastai laimingas“.

Pirmadienis

Jis nuėjo į tualetą iškart po jos. Taip sužinojo, kad pietums ji valgė šparagų, nors tvirtino visą dieną miegojusi. Neištikimoji moteris prisipažino, kad *Ritz* pietavo su Liudo! Ją išdavė šlapimas!

* Marie Darieusecq – šiuolaikinė prancūzų rašytoja, romano „Truizmai“ autorė. Beigbeder daro aliuziją į žodžių *truismes* ir *truie* (*truie* – kiaulė, *pranc.*) panašumą.

Antradienis

Ribinis populiarumas trukdo gyventi. Žvaigždė nebegali eiti pasivaikščioti, pietauti lauko terasoje, eiti apsipirkti, skaityti ant suolelio, mylėtis paplūdimyje, kaip epileptikė šokti *Queen*, bučiuoti nežinomus asmenis, ir apskritai šlovė bet kokią sveiką ir normalią veiklą jai padaro neįmanomą. Ačiū Dievui, man dar taip nėra. Žmonės, kurie nori būti apgailėtinai garsūs, iš tiesų žudo save. Todėl visuomenė jais taip žavisi.

Trečiadienis

„Rošforo panelių“ veikėja Delfina (kurią vaidina Katrina Deniov) atpažįsta save nepažįstamojo tapytame portrete. Į ją panašus paveikslas pavadintas „Moters idealas“. Atsisukusi į išpuikėlį, ji sušunka:

– Tas tapytojas tikriausiai mane labai mylėjo, nes mane sukūrė!

Šia neprilygstama replika Žakas Demi performuluoja stendališkąją kristalizaciją. Meilė reiškia sukurti žmogų, kurį myli, dar prieš susipažįstant su juo. Būtent tai aš jaučiu Fransuazai. Pirmą kartą ją pastebėjau prieš metus. Po to maniau, kad pamiršau, nors ji jau buvo įsikūrusi manyje ir pavertė neįmanomomis mano meilės istorijas su Klere, Penelope ir visomis kitomis. Kai vėl ją pamačiau, supratau, kad ji visada buvo mano moters idealas, kad ji pripildė mane, ir kol bėgsiu nuo jos, tol negalėsiu gyventi. Ji atsirado anksčiau už mane, tačiau ją sukūriau aš. Tiesa, meilė visada pati save sukuria.

Nėra nieko meniškesnio už meilę – tai rašytojų, kompozitorių, dailininkų, kino režisierių fabula. Gal todėl menininkai yra geriausi meilužiai.

Ketvirtadienis

Paryžius po lietum rugpjūčio mėnesį. Restoranai uždari, kaip ir veidai. „Vienas Paryžiuje?“ – klausia internetinių puslapių sekso pažinčių reklamos. Tai kasmetinių išdavysčių laikas: sanatorijose žmonos tvatinasi su besideginančiaisiais, o jų paryžiečiai vyrai tuo metu rėžia sparną aplink danų turistes. Noriu įspėti skaitytojas: netiesa, kad vienoje pusėje yra ištikimi vyrai, o kitoje – mergišiai. Štai kokios yra dvi vyrų kategorijos: tie, kurie apgaudinėja žmoną nieko jai nesakydami, ir tie, kurie apgauna, bet pasisako. Gerai apie tai pamąstykite, kai tikrinsite be priežiūros palikto mobiliojo telefono atmintį. Ištikimybė neįmanoma, ypač vasarą. Dar pasvarstykite, kuris amoralesnis: tas, kuris jus išduoda tylomis, ar tas, kuris viską pasipasakoja?

Penktadienis

Dėl pusiausvyros duosiu patarimą ir mūsų bičiuliams skaitytojams: jei turite mobilųjį, nepamirškite atsidaryti funkcijos „Ryšių duomenys“ ir pasirinkti „trinti vėliausių skambučių sąrašus“. Prasidėjus mokslo metams, tai galbūt padės jums išvengti keleto rūpesčių namuose. Dar nepatingėkite iš skaitmeninės atminties išrauti trumpųjų žinučių. Technologijų pažanga skatina ne tik žmonių suartėjimą, bet ir vedybinius rūpesčius.

Šeštadienis

Savaitės Frazė priklauso Žanui Žozė Maršanui knygoje „Svajotojas“ (išleido *Rocher*): „Siekiu kažko itin neapibrėžto, ko neįstengiu apibūdinti, tai yra laisvo gyvenimo.“

Sekmadienis

Kodėl norima uždrausti žmonių klonavimą? Dabartinio pasaulio logika jį jau seniai įteisino: ryšys tarp sekso ir dauginimosi nutrauktas, rasių maišymasis panaikino išvaizdos skirtumus, plastinė chirurgija suvienodino kūnus. Hakslis pranoko Darviną techniniais KB: atranka jau nustojo būti natūrali ir virto dirbtine. Žmogus pranoko beždžionę, kuri pranoko dinozaurą. Kas, be jo paties, pranoks žmogų?

Pirmadienis

Viskas, ką sako Fransuaza, yra erotiška. Pavyzdžiui, kai paklausiu, kodėl eidama miegoti įsikiša ausų kamštukus, ji atsako:

– Man visai patinka dėtis į ausį daiktą, kuris plečiasi.

Ši mergina yra keturių sūrių picos „grožio" versija: vien tik grožis, dar šiek tiek grožio, o viršuje dar papildomai grožio. Baigiu priprasti net prie jos vardo.

Antradienis

Tiananmenio aikštėje stovintis studentas sulaiko šarvuočių koloną. O Genujoje jį pervažiuoja džipas. Išvada: komunistai labiau pasikaustę komunikuoti negu ultraliberalai.

Trečiadienis

Odri Divan sapnavo, kad ją bara mama:

– Na jau, kad ir kas būtų – tau pro vieną šnervę įeina, pro kitą išeina!

Ketvirtadienis

Kiek rašytojų vizionierių: Žiulis Vernas, Kafka, Orvelas, Hakslis... O ką, jei jie buvo ne pranašingi, o įtakingi? Jei

kosminės raketos, povandeniniai laivai, sekimo visuomenė, totalitarizmas, klonai egzistavo vien tam, kad paklustų šiems gabiems ir pamišusiems svajotojams? „Doriano Grėjaus portreto“ įžangoje Oskaras Vaildas tvirtina, kad „Gamta mėgdžioja Meną“. Nėra neįmanoma, kad Istorija – taip pat.

Penktadienis

Viešbutis *Il Pellicano* Porto Erkole (150 km į šiaurės vakarus nuo Romos) – tai italų Eden Rokas. 1969-aisiais jį inauguravo Čarlis Čaplinas (man pasakė barmenas Rikardo). Fransuaza leidžiasi akmenyje išskobtu liftu ir eina braidžioti

po skaidrų vandenį
perregimo šaltinio.

Šita saulė kainuoja daug pinigų, bet mūsų neapgavo, nes kraštas ir vadinasi Argentarijus*. Jis jūrinėje Toskanos pusėje, pusiau idiliškas pusiasalis.

Pinigai
Tai jų namai
Bet jie nūnai
Kalėjime.

Netoli nuo čia, Tarkvinijoje, Margerita Diuras žaidė su arkliukais 1953-iaisiais**. Būtinai noriu paminėti visas vietas, kuriose mes buvome įsimylėję: išspausdintos šioje knygoje jos taps amžinos. Kai mūsų meilė bus mirusi, knyga vis dar gyvens.

Šeštadienis

Buvau madingas, po to labai greitai tapau senamadiškas. O dabar nelygu kokia diena – kaitaliojuos.

* *Argent* – pinigai, sidabras (*pranc.*).

** „Tarkvinijos arkliukai“ – M. Duras romanas.

Sekmadienis

Per vakarienę man labiausiai patinka ta akimirka, kai pakylam nuo stalo, moterys nusiauna batus ir ima mane koneveikti glostydamosi kojų pirštus.

Pirmadienis

Voici viršelyje mačiau Mari Žilen, bučiuojančią Vincentą Elbazą. Na, ir ko tas tipas turi daugiau negu aš, išskyrus pinigus, šlovę, gražią fizionomiją, humorą ir raumenis?!

Antradienis

Gana keista. Išsiskyręs su žmona, Liudo iš naujo atranda savo dukterį. Ar negalėjo mylėti ir motinos, ir vaiko vienu metu?

– Dabar, – sako man, – einame pasivaikščiot į Botanikos sodą, aš ją užstoju, kai kitų vaikiščiai pasičiumpa jos kibirėlį, pagaunu, kai paslysta ant čiužinėjimo takelio. Nuperku vanilinių ledų, kuriais ji išsiterlioja skruostus. Grįžę namo šokam pagal naujausią Dženet Džekson gabalą „All for you". Ji labai mėgsta šokti. Pati uždeda plokštelę, ir mes sukamės užsidėję saulės akinius. Penkiolika minučių svetainėje pažaidžiam besisukančius dervišus, o ji jau apsvaigusi kaip siūlelis, svyruoja, leipsta juokais, tampo katiną už uodegos, ir tai atlygis – kaip tyro vandens kaskada po ilgo pasivaikščiojimo karštą vasarą.

– Ji žadina tavo talentą.

– Palauk, tai dar ne viskas. Ji reikalauja bučkio, ir kai bučiuoju į lūpas, sako „ačiū", po to rodo į savo tarpkojį ir sako „cipukas, cipukas"!

– Kad ji tavo dukra, dar nereiškia, kad ji ne tokia kaip visos moterys! Jei gerai suprantu, dabar man aiškini, kad, išsiskyręs su jos motina, tapai dukrai geresnis tėvas?

– Būtent. Nėra ko nė lyginti. Tą dieną, kai palikau motiną, tapau tėvu!

Jau galėjau dešimt kartų užmigti klausydamas to nuobodaus atsinaujinusio šeimos tėvo pagyrų, nežinau dėl ko, nes pakankamai žavėjausi Liudo. Ne kasdien juk tenka matyti, kaip geriausias draugelis įsimyli dvimetę savo dukrą. Na, svarbu, kad neliečiame mus kiršinančio klausimo: Fransuaza... Nepykstu, kad man už nugaros ją kabina, jo vietoje elgčiausi taip pat. Tačiau kaip galėjo nekreipti į ją dėmesio tada, kai atsiduodavo jam? Mūsų meilės istorija vėl daro ją patrauklią Liudo akyse – klasikinis meilės trikampio poveikis. Nors esu pavydus kaip laukinis žvėris, atsisakau būti posesyvus. Kiekvienas sau, Fransuaza – visiems! Nuspręs pati.

Trečiadienis

Yra dar keistesnis iškrypimas už kraujomaišą ir pedofiliją, tai – tėvystė. Jo esmė – padarai vaiką, myli jį, tačiau niekada su juo nemiegi.

Ketvirtadienis

Polinai Reaž, o drauge ir *Rita Mitsouko* pagerbti visai norėčiau parašyti romaną pavadinimu „A istorija“*.

Penktadienis

Kuo toliau, tuo labiau pastebiu, kad įkūniju viską, ką kritikuoju. Nereikia man dėl to priekaištauti: tikriausiai tai vienintelis įdomus dalykas manyje. Esu visa tai, ko neken-

* Pauline Réage – prancūzų romanistės, išgarsėjusios erotiniu romanu „O istorija“, Dominique Aury (1907–1998) slapyvardis; *Les Rita Mitsouko* – prancūzų roko grupė, viena iš jų populiarių dainų – „A istorijos“.

čiu, nes man atrodo per paprasta kritikuoti ką nors kita nei tai, kas esi.

Šeštadienis

Šią vasarą apsikeičiau gyvenimu su Liudo. Dabar jis viengungis, o aš susiporavęs. Gal esu Burbono Biusė reinkarnacija? Bandau mėtyti pėdas, vaidinu esąs laisvas, bet patys jaučiate, kad tuo nebetikiu, netikiu tuo VI rajono Don Žuano cirko numeriu. Mano širdis užimta, reikia susisiekt su leidykla *Harlequin** ir pasiūlyti jiems išleisti „Romantiškąjį egoistą".

Sekmadienis

Kad būtum pasaulio viešpats, yra vienas būdas – kalbėti labai tyliai. Šnabždesys keičia jūsų santykį su kitu. Vos juntama balso bangelė verčia pašnekovus tris kartus prašyti, kad pakartotumėt, ką sakėte, pamažu jie ima atrodyti agresyvūs arba net kurti, o jūs per tą laiką neatsisakėte savo flegmatiškos šypsenos, nerūpestingos ironijos, niekinamo mandagumo. Šnabždesys skamba elegantiškai ir abejingai. Ir kam reikia būti išgirstam žmonių, į kuriuos jums visiškai nusispjaut? Kad ir kaip būtų, viską užgožia muzika, o draugų ir taip turime per daug.

– Negirdi nieko, ką sakau? Tai atsidūrei nevisavertėje padėtyje.

Kaip saldu kelti stresą kitiems, o pačiam likti visiškai atsipalaidavusiam! Tolimas murmėjimas ir abejingas burbėjimas yra dvi elitišką raišką maitinančios krūtys.

* *Harlequin* leidžia meilės romanus.

Pirmadienis

Lavono baltumo jis stovėjo prieš lovos tuštumą. „Where did you sleep last night?“ (*Nirvana* klausimo, kurį perėmė *Leadbelly*, niekada nereikia kelti: saugokitės, sunku!) Man labiau patinka „Never explain, never complain“, nors reikia daug stojiškumo, kad nekauktum iš skausmo, kai nežinai, kur tavo gyvenimo moteris praleido pastarąsias dvidešimt keturias valandas.

Antradienis

Savaitės Frazė priklauso ne tik mano draugui, bet ir leidėjui: Manuelis Karkasonas, aludėje *Lipp* (ką tik perskaitęs apie nereikšmingus Mišelio Uelbeko nuklydimus žurnale *Lire*):

– Uelbekas – tai Agdo kyšulys Berchtesgadene*.

Į tai Markas Lambronas atsakė:

– Visai ne, Uelbekas yra keltų druidas. Tai Panoramiksas, atsidūręs klube *Chris et Manu*.

Jei sutinkate, laikysime juos *ex aequo***.

Trečiadienis

Novelės rašomos, kai neturima laiko rašyti romano. Kronikos rašomos, kai neturima laiko rašyti novelių. O kai nėra net laiko rašyti kronikų, tada rašomas dienoraštis.

Ketvirtadienis

Paryžius vertas Bjork mišių Sent Šapelėje***. Stypsau Palė bulvare be bilieto. Vieno skaitytojo, kuris yra dar ir įrašų

* Agdo kyšulys – kurortas prie Viduržemio jūros, pagarsėjęs nudistų paplūdimys, Berchtesgadenas – vienintelis Nacionalinis parkas Vokietijoje.

** Lygiais (*lot*).

*** „Paryžius vertas mišių“ – prancūzų posakis: kas svarbu, yra verta aukos.

studijos savininkas, dėka man pasiseka įeiti! Paskutinį kartą į šitą vietą buvau atėjęs skirtis su žmona.* Čia ir Lionelis Žospenas – perėjo nuo Trockio prie trolių. Dar yra Ivas Simonas ir Stefani Ševrijė, Elizabeta Kvin, Bertranas Kanta iš *Noir Désir* ir Alenas Bašungas iš Aleno Bašungo. Tai bus negirdėta neregėta akimirka. Nesiliauju šaipęsis iš Bjork panteizmo ir šitos juokingos padėties: bažnyčioje susirinko visa Paryžiaus grietinėlė, o islandė tiki vien sniegu. Bet vos ji pasirodė kriptoje, iš vaikiško balso po šią šventą vietą pasklido kažkoks jaudulys. „Muzika, – rašė Malro, – tai galvojantis triukšmas." Nesąmonė – tai ne triukšmas ir visai apie nieką negalvoja. Muzika – tai verkianti magija. Manau, kad Dievas nebuvo nusiteikęs prieš šį pagonišką koncertą. Kai mažoji eskimė praėjo pro kėdžių eilę, kurioje sėdėjau, *a capella* dainuodama „All is full of love", noras šaipytis išgaravo. Gyvenime man retai teko pasijusti taip priartėjus prie stebuklo kaip tada. Pabaigoje – aplodismentų jūra. Bjork – ne muzikantė, o jutimo vartai.

Penktadienis

Paryžiuje vėl atidarė *VIP*. Šią vasarą moteriškoji jų klientų dalis gerokai jaunesnė. Anksčiau čia kabindavome jaunesnes savo panelių sesutes, o dabar – jų dukras.

– Ar tu kartais ne mamos buvusysis?

Štai klausimas, kuris atvėsina įkarštį.

– Klausyk, prieš dvidešimt metų tavo mama buvo labai graži, bet turėjo tokį patį trūkumą: per ilgą liežuvį.

Tiek jau to, vis tiek nesijaučiau labai susidomėjęs – apgaudinėti Fransuazą man dar nekelia jaudulio, nors ir esu

* Sent Šapelė yra Teisingumo rūmų teritorijoje.

neįgalus atsisakyti savojo „vėjo pamušalo" gyvenimo (tai ji taip vadina).

Šeštadienis

Vakarienė *Nobu* Marbeuf gatvėje. Pirma problema: mano rezervacija kažkur pasimetė. Antra problema: niekas manęs neatpažįsta. Trečia problema: visi atpažįsta Fabieną Bartezą ir Lindą Evandželistą prie gretimo staliuko. Ketvirta problema: pralaukus tris valandas, padavėjai neša patiekalus ne kartu, o vieną po kito. Penkta problema: kiti kelia daugiau triukšmo negu mes. Išeina daug TMP (Turtuolių Megaproblemų). Iš ko suprasti, kad tapai turtingas? Visą laiką skundiesi.

Sekmadienis

Meilė padaro nenugalimą. Neįmanoma sulaikyti įsimylėjusio vyro – tik jau nebandykite stoti jam skersai kelio. Pagaliau pasiekiau tikslą: kiekvieną rytą atsibundu kaip Naftos Magnatas.

Pirmadienis

Pradėdamas šį dienoraštį norėjau būti Oskaras Vaildas, bet kai baigsiu, tikriausiai tebūsiu tapęs kokiu nors heteroseksualiu Armistedu Mopenu*.

Antradienis

2001-ųjų rugsėjo 11-a.

Sugriuvo bokštai dvyniai. Popiet – baseinas.

* Armistead Maupin – JAV rašytojas, išgarsėjęs romanu „San Francisko kronikos" (1971), kurį dalimis spausdino dienraštyje.

Trečiadienis

Markas Eduaras Nabas internete skaito Apokalipsės pagal šv. Joną ištraukas. Pasaulio pabaiga vyksta tiesioginiame eteryje gyvai. Reikia bėgti nuo prasidedančio karo, bet kur? Rembo pasirinko Abisiniją, bet šiandien Etiopijoje padėtis nestabili, Selindžeris glaudžiasi Korniše, bet Vermontas yra Amerikoje, Sidas Baretas užsikasė Kembridže, tačiau tai Jungtinių Valstijų sąjungininkų teritorija, Bobis Fišeris slepiasi Japonijoje, kuri užkrėsta pavojingomis sektomis, Gogenas buvo įsikūręs Taityje, bet po to ši teritorija tapo radioaktyvi, Uelbekas persikėlė į Airiją, bet ten nesiliauja kitas religinis karas – tad kur? Matau tik Šveicariją, kaip Baltus su Godaru. Šveicarija – vienintelė slėptuvė nuo apokalipsės. Laikas būtų ten atsidaryti banko sąskaitą.

Katastrofos mus hipnotizuoja. Kai kurie televizijos žurnalistai kliedi būdvardžiais: „neįtikėtinas“, „fantastiškas“, „pritrenkiantis“, „nuostabus“. Šie išduoda jų siaubo troškulį, jiems patinka mirties vaizdai, toks jų amatas. Jie teisūs: tai gražu kaip Dantės „Pragaras“, Oktavo Mirbo „Kankinimų sodas“ ar Fransio Beikono paveikslai. Nereikia gėdytis, kad esi apžavėtas šio košmaro. Dž. Ž. Balardas: „Žiaurumas yra XXI amžiaus poezija.“

Ketvirtadienis

Netrukus Vakaruose išnyks tam tikras gyvenimo būdas. Nuo tada mūsų judėjimas bus nebe toks laisvas, atidžiau stebimas. Būsime priversti rinktis tarp laisvės ir saugumo. Ko esame pasirengę atsisakyti, kad nuolatos nemirtume iš baimės? Konkretus pavyzdys: kodėl ištisus keturiasdešimt metų buvo taip paprasta patekti į lėktuvo pirmagalį? Juk kiekvienas *Boeing* ar *Airbus* yra veikiantis masinio naikini-

mo ginklas, tad jau seniai turėjo būti pasamdyti sargai saugoti lėktuvo personalui ir neleisti niekam priartėti prie lėktuvo piloto vietos. Kiekvienai palydovei – po asmens sargybinį! Lėktuvo piloto kabina turėtų būti saugoma šarvuotų durų, o dažniausiai nuo lėktuvo salono ją skiria tik užuolaida! Absurdiška ir nesuvokiama, kad niekas apie tai anksčiau nepagalvojo. Į lėktuvo kapitono kompetenciją neįeina kova su piratais. Klausimas jau nebe „Ar lėktuve yra pilotas?“, o „Ar kas nors saugo lėktuvo pilotą?“.

Penktadienis

Pasikėsinimo vakarą naktiniuose klubuose nebuvo nė gyvos dvasios. Bet kitą dieną visur – šventė. Mąstymas paprastas: jei visi greitai mirsim, užgriūti liepsnojančių pirmagalių ir besilydančių fiuzeliažų, verčiau jau paskutinįsyk pasilinksminkim. Trečiasis pasaulinis karas yra galingas afrodiziakas. Šiuo metu kabinant merginą patariu užmegzti pokalbį tokia tema:

– Gyventi mums liko tik kelios valandos. Gal truputį pasiglaustykim? *One last scream before the end**?

Šeštadienis

Šan Sa ką tik išleido naujausią romaną.

Sužinojusi apie Rugsėjo vienuoliktosios tragediją, ji sušunka:

– Jie negali su manim taip elgtis!

Tai buvo savaitės „o, velnias“.

* Paskutinis riksmas prieš pabaigą (*angl.*).

Sekmadienis

Apokalipsė Dabar. Man pasisekė tave sutikti prieš pat pasaulio pabaigą. Galėsime ją stebėti pro langus. Tavo smaragdinėse akyse atsispindės atominiai grybai. Greitai nebebus oro, nebebus vandens, tik mudu.

Antradienis

Dažnai sakoma, kad grožis moterims – tas pats, kas vyrams valdžia: svarbiausias žavesio koziris. Nesakoma, kad gražus veidas dar yra ir kliūtis. Grožis pritraukia vulgarius bei atgrasius kretinus ir baugina protingus bei švelnius drovuolius. Jis neteisingai atrenka, todėl gražios merginos visada būna su idiotais. Fizinį grožį reikėtų lyginti verčiau su šlove nei su galia: kaip šlovė, trumpalaikė, tokia pati dirbtinė ir griaunanti, ji yra blogiausias pažinties pagrindas.

Trečiadienis

Leipstu iš juoko skaitydamas Aleno Minko „Laimingą globalizaciją“ *Le Monde*. Tam apgailėtinam ekonomistui reikėjo bandyti kareivinių komiko karjerą. Jis primena man Panglosą, „Kandido“ vienakį, kuris be paliovos kartojo, kad „Viskas eina geryn geriausiame iš visų įmanomų pasaulių“. Aš asmeniškai esu už globalizaciją. Bet kurioje žemės vietoje jaučiuosi kaip namie, tikiu hėgelišku kosmopolitiniu žmogumi, man gerokai nusispjaut į nacionalinį suverenitetą, esu mažiausiai patriotiškas iš visų. Tačiau tai netrukdo teigti, kad kol kas globalizacija nė vieno nepadarė laimingo, net turtuolio.

Ketvirtadienis

Nuo to laiko, kai sakau, kad mano širdis užimta, gaunu vis daugiau erotinių pasiūlymų. Ar tik tai nebus susiję?

Žinoma! Visos jos pasileidėlės! Jei būčiau žinojęs, niekada nebūčiau rašęs, kad esu viengungis, Ponios, nuo pat pradžių būčiau prisistatęs kaip vedęs vyriškis, kad labiau jus jaudinčiau!

Penktadienis

Šį sezoną yra daug „neblogų“ knygų. Yra šedevrų ir tikrų šūdų, bet „neblogos“ knygos visada praslysta pro akis. Tai blogiausia, kas gali nutikti kritikui: knyga, kuri nei niekinė, nei geniali, tiesiog „nebloga“, nėra labai gerai parašyta, nėra labai įtraukianti... Paprastai tokią knygą laikai po ranka, apie ją kada nors norėtum pasikalbėti, bet visada atsiranda geresnė, svarbesnė knyga arba nevykusi, kurią reikia sutriuškinti, tad „neblogą“ knygą atidedi kitai dienai, tada dar kitai, ir galų gale apie „neblogą“ knygą taip niekada ir nekalbi.

Šeštadienis

Pietūs su mano drauge Nepažįstamąja Kekše.

– Vakar paėmiau brangiai.

Na, ir pasitaupiusi ji posakių. „Vakar paėmiau brangiai“ nereiškia, kad ji pateikė sąskaitą už seksualines paslaugas – Nepažįstamoji Kekšė visada nemokama. Ne, „vakar paėmiau brangiai“ tiesiog reiškia, kad aną vakarą jos bičas ją išdulkino kaip laukinis. Ar kalbate kekšioniškai (naująja madinga kalba)? Kekšioniškai yra keletas būdų išreikšti, kad meilės naktis pasisekė:

– Sodomija – tai tik vardas.

– Vakar gavau juodai.

– Mano putė buvo švediškas stalas.

– Vakar davė kaip reikiant.

– Vakar jis man įkrėtė į kailį.

Arba dar vienas įdomus, nes dviprasmis:

– Vakar gavau savo motiną.

Sekmadienis

Ką reiškia mylėti?

Aš ilgiuosi tavęs, net kai tu šalia.

Nepamiršk padėkoti nuo manęs savo motinai, kad tave pagimdė.

RUDUO

VISO GYVENIMO MEILĖ

Tomas Fordas: „Ar jūs laimingas?“
Karlas Lagerfeldas: „*Darling*, aš nesu toks ambicingas.“

Pokalbis *Numéro*, 2004 m. gruodis

Antradienis

Išraudimas – kaip seksualinė impotencija: kad sukeltum, pakanka jį paminėti.

Šeštadienis

Kuo esi ciniškesnis, tuo labiau traukia nekaltybė. Myli tas, kurios tiki, kuo pats jau nebetiki. Dėl to ir vilioja lolitos: ne tik kaip koks Drakula geidi jų jaunystės, bet nori iščiulpti jų naivumą, siurbti jų iliuzijas, atrasti optimizmą. Naivumas yra visko mačiusių būtybių opijus.

Sekmadienis

Paskutinę akimirką prieš viskam sprogstant kas nors įsimylės, ir pasaulis bus išgelbėtas.

Pirmadienis

Šią savaitę man sukako trisdešimt šešeri. Taigi jau aštuoniolika metų man aštuoniolika. Šis dienoraštis dar yra ir atsisveikinimas su nerūpestingumu, pasakojimas apie bičą, kuris krečia kvailystes ir negali pasiteisinti jaunyste. Pavyzdžiui, įsimylėti Fransuazą: dabar esu įsitikinęs, kad ji miega ir su Liudo, ir su manim (kaskart, kai apie jį prabylu, keičia temą –

mano manymu, dvejoja, kurį iš mudviejų pasirinkti). Mylėti šitą šizikę yra kvailystė, bet jos nemylėti būtų neįmanoma. Turiu šiek tiek kentėti, tai mane jaunina. Įsimylėjęs vyras, kuriam per trisdešimt, atrodo juokingas, bet mylėti vis dėlto ne taip vargina kaip kas vakarą užsiimti kultūrizmu *Ritz* sveikatos klube. Be to, siekdamas simetrijos, bet kada galiu susitikti su kokia mažule meilužе, tyliai, kad atsilyginčiau jai tuo pačiu...

Antradienis

Renė Žiraras mano, kad melas yra romantiškas, o tiesa – romaniška. O aš galvoju priešingai: melas yra romaniškas (romanas – tai menas nesakyti tiesos, atmesti atvirumo tironiją, nuoširdumo šantažą, tikroviškumo diktatūrą), o tiesa yra romantiška (nėra nieko poetiškesnio ir lyriškesnio už aiškumą, paprasčiausiame sakyme to, ką iš tiesų galvoji, yra netramdomos drąsos).

Ketvirtadienis

Liudo jaučiasi kaltas, kad susitinka su vaikais tik kas antrą savaitgalį. Bandau raminti:

– Tėvai tam ir yra, kad nebūtų šalia. Taip klostosi – tėvo vaidmuo yra dingti, o po to būti pakeistam kuo nors kitu.

Nesu tikras, kad jį nuraminau... O apie Fransuazą stengiamės nepradėti kalbos. Pernelyg bijau prarasti abu iškart.

Penktadienis

Išmaunam su Fransuaza į Amsterdamą valgyti haliucinogeninių pyragėlių. Van Gogo muziejuje paroda „Van Gogas ir Gogenas“ nušviečia audringą jų draugystę. Istorija mums žinoma: iš pradžių jie dirbo kartu geltonajame name

Arlyje, staiga smarkiai susikivirčijo, kivirčo metu Van Gogas grasino Gogenui skustuvu, po to juo nusipjovė gabalą ausies. O vienas anglų kritikas neseniai sukurpė naują teoriją: atseit per tą barnį Van Gogui ausį nurėžęs Gogenas! Kaip Maikas Taisonas Evanderiui Holifildui! Tai sudrebino visą mūsų prakeikto menininko sampratą. Reikės iš naujo peržvelgti doloristinį katekizmą, pagal kurį, norėdamas būti genialus, turi save griauti. O būna priešingai: kai esat genialūs, jus griauna kiti (tai Antonenas Arto įžvelgė dar 1947-aisiais: „Van Gogas, visuomenės savižudis“).

Šeštadienis

Amsterdamas yra tikra lili (liberalaus-libertiniško) pasaulio sostinė, nes čia prostitutės stovi vitrinose, o narkotikai parduodami laisvai. Senasis Niujorko vardas buvo Niu Amsterdamas. Lėktuvai virš miesto skrenda žemai, ir aš pagaunu save nepatikliu žvilgsniu stebintį jų trajektoriją. Seksas parūkius „skanko“ patrigubina spazmus: visą naktį be miego viešbutyje *Ambassade*, apsipylę prakaitu, kaupiame geriausius gyvenime orgazmus. Mylimės sudrėkusiais plaukais, geismas ir vėl geismas, ir vėl vėl geismas, ant langų migla. Net kaimynai pabeldė į sieną – kokia atmosfera! Jie mielai būtų ant mūsų užpylę kibirą vandens, kad lova nustotų girgždėjusi. Žinau, jog niekada nebepatirsiu tiek orgazmų, tikiuosi, kad Fransuaza galvoja tą patį.

Sekmadienis

Vakar antra iš eilės bemiegė naktis *Jab Jum* (Singel 295), prabangiausiame Europos viešnamyje. Man visai patinka stebėti, kaip mano moteris, užuot pasirinkusi mane, renkasi kitas moteris. Žiūriu, kaip jos godžiai bučiuojasi, muilina vie-

nos kitas vonioje, tepa kremu krūtis, kiša pirštus viena kitai į plyšį, ir išsilieju joms ant nugarų. Jos kimiais balsais sudejuoja, ir mes pradedame vėl iš naujo. Hedonizmas sekina. Reikia nepamiršti perspėt Uelbeko, kad jam nebebūtina važiuoti į Patają, amsterdamietės labai malonios. Jų kredo nusižiūrėtas nuo *Nike*: „Just do me."

Antradienis

Fransuaza: „Kas man labiausiai tavyje patinka? Kad tu mažas berniukas."

Aš: „Kaip man pasisekė! Trisdešimt šešerių užsiroviau ant pedofilės!"

Trečiadienis

Pastebiu naktinių papročių pasikeitimą: anksčiau reikėjo rasti dingstį vartoti narkotikus, o dabar reikia susigalvoti priežastį, kad galėtum nevartoti. Taksi vairuotojas Amsterdame vairuodamas šniaukštė koksą. Pasiūlė ir man – 60 dolerių už gramą. Užsidegus raudonai šviesai, įkvėpėm miltelių, tada jis iki galo atsuko radijo garsą, ir aš supratau, kad šita viešnagė man vėl pagadins sveikatą.

Ketvirtadienis

Atitaisymas: prieš mėnesį tvirtinau, kad paskutinis taikos uostas visoje planetoje yra Šveicarija. Bet ten Zuge įvyko žudynės – penkiolika žuvusiųjų (iš jų – trys ministrai) per keletą minučių.

Jei net Šveicarija jau nebesaugi, padėtis labai paprasta – niekas ir niekur nebėra apsaugotas. Nuo šiol kiekvienas lėktuvas, sunkvežimis, motoroleris, kiekviena šiukšlių dėžė, kiekvienas žmogus, dėvintis striukę, tapo potencialiomis

bombomis. Neįmanoma vaikščioti miesto gatvėmis ir nejusti nuolatinės paranojos. Kiekvieną akimirką bet kuris daiktas ar žmogus gali sprogti tiesiai jums į veidą. Keista, tačiau nuolatinė grėsmė visai nekelia depresijos – priešingai, ji suteikia fizinį pateisinimą mano moraliniam nihilizmui. Šiuo metu visi turėtume laikytis vienos nuostatos: apokaliptinio hedonizmo. Tvirtai žinant, kad ant mūsų grius dangus, sveikiausia reakcija yra nedelsiant mėgautis gyvenimu. Salmanas Rašdis teisus: gyventi prabangoje yra geriausias būdas atsilaikyti prieš fundamentalistus fašius. Po Rugsėjo vienuoliktosios nieko nebeturime atidėti rytdienai, nes nežinia, ar ji bus.

Penktadienis

Kamikadzių paūmėjimą paaiškina akivaizdus dalykas: savižudžių didybės manija. Aš asmeniškai niekada nesupratau depresuotųjų, kurie žudosi vieni. Jei jau šauniesi, tai verčiau nusinešk su savim kiek įmanoma daugiau žmonių: tai atitinka narcizišką savižudžių logiką.

Šeštadienis

Kodėl taip noriu būti mylimas? Nes Dievo nėra. Jei tikėčiau Jį, galbūt Jo meilės man pakaktų. Kai kurie ateistai kompensuoja Dievo nebuvimą tapdami don žuanais. Bet ar galima pakeisti Dievo meilę meile moterims?

Sekmadienis

Būk savim, O. K., tačiau kuriuo?

Kiek manęs yra?

Ir kuris iš jų – aš?

Nežinau, kas esu, bet žinau, kas nenoriu būti: vienas žmogus.

Vienas žmogus – tai niekas.

Pirmadienis

Nežinau, kas esu, bet žinau, kas noriu būti: rašytojas, nežinantis, kas jis yra.

Antradienis

O ką, jei pasikėsinimų psichozė sukeltų netikėtų padarinių – miestų pabaigą? Bet kokiu atveju ožkų augintojas – kad ir kas jis būtų, afganas ar Ardešo gyventojas, – atrodo daug mažiau pažeidžiamas taikinys negu judrus Defanso rajono darbuotojas. Žinoma, jog atsiradus naujoms technologijoms (bevieliam kompiuteriui, mobiliajam telefonui, mobiliajam el. paštui) tapo visai nereikalinga užsidaryti niūriame kabinete, o dabar tai dar ir pavojinga. Didžiosios aglomeracijos yra lengvai sugriaunami skruzdėlynai, kūnų sankaupos, kurios jau verčiau išsisklaidytų gamtoje. Gal Alė* utopija galų gale virs tikrove: įvedus teledarbą, miestai greitai įsikurtų kaimuose.

Trečiadienis

Kai keliauju po užsienį, maloniausias dalykas yra suvaikėjimas. Manimi rūpinasi kaip mažamečiu vaiku. Viskas organizuota taip, kad ir vėl pasijusčiau penkerių metų; tai atsispindi ir mano elgesyje (užgaidos, juokeliai, šiurkštumas, nedėkingumas, vėlavimas, sukčiavimas ir t. t.). Einu per pasaulį iš vakarėlio į vakarėlį. Žemės diskotekizavimas įvykęs iki galo. Šokių muzikos topai vienija tautas. Niveliacija vyksta per barus. Mano išblyškusi vienatvė atspindi naująjį pasaulio žmogų, degtinėje ir BPM-uose skęstančią asmenybę.

* Maurice Allais – prancūzų mokslininkas, pasisakantis už vieningą Europą ir prieš globalizaciją, 1988 m. Nobelio ekonomikos premijos laureatas.

Kai esu toli nuo namų, ilgiuosi tik tavęs. Nebeturiu kitos šalies, tik tave vieną. Fransuaza nenorėjo kartu važiuoti į Vokietiją – tai sustiprina mano įtarimus. Būsiu jai neištikimas iš pareigos, iš pykčio, iš keršto.

Ketvirtadienis

Jei jau kalbame apie didelę sostinę, kuriai gresia pavojus, – štai aš Berlyne. Čia visi įpratę, kad juos griautų, apokalipsė tapusi rutina. Vadinasi, esu visai patenkintas, kai nusileidžiame tame numatytame nusileidimo take, t. y. horizontaliame. Vėliau kaip paskutinio Rob-Grijė romano veikėjas klaidžioju tarp milžiniškų statybų aikštelių, deja, su manimi nėra mielos paauglės, kurią galėčiau plakti botagėliu (nors... SM fetišų erotinio vakaro klube *Léger* skrajutė man žiauriai primena Naująjį romaną).

Penktadienis

Pirmasis Skoto Ficdžeraldo romanas (jį 1918-ųjų rugpjūtį, po to spalį atmetė leidykla *Scribner's*, o po dvejų metų išspausdino pavadinimu „Kita rojaus pusė") buvo pavadintas „The Romantic Egotist". Žinoma, jame kalbama apie mane. Aš esu ir jausmų apsėstasis, ir įsimylėjęs palaidūnas. Absoliutą įsimylėjęs stuobrys, švelnus nevėkšla, mačo vienišiaus širdimi, katalikiškasis hedonistas. Fransi, ačiū už šitos knygos pavadinimą.

Šeštadienis

Vakar buvau didžėjus Berlyno klube *Pogo*, mano muzikos parinkimui nebuvo sutartinai pritarta, nes nežmoniškai rizikavau miksuodamas *Beatles* su Dona Samer, AC/DC su Dženifer Lopez, *Nirvana* su Eltonu Džonu ir Džeimsą Brau-

ną su grupe *Bauhaus* (šį pasirinkimą lėmė meninės ir istorinės priežastys). Klubų lankytojai nepakantūs, jie nekenčia maišymo. Jei mėgsta disko, tai nenori girdėti roko, jei šoka pagal *house*, nušvilps repą. Ta vadinamoji *open-minded** liaudis iš tikrųjų pasižymi stipriu muzikiniu rasizmu. Mirtinai girtas ir minios nušvilptas nedvejodamas ėmiausi negailestingo teroristinio išpuolio ir uždėjau paskutinį Maiklo Džeksono gabalą „You rock my world“. Vėliau bare *Bob* į būrį susimetusios manekenės lenkės žinojo, kaip mane paguosti. Jos bučiavosi, o aš braukiau leduku joms per krūtis. Miegojome trise. Labai malonus būdas patikrinti mano meilės Fransuazai tvirtumą. Gerai žinau, kad nebesu laisvas, ir visai to nesigailiu.

Sekmadienis

Pasirašau po Polio Valeri pasiteisinimu: „Spausdinu tam, kad nustočiau taisyti.“

Pirmadienis

Į porą jau žiūriu nebe kaip į kalėjimą, o kaip į prieglobsčio uostą.

Antradienis

Ar bendraudamos su manimi moterys tampa liūdnos? Fransuazą nerimas apsėdęs daug labiau negu mane! Mano melancholija yra estetinė, o jos – fizinė. Trumpai tariant, laikausi daug geriau už ją. Norėčiau būti šešėlinis depresuotasis, bet, palyginti su ja, iš tikrųjų esu „mažas berniukas“. Mylėti neurotikę yra viliotojams skirta bausmė.

* Atvira (*angl.*).

Trečiadienis

Mokaisi iš savo klaidų, štai kodėl sėkmė paverčia kvailiu.

Ketvirtadienis

Pirmas tikras šeimyninis barnis su Fransuaza. Galų gale išsiskiriam. Ji ištaria visus neatšaukiamus sakinius: ji manęs nebemyli, aš ją apgavau, „tarp mūsų viskas baigta, palieku tave“. Viskas dėl to, kad pasakodamas apie Berlyną išraudau. Pasiūlęs jai grįžti pas Liudo, trenkiu durimis. Ji šaukia, kad nė nelaukė mano leidimo. Nakvoju K viešbutyje, bet nemiegu.

Penktadienis

Jau geriau tegu širdį tau sudaužo beprotė, negu sėdėti namie ir įžeidinėti televizorių. O blogiausia, kad gali nutikti abu dalykai.

Šeštadienis

Fransuaza sukurta man. Ar tai tik sakinys? Ką reiškia „Ji man sukurta“? Reikia panagrinėti. Manau, kad ji pačiame aukso vidury tarp sekso ir nerimo. Ultraseksuali, tai labai svarbu (reikia, kad moteris mus jaudintų, kad visiems, kas į ją pažvelgia, pasistotų, kad ji teiktų palaimą burna ir šikna, ir t. t.), bet dar ji liūdna, sunerimusi, kamuojama nemigos, o čia aš jau neatsilaikau (niekada ja nepasisotinu, net po to, kai privertė apšaukti ją paslaptinga, sudėtinga, kenčiančia). Man reikėjo moters, nuo kurios stovėtų ir kuri bėgtų. Gilios seksbombos, depresuotos kekšės, Kaili de Bovuar. (Rašau labai vėlai, nes mes, aišku, vakar prisipažinimų, ašarų, glamonių, pažadų sraute susitaikėm...)

Sekmadienis

Fransuaza: O, skaičiusi Dominiką Ori. Ne „Mama ir kekšė“, bet „Intelektualė ir kekšė“. Norėjau ne tik patirti orgazmų, bet ir kentėti. Nežinau, kaip kitiems, man meilė tai ir yra: kai seksas tampa toks kerintis, kad su kitu žmogumi mylėtis nebegali. Kai apsėdimas persimeta iš uodegos į galvą.

Pirmadienis

Į klausimą „Kodėl jūs rašote?“ Beketas atsakė: „Tik tam esu tinkamas“ (apsimestinai kuklus atsakymas). Garsija Markesas sako: „Kad draugai mane mylėtų“ (man tai labiau patinka). Aš: „Nes įgriso nerašyti“.

Antradienis

Mes manome, kad žinom, ko norim. Tačiau troškimai mums nebepriklauso. Reklama veikia taip, kad užsigeidžiam dalykų, kurių iš tikrųjų nenorim. Ir pradedam gyventi nebe savo gyvenimą.

Trečiadienis

Nauja paryžietiškų naktų bėda: antrakso grėsmė, dėl kurios mažiau pasitikima baltaisiais milteliais. Kadaise ramiai šniaukštėm, pakakdavo užsimerkus pasilenkti virš takelio. O dabar jau daugiau domimės miltelių kilme. Pasirodo, terorizmas padarė žalos net madingų naktinių klubų tulikuose.

Ketvirtadienis

Ką tik atidarė *Market* – pirmą restoraną, kurio net pavadinimas ultraliberalus (beje, jį priglaudė *Christie's*, varžytynių rengėjai). Sunku įsivaizduoti Žozė Bovė, vakarieniau-

jantį įstaigoje tokiu pavadinimu... Net virtuvė čia *worldwide**: Žanas Žoržas, lėktuvais lakstantis, Niujorke ir Londone garbinamas virėjas, siūlo Azijos ir Perigoro virtuvių derinį. Santūriame, blausiai Kristiano Liegro apšviestame interjere su Tjeri Ardisonu ir Filipu Fasjenu ragaujame velniškai supasaulintus šaltuosius užkandžius. Po to ropojame iki baro *Mathis* susitikti su Pjeru Palmadu, Žanu Mari Bigaru, Ani Žirardo, Klodu Braseru, Rafaeliu Mezraji ir Frederiku Tadeji. Visa tai baigiasi, kai susigrūdam į naują Filipo mini austiną lyg broliai Marksai į laivo kajutę. Šūdas, ir kam tada būti žvaigždėmis, jei baigiame vakarą kaip kokie vyno prisisiurbę studenčiokai?

Matydamas, kad ketinu važiuoti pas Fransuazą, Palmadas liūdnai sumurma:

– O aš tarp laisvės ir laimės pasirinkau būti laisvas.

Penktadienis

Bosiuė tvirtina, kad aistra yra švytuoklė, svyruojanti nuo apetito iki pasibjaurėjimo ir nuo pasibjaurėjimo iki apetito. Sunku tikėti tuo moterų atsisakiusiu klebonu. Kaip romantiškas egoistas, keisčiau pasibjaurėjimą baime (nuobodulio baime, baime tave prarasti, skausmo baime, baime likti vienam ir paliktam, baime tapti kaliniu). Tikra meilė svyruoja nuo apetito iki baimės ir nuo baimės iki apetito.

Šeštadienis

Idealus meilužis yra švelnus apsėstasis: stojasi jo širdis.

* Pasaulinė (*angl.*).

Pirmadienis

Kuo daugiau esi prisisiurbęs, tuo labiau manai esąs neatremiamas ir tuo mažiau toks esi. Laikai save androginišku banglentininku, kaip Kinu Rivsas „Ant bangos keteros“, o jos mato įraudusį drimbą, panašų į Polį Prebua filme „Mano klebonas nudistų paplūdimy“.

Antradienis

Fransuaza mano, kad aš atrodau dešimčia metų jaunesnis. Tikriausiai kažkur vietoj manęs sensta mano portretas. Šioje knygoje?

Trečiadienis

Savaitės Frazė buvo ištarta santūriai, šunelio Drupio tonu – vakar Pjeras Lui Rozinesas *Closerie des Lilas*:

– Aš taip nuobodžiauju, kad, manau, imsiu žaisti golfą.

Ketvirtadienis

Važiuoju į Krokuvą be Fransuazos. Naujas ištikimybės išbandymas jai sutikus. Išsiaiškino, kad esu apgailėtinas aktorius, visiškai nesugebantis jai meluoti. Krokuvoje skaičiuojama šimtas bažnyčių ir šeši šimtai barų. Melsiuosi tik prie savo degtinės stikliuko.

Penktadienis

Po kelių „Zubrovkos“ taurelių iki dugno man dar labiau jos ilgu. Barokiškas ir slaviškas Kazimiero (žydų kvartalo) grįstų gatvelių grožis atslenkant nakčiai. Viduramžiški žvakių apšviesti rūsiai: *Alchemia*, *Singer*. Lenkai mėgsta gerti tamsoje. Šlitinėti tokiam interjere yra tikroji europietiška prabanga. Gyvenu *Sofitel*, jis panašus į Prancūzijos komu-

nistų partijos būstinę Kolonel-Fabjeno aikštėje. Visose Rytų šalyse kapitalizmas tikriausiai įsikraustė į buvusias koko* patalpas. Ekstazio vietoje STASI! Mano liukso kambarys oranžinės ir kaštoninės spalvų (dizainas netyčia *Prada* stiliaus), su vaizdu į Vyslą (tai prašmatniau negu Arno). Mokamas pornokanalas palaiko draugiją, kai tavęs nėra. Užmiegu įsivaizduodamas tave su trimis vokiečių eržilais už nugaros.

Šeštadienis

Krokuva *by night* – tai šuolis erdvėlaikyje. *Drukarnia* (diskoteka paverstas butas) blondinės purtosi pagal senas plokšteles: *Boney M* „Belfast“, *B52* „Rock Lobster“. Kai buvau jų amžiaus, klausiausi to paties: penkiolikos (beje, nesuprantu, kaip laikosi tokios didžiulės krūtys). Kaip gaila, esu per daug ištikimas, kad sužinočiau, kaip jos depiliuojasi bebriukus. Atrandu, kad kai esi įsimylėjęs, ištikimybė jau nebėra aukojimasis. Įsimylėjusį vyrą atpažinsi iš to, kad jis ištikimas be jokių pastangų ir pasididžiavimo. Meilė – tai toks dalykas, kuris ištikimybę daro natūralią.

Sekmadienis

Džiaugiuosi, kad važiuoju namo, nes ilgėjausi Fransuazos, be to, dabar užknisa, kai gatvėje niekas manęs neatpažįsta!

Pirmadienis

Po Gao Singdziano vainikuodami V. S. Naipaulą Nobeliu švedai dar kartą pasirinko tremtinį, apatridą, bešaknį. Lai-

* Koko – taip prancūzai vadina komunistus.

ko ženklas? Didieji romanistai – tie, kurie išdrįsta išsikraustyti iš savo šalies – trinidadietis į Londoną, kinas į Banjolė. Bet nei Naipaulas, nei Singdzianas neišsižadėjo kalbos – Nabokovas, Kundera, Džozefas Konradas kirto labiau iš peties. Atsisakę gimtosios šnekos, jie atsikėlė į naują tėvynę – Literatūrą.

Antradienis

Blogai kalbėti apie save – dar pretenzingiau, negu kalbėti gerai. Tikiesi, kad būsi paneigtas, o jei ne – taip atmuši kritiką. Man labiau patinka tie, kurie giriasi tiesiai negu išvirkščiai.

Trečiadienis

Ruasi oro uostas prieš skrendant į Turkiją; šį kartą Fransuaza teikėsi mane lydėti (jai patinka tik saulėtos šalys). Vienas iš Pasaulio prekybos centro antpuolio privalumų: nebeperpildyti keleivių rezervacijų sąrašai. Prieš Rugsėjo vienuoliktąją kiekvienam grėsė pavojus būti nepriimtam į lėktuvą, į kurį buvo rezervavęs vietą ir sumokėjęs už bilietą.

Dabar vietų kiek nori. Nesi tikras, kad atskrisi gyvas, bet bent jau turi savo kėdę! Jei islamistai norėtų sunaikinti laukinio kapitalizmo kvailybę, šiuo konkrečiu atveju jie jau laimėjo, o drauge ir keliautojai.

Ketvirtadienis

Stambulas – tai neturtingas San Franciskas, kyla ir leidžiasi, aplinkui vanduo. *Pera Palas* terasoje noriu ploti rankomis. Šis gamtovaizdis nusipelno stovimų ovacijų, olia! Saulė – raudonas diskas, nedrąsiai grimztantis į jūrą, lyg vanduo būtų per šaltas, kad nertų iškart.

Penktadienis

Rasistų gauja, manot, kad turkai – maži stori ūsuočiai kaip „Vidurnakčio ekspresе“? Vadinasi, pamiršot Bizantijos, tapusios Konstantinopoliu, po to – Stambulu, spindesį. Kadangi Niujorkas yra *down*, linksmintis reikia važiuoti į musulmonų šalis (į Dubajų – kaip Osama, į Turkiją – kaip Oskaras). Turkai panašūs į italus, jie aukšti, geriau už jus apsirengę. Jų moterys – neprilygstamos (monikos beluči be Vinsento Kaselio!). 70% gyventojų jaunesni negu trisdešimties. Neseniai Stambule atidarė madingą naktinį klubą Nisantasio kvartale – *Buz*. Nuo Albiono salos pradžios niekas neregėjo tokios atominių bombų sankaupos. (Kalbu prižiūrimas Fransuazos, tačiau tai labai sudėtinga.)

Šeštadienis

O minaretai nusitaikę į dangų kaip nukenksmintos raketos žemė-oras. Tai įrodymas, kad ši šalis nepavojinga? Mano romanai čia labai gerai perkami. Pasakojimai apie naktinius klubus, narkotikus, raguotus vyrus ir dekadansą! Penkiasdešimt leidimų!

Sekmadienis

Virš tuščios jūros – pilnas mėnuo. Noriu padėkoti savo nerimui. Be jo nieko nebūčiau nuveikęs, už viską dėkingas jam. Nuo šiol noriu kovoti už lengvumą, mirti dėl aforizmo, gyventi dėl paprasčiausio grakštumo. Nelaikyti savęs naudingu, o tik išskirtiniu. Ir kadangi esu vadinamas sibaritu, verčiau jau sutiksiu su šia etikete. Nuo šiol nusprendžiu, kad daugiau niekas negalės sukliudyti mano gyvenimui būti maloniam.

Pirmadienis

Kam rašyti apie save? Autobiografija tokia pavojinga ir narciziška, skaudi artimiesiems, nepadori ir dvelkia didybės manija... „Nepadorių išpažinčių“ (kaip sakė Tanizakis) epidemija turi priežastį, paaiškinimą, kurio niekada nesiima kritikai: šis reiškinys atėjo iš televizijos. Kadangi rašytojai yra „viešinami“, dabar jau nebegali jų skaityti kaip seniau. Net pats to nenorėdamas, skaitytojas būtinai stengiasi įžvelgti autorių jo veikėjuose, dar labiau negu Sen Bevas savo laikais. Veltui stengiamės patikėti, jog skaitome pramaną, šiandien bet kokio teksto skaitymas tapęs vujarizmo pratybomis. Romane norime atkapstyti „per teliką“ matytą rašytoją arbą tą, kurio nuotrauką įsidėmėjome vartydami laikraštį. Jei menininkai nesislepia kaip Selindžeris, tai jie priversti demonstruotis savo kūriniuose arba (prieš savo valią) mesti jiems šešėlį. Dėl to – nors ir stengiuosi elgtis kitaip, likti atviras vaizduotei – kai skaitau, norom nenorom man vis sunkiau pakęsti knygas, kurių autorius nėra ir pagrindinis veikėjas. Juo labiau kai pats rašau. Kadangi neturiu drąsos išnykti, eksponuosiu save, kol sprogsiu.

Antradienis

Man skambina Mišelis Uelbekas. Kai klausiu, ar jam viskas gerai, atsako (minutę ar dvi patylėjęs):

– Apskritai – ne.

Trečiadienis

VSD vakarėlis *VIP* (ar atvirkščiai?). Aš ir vėl geriausias visos planetos didžėjus, bet publika ima skųstis:

– Duosiu tau 10 000 eurų, jei nustosi groti Maiklą Džeksoną!

Jungiu Džeksoną su Maiklu: „Don't stop til you get enough“, „Black or white“, „Billy Jean“, „The way you make me feel“, „Bad“, „Wanna be startin' something“, „Beat it“ (patikslinsiu, kad šių klasikinių kūrinių žodžius ir muziką sukūrė pats Maiklas Džeksonas). Šokėjai priešinasi, bet galų gale paklūsta *Frankenstein* R&B cypavimui. Virtualios manekenės plazminiuose ekranuose demonstruoja savo plastmasę. Matau tyliai į kumštį betampančius vaikinus, sukišusius rankas į savo 501. Kai šokių aikštelė mane nušvilpia, ginti drąsiai stoja Azizas iš *Loft*:

– Tu man patinki!

Tiesa, kad aš geriau sukuosi negu Žanas Eduaras. Leisiu sau priminti Žanui Rošui, kad kadaise *VIP* vadinosi 78 ir kad Oskaro Diufreno vardas tada buvo Alenas Pakadi. Ar daug pažįstate didžėjų, kurie leistų *Cerrone* po AC/DC? Net Džojus Staras neišmalė man dantų! (Reikia pasakyti, kad mano asmens sargybinis buvo prezidentas Djedonė*.)

Ketvirtadienis

Gyvenimas yra ilgas filmo planas, besitęsiantis nuo gimimo iki mirties. Kartais norėtųsi montuojant iškirpti kai kurias scenas.

Penktadienis

Fransuaza taip velniškai gerai sudėta, tarytum būtų retušuota „paint boxu“. Dabar gyvenime turiu tikslą: padaryti tą moterį laimingą. Reikia pasiraityti rankoves. Bet man sekasi: ji nustojo gerti leksomilį ir sumažino migdomųjų vartojimą

* Prancūzų aktorius Dieudonné M'bala, buvęs kandidatu į prezidento postą 2002 m. rinkimuose.

iki pusės tabletės stilnokso nakčiai. Kartais net užklumpu ją be priežasties besišypsančią ir žiūrinčią į lubas. Gyvenu dėl akimirkų, kai galiu sau pasakyti: gerai padirbėjai, Oskarai.

Šeštadienis

Man pasiūlė vesti hercinės televizijos laidą. Bet kam? Ir be to esu žinomas.

Sekmadienis

Mano gyvenimas yra pantomima, ir rašymas yra vienintelė išeitis.

Pirmadienis

Valio, karas baigėsi, reikalai pajudėjo. Paryžiuje *by night* plinta nauja viagros vartojimo banga: mėlynoji kapsulė keliauja po fiestas ir grąžina žvalumą pavargusiems naktinėtojams. Aš net turiu draugą (vardą nutylėsiu, kad mano reputacija nepasidarytų per gera), kuris išgėrė viagros prieš eidamas į *Chandelles* ir, nukamavęs po savimi pusę garsiojo svingerių klubo moteriškosios giminės klienčių, baigė vakarėlį pas prostitutes, nes vis negalėjo pasisotinti! Tai man primena dviratininkus, kurie ir naktį ilsėdamiesi tarp dviejų varžybų etapų per *Tour de France* tebemina pedalus.

Ketvirtadienis

Prieš tapdamas (šiek tiek) žinomas, buvau gana negražus. Šlovė mane pagražino.

Penktadienis

O aš maniau, kad noriu būti išskirtinis! Nenoriu būti išskirtinis, visi tokie. Noriu būti pranašesnis. Turiu su tuo sutikti,

nors tai ir patetiška. Aš apsikrovęs savimi, mano pasipūtęs „Aš“ mane užknisa, tačiau esu tuščiagarbis. Reikia su tuo sutikti: kiekvienas rašytojas juokingas tuščiagarbiškumu, net kai nekalba apie save.

Šeštadienis

Popierius, rašiklis, ir išeina Literatūra. Man visada kels nuostabą, kad tokiomis menkomis priemonėmis įmanoma daryti tokius didžius dalykus. Visiška televizijos priešingybė.

Sekmadienis

O. K., aš nusivylęs, bet giliai mano viduje verkia prostitutė.

Pirmadienis

Jis bėga akimis per vardų sąrašą savo mobiliajame, lyg skaitytų pakelės restorano valgiaraštį: su tokiu pačiu pasibjaurėjimu, taip pat anoreksiškai.

Antradienis

Liudo susižavėjo Etjeno Šatijė „Tangi“. Nors filmas netolygus, tačiau jam pavyko sulaužyti vieną iš paskutinių tabu: pagaliau tėvai drįsta blogai kalbėti apie savo vaikus! „Tangi“ – tai „Rudaplaukio“ priešingybė, anti-„Gyvačių kamuolys“*. *Didis dalykas*! Liaukimės kritikavę savo gimdytojus, laikas susigrumti su mūsų pačių palikuonimis. Įsivaizduokit šeimos tėvą, išsitiesusį ant psichoanalitiko kušetės ir blogai kalbantį apie savo vaikus. Šatijė sutriuškino Froidą.

* „Rudaplaukis“ – Jules'o Renard'o romanas; „Gyvačių kamuolys“ – François Mauriaco romanas.

Trečiadienis

Man skambina Mišelis Uelbekas. Kai klausiu, ar jam viskas gerai, trumpai atsako (ir vėl po dviejų minučių tylėjimo):

– Keista, bet taip.

(Ar tik nebus pradėjęs vartoti prozako?)

Ketvirtadienis

Milanas – vienintelis Italijos miestas, kuris nėra muziejus. Priimu vasarišką oro šilumą. Einu tarp mobiliųjų telefonų. Italės ir be manęs turi kuo rūpintis. Katedros aikštė – viena iš retų brangenybių, kuriai pavyko išvengti amerikiečių bombardavimo per Antrąjį pasaulinį karą. Nužingsniuojam nuo La Skalos iki Verdžio statulos, staiga gaunam tikrą neogotikos šoką: naktį apšviestas, *il Duomo* atrodo kaip milžiniškas ežys, kurio spygliai kutena dangaus skliautą. Vienintelė katedra, panaši į jūros ežį, į AIDS virusą. Ši šventa vieta man primena Mėlynąją Stambulo mečetę. Kad ir kokia būtų jūsų religija, tikėjimas pažadina norą kelti bokštus į dangų. Kaip televizijos antenas! Tai patvirtina, ką visi gerai žino: Bažnyčią pakeitė televizija, o Madona atsidūrė šv. Marijos paveikslėlio vietoje.

Penktadienis

Toliau vyksta pasaulio diskotekizavimas. *Plastik*, madingame Milano naktiniame klube, klientai ima rinktis tik trečią valandą ryto, o aš per senas, kad jos sulaukčiau. Vieną po kitos maukiu degtinę su toniku užkąsdamas bulvių traškučiais, kad jausčiau troškulį. Tamsoje, laukdami, kol susirinks žmonių, šoka keletas į mane panašių kaimiečių. Jie nori triukšmo, minios, tamsos, nors labiausiai jiems reikėtų tylos, vienatvės, šviesos. Viskas šioje patalpoje apvalu: ba-

ras, plokštelės, kurias didžėjus vis iškelia virš galvos, aštuntojo dešimtmečio stiliaus foteliai, šviestuvai ir aš.

Šeštadienis

Kaip ir kasmet, Nieko nepirkimo dienos niekas nepaiso. O juk kartą per metus reikia tik simboliškai kaip vartotojams priversti mūsų valdžios galinguosius susimąstyti. Be to, jeigu žmona prašys kartu su ja eiti „šopintis“, „Buy Nothing Day“ suteikia puikiausią priežastį šeštadienio popietę neišleisti nė cento.

– Ne, mieloji, aš ne šykštus, paprasčiausiai maištauju prieš vartotojų visuomenę!

Sekmadienis

Kodėl gi Arnoldas Švarcnegeris negalėtų tapti Kalifornijos gubernatoriumi, jei jau būta Silvijaus Berluskonio ir Maiklo Blumbergo? Šiandien turtingieji, reklamos padedami, gali nusipirkti valdžią. Laimei, Bernaras Tapi žlugęs!

Antradienis

Su Gijomu Diustanu valgome milžiniškus jautienos antrekotus. Stebiuosi:

– Tu – ne vegetaras?

Jis pažiūri man tiesiai į akis:

– Ne. Aš pedikas, bet ne vegetaras.

Trečiadienis

Vyksta taip pat ir išvaizdos diskotekizavimas. Rygos *Fashion Club* merginoms privalomi kirpčiukai, vaikinams – išvystyti krūtinės raumenys. Tai klubas, kuriame niekas neturi teisės būti negražus. Yra dvi verčiančių kentėti klubų rūšys: tie,

kuriuose visi atgrasūs, ir tie, kuriuose visi gražūs. Man gerai pažįstama klubų, kuriuose visi panašūs į žuvis, niūruma. Bet tai niekis, palyginti su klubais, kuriuose vien tik „bombos". Visos merginos vienodai tobulo veido, šilkinės odos, valiūkiškų užkulnių, išdykėliškų bambų, – prašau, gal kas nors galėtų mane užmigdyti?

Ketvirtadienis

Maskvoje yra 99% mirštančiųjų iš bado ir 1% milijardierių. Visą savaitgalį praleidau su minėtuoju 1%. Keista, ar ne? Paskutiniame XX amžiaus dešimtmetyje Maskva visiškai persimainė. Rusijoje 2000 metai bus trečiojo dešimtmečio Prancūzijoje ir devintojo Niujorke atitikmuo. Mūsų „nuvorišų" sinonimai „naujieji rusai", atpažįstami iš mobiliųjų telefonų ir mersedesų 600 tamsintais langais, niekada nemiega. Jų gyvenimas – tai nesiliaujanti šventė, nuo naktinių klubų besitęsianti į striptizo barus, nuo šarvuotų limuzinų iki koksuotų kazino. Maskva – vienas brangiausių pasaulio miestų (bent jau mano širdžiai). Man patinka septyni gotikiniai-stalininiai dangoraižiai (kaip septyni pasaulio stebuklai), auksiniai Apreiškimo katedros kupolai ir apsnigta Raudonoji aikštė – cukraus pudra apibarstyta braškių šarlotė. Žinoma, pieninę, kuri vadinosi „Sūriai", dabar pakeitė didelė parduotuvė *Danone*: košmaras su oro kondicionieriais pakeitė lemininį košmarą. Pykčio užantyje nelaikantys maskviečiai išsaugojo Markso statulą priešais Didįjį teatrą, Lenino mauzoliejų – Raudonojoje aikštėje, kur visa tai ir rašau. Nepamirštu, kad prieš dvidešimtį metų toks paragrafas man būtų pelnęs tremtį į Sibirą basomis kojomis.

Penktadienis

Rusų gigantomanija: neaprėpiami beržynai ir milijonai žuvusiųjų, apie kuriuos niekas nekalba *First*, naktiniame klube su vaizdu į apšviestą Kremlių. Viešbutis *Metropol* man primena „Švytėjimą", tik Džeką Nikolsoną ir jo kirvį reikėtų pakeisti prostitutėmis su keliaraiščiais.

Fransuaza: „Norėčiau, kad man matant bučiuotum tą merginą, bet ne per ilgai!"

Aš: „Aš nebučiuoju jos, o ją įkvepiu... Aš nekaltas, kad man septyniolika metų... Nesijaudink, vėliau tau ją paskolinsiu..."

Petrovičiaus restorane Emanuelis Kareras ant stalo pastato butelį degtinės. Labai pykstu ant jo už tą gestą, kitą dieną privertusį mano galvą šitiek kentėti. Su Morisu Ž. Danteku kemšame sklindžius su lašišų ikrais. Normalu, kad „Babylon Babies" autorius gerai jaučiasi Sodomoje ir Gomoroje. Antuanas Galimaras moko mane rusų kalbos: „ščiot" reiškia „sąskaita", o „ščas" reiškia „tučtuojau"*.

– Ščiot ščas! – šaukia jis, po to pasisiūlo vaišinti visus, esančius prie šio stalo, už tai esu jam dėkingas.

Olivjė Rubinšteinas sako, kad galima pažinti Maskvą pagal Bulgakovo „Meistro ir Margaritos" kelią, panašiai kaip Dublinas lankomas pagal Džoiso „Ulisą". Kai romanai bus niekam nebereikalingi (o tai atsitiks jau greitai), galės būti naudojami kaip turistų vadovai – bent jau tiek. Tęsinio nepasakosiu, kad nieko neišduočiau, bet kadangi man jūsų gaila, dar paminėsiu, kad yra Puškino kavinė, baras *Karma*, *Safari Lodge* ir *Night Flight*. O ypač *Night Flight* (Tverskajos

* *Chiottes* (tariama „šiot") – „tulikas", *chiasse* (tariama „šias") – reiškia „tryda" (*pranc.*, šnek. k.).

gatvėje, Maskvos Eliziejaus laukuose, niekada nesu regėjęs tiek perregimų pardavėjų: „Prancūzams atrodo, kad aš panaši į Karolę Bukė, tik gražesnė, o kas ta Karolė Bukė?“).

Šeštadienis

Eidamas Maskvos, drumzlinos ir liūdnos upės, pakrante, spaudžiu tavo delną savajame. Kai bučiuojamės dvylikos laipsnių žemiau nulio temperatūroje, rizikuojame likti amžinai prilipę vienas prie kito. Ta mintis man visai patinka. Girtoje naktyje išblyškę apšviesti fasadai – kiekviena akimirka įsispaudė atmintyje amžiams. „Norėčiau gyventi ir mirti Paryžiuje, jei nebūtų Maskvos“, – rašė Majakovskis. O aš atvirkščiai. Maskviečiai uždirba vidutiniškai 400 dolerių per mėnesį – ir kaipgi jie susimoka už mobilųjį telefoną? Paprasta – visi naktimis dirba taksistais. Vaikštinėjame prie Patriarcho tvenkinių. „Meistro ir Margaritos“ pradžioje Berliozas čia sutinka Velnią, kuris praneša, kad netrukus galvą jam nurėš tramvajus. Bet per tokį šunišką šaltį joks demonas mūsų neužkabins. Suprantu, kodėl Bulgakovas rutulioja romano veiksmą vasarą. Grįžus į viešbutį seksas tampa biologinio išlikimo klausimu.

Sekmadienis

Rusiška žiema įveikė Bonapartą ir Hitlerį, o mūsų – ne! Grįžtant lėktuve skaičiau Ervė Gibero dienoraščius, – akimirką užverčiu knygą ir sakau Dantekui:

– Kad knyga būtų gerai parduodama, turi mirti.

– Dirbu ta kryptimi, – atsakė jis ramiai.

ŽIEMA

KAS APMOKA SĄSKAITĄ?

„Pasaulio supratimas yra pirmas
žingsnis jam pakeisti.“

KARLAS MARKSAS

Pirmadienis

„Kalbant apie romaną, į galvą ateina mintis: skaitytojai nebenori skaityti vien išgalvotos istorijos. Jie ieško modelio, originalo. Jie nori, kad tai, kas parašyta, būtų susiję su tikrovės faktu.“ V. S. Naipaulas, interviu *Le Monde*. Esu sužavėtas, kai Nobelio premijos laureatas pakartoja tai, ką sakau.

Antradienis

Kai Liudo rūko „marytę“, tampa išminčiumi. Kaskart, kai iškeliu jam esminį klausimą, pradeda sukti naują suktinę.

– Žmona mane apgaudinėja su tavim.

– Susuksiu dar vieną.

– Dievo nėra.

– Susuksiu dar vieną.

– Kokia gyvenimo prasmė?

– Susuksiu dar vieną.

– Prancūzų futbolas visai nieko vertas.

– Susuksiu dar vieną.

Tai sakinys-kuris-išsprendžia-visas-problemas.

Ketvirtadienis

Mano tikslas: rasti utopiją, kuri nebūtų verta pajuokos.

Penktadienis

Paris Match (žurnalas) teigiamai atsiliepia apie *Match TV* (savo filialą). Man plaukai šiaušiasi matant, kaip demokratėja televizija. Kasdien pradeda veikti naujas kanalas su dvidešimčia laidų, kurių kiekviena įdarbina po dešimt kronikininkų, kitaip sakant, sukuriama du šimtai darbo vietų jauniems, už mane gabesniems kretinams. Kaip gaila, kad atsidūriau televizijoje kaip tik tuo metu, kai ji nustojo būti privatus klubas. Man belieka lipti į hercinę TV, kuri katodiniam laidui yra tas pats, kas Pirmoji divizija futbolui.

Šeštadienis

Pilotas le Hotas *Coupole* iškėlė gerą klausimą:

– Duona – tai Kristaus kūnas, vynas – Kristaus kraujas, o kas yra bursenas*?

Sekmadienis

Svajoju tapti bumerangu. Tokiu tipu, kurį meti, o grįždamas jis rėžiasi tiesiai tau į snukį.

Pirmadienis

Fransuaza:

– Aš tokia puiki, man norisi pačiai save išdulkinti.

Niekas neprieštarauja. Dar ji sako:

– Su tokia išvaizda kaip mano ir tokia šlove kaip tavo abu atstumsim oho kiek žmonių.

* *Boursin* – prancūziško sūrio rūšis.

Antradienis

Nusileidžiu Barselonoje kaip tik tada, kai ten ruošiamasi švęsti 150-ąsias Antonijaus Gaudžio gimimo metines. Nujaučiu, kad barseloniečiams tas minėjimas taip pat įsipyks, kaip mums įsipyko Hugo metinės. Bet Gaudis to labiau vertas: tas katalonų paštininkas Ševalis*, tas H. R. Gaigerio pirmtakas, įtikino turtingus ispanus finansuoti jo beprotiškus sumanymus. Miestas kupinas drakono formos pastatų, kurie, atrodo, alsuoja. Tai nei gražu, nei negražu, tiesiog smagu. Tikriausiai nuostabu gyventi pamišėlio sapne. Kodėl, palyginus su juo, šiuolaikiniai architektai atrodo tokie nuobodūs? Man įgriso tiesios sienos, norėčiau gyventi į glaistytą pyragą panašiame name.

Trečiadienis

Ispanijoje visada privargstu, kol įprantu vietoj „hello" sakyti „hola". Kad ir avis būtų sveika, ir vilkas sotus, sutrikusiems pašnekovams sakau „hela" arba „holo". O jie irgi turi įprotį vietoj „v" tarti „b". Kartais iš to kyla poetiškų nesusipratimų: iberai su savo akcentu sako „libre", kai nori pasakyti „livre"** – gražus simbolis. O „je demande à voir" virsta „je demande à boire", tai skamba draugiškiau***.

* Ferdinand Cheval – prancūzas paštininkas (gyv. XIX a.), išgarsėjęs tuo, kad 32 metus kasdien gabeno statybines medžiagas – smėlį, akmenis – ir iš jų pastatė savo „svajonių rūmus", kurie tapo žinomi pasaulyje. Tai vaizduotės žaismas, primenantis Antonio Gaudi architektūrą.

** *Libre* – laisvas; *livre* – knyga (*pranc.*).

*** *Je demande à voir* – norėčiau pamatyti, *je demande à boire* – norėčiau gerti (*pranc.*).

Ketvirtadienis

Bario Chino, buvęs skerdynių vieta, tapo spąstais belgų turistams. Dabar aukštosios buržuazijos padugnės vardu Bornas. Ten vakarieniauji *Cocotte* (passeig del Born), po to *Borneo*, *Gimlet*, *Suborn*, o *Miramelindo* išgeri 36-is džino su citrinų mineraliniu. Jei pasižymėjote visus nuo knygos pradžios minėtus adresus, būsite toks pats madingas kaip aš. Skirtumas tik toks: mieliau švęsite Kalėdas su savo negražia žmona ir spuoguotais vaikais, po to savaitei išnuomota F2 išvažiuosit į Laplanją. Gerbiu jūsų pasirinkimą.

Penktadienis

Tik vienatvė leidžia savyje pajusti kylantį miesto pulsą. Barselonoje vyresniems negu 22 metų asmenims po dešimtos vakaro įvesta komendanto valanda. Pilna burna *pata negra* (tamsus kiaulienos kumpis čia skanesnis negu Paryžiuje, nes aš snobas) žingsniuoju Rambla alėja po palinkusiais medžiais. Rambla – tai statmenas jūrai Kruazetės bulvaras. Užuot ėjęs išilgai Viduržemio jūros pakrantės, eini tiesiai į ją, atsisukęs veidu, ir jauties, tarsi įsibėgėtum nuo baro iki baro ir leistumeis tamsių vandenų link, kol pagaliau nuskęsi. Gatvelės aplink Rejalo aikštę čia kyla, čia leidžiasi, po kojomis miestas ima virpėti, sienos artėja, o grindinys sukioja kulkšnis. Skaičiuoju *Schilling* (carrer Ferran 23) barmenui už nugaros išrikiuotus butelius, kad atrodyčiau užsiėmęs. „Beprotybė: ką tik nutūpė musė! Neįtikėtina: ji nuskrido!“ Nė neįtariau, kad kada nors su tokiu malonumu klausysiu Mobio remikso.

Šeštadienis

Po tam tikro alkoholio kiekio visi pasidaro geidžiami, net ir taburetė. Taigi Barselona bus miestas, kuriame įsimylėjau taburetę. Kas gi kitas būtų taip ilgai atlaikęs mano svorį? Kas kitas nė necyptelėjęs būtų leidęs man dvi valandas ant savęs miegoti?

Sekmadienis

Skrudintuvas *Dilinger* žodis po žodžio priminė Niujorką: „A night, a fork, a bottle and a cork“*. Barselona – tai šešios medicinos seselės, prostitutė su korsetu ir kultūristas su raudonom trumpikėm (*Row* antrą valandą nakties). Ar aš senas, ar tik kraustausi dėl tavęs iš proto? Dabar visada einu namo miegoti tokiu metu, kai šventė tik prasideda.

Pirmadienis

Kol meilė kels man jaudulį, netapsiu tikru pleibojumi.

Antradienis

Kaip ir visi praturtėję runkeliai, ketiname skristi Kalėdų vakarienės į Mauricijaus salą. *Air Liberté*, ką ir sakyti! Princas Mauricijus yra Rezervatas Pinigingiems Runkeliams (RPR inicialai**), prisiglaudęs Indijos vandenyno pakrantėje – tik tokioje vietoje imi suvokti, kad banknotai – tai kalėjimas. Čia patikriname Drupio principą: išsiruošiam į kitą pasaulio kraštą, važiuojame taksi, skrendam lėktuvu, tada lekiam džipu su oro kondicionieriumi, kad pabėgtume nuo žmonių, kuriuos vėl sutiksime prie baseino, baltus baltutė-

* Naktis, šakutė, butelis ir kamštis (*angl.*).

** RPR – Rassemblement pour la République, dešiniųjų partija (jai priklausė ir J. Chiracas), 2002 m. iširusi.

lius kaip leksomilio tabletės atvirukinėje saulės atokaitoje. Vos tik užsitempiu glaudes ir savo sužadėtinę (tik ne šia tvarka), iškart akis į akį susiduriu su drauguže Babete Džijan, mados žurnalų redaktorių žvaigžde (ji dirba tik su žmonėmis, kurių pavardės baigiasi raide „o“: *Numéro*, Kenzo, Mondino...). Jos buvimas galutinai įtikina mane, kad esu supermadingas: jeigu ji čia, vadinasi, šis viešbutis madingas, taigi ir aš. Nuoširdžiai tikiuosi, jog ji galvoja tą patį.

Ketvirtadienis

Lyja. Sakau tai ne tam, kad jus pamaloninčiau, o dėl to, kad tai tiesa. Lyja ant smėlio. Lyja ant ką tik atvažiavusio Benžameno Kastaldi. (Vaikiščiai baseine dainuoja „Lofteurs up and down“ vien tam, kad jį paerzintų, bet jis – profas, išlieka ramus. Aš būčiau juos nuskandinęs.) Princas Mauricijus yra rytinėje salos dalyje. Ir gerai – šiaurė vadinama Nelaiminguoju kyšuliu ir, atvirai pasakius, kartu su lietum būtų per daug sutapimų. Vienintelis privalumas, kai orai tokie, – neturim daugiau ką veikti, tik mylėtis.

Penktadienis

Kaskart, kai atvažiuoju į Mauricijų, prisimenu savo auklę mauricietę Olgą, pravardžiuojamą Tiga. Kur ji šiandien su savo dainomis, dantinga šypsena, gera nuotaika, saulėtais meilužiais, aštriais patiekalais? Grįžo į savo šalį? Ne, ištekėjo už prancūzo ir gyvena Paryžiaus priemiestyje. Užauginusi mane, dabar augina savo vaikus.

Šeštadienis

Ilgiau negu savaitę išbūti nesiklausius *Radiohead* „Everything is in its right place“ bus tikras iššūkis. Jei man pa-

vyks, tai tik dėl puikių Pietų Afrikos vynų, kurių skonis kaip madirano. Daug keliaudamas tapau tikras *jet set** eminencija (noriu pasakyti – toks pats *jet set* kaip ir atlikėjas Eminemas). Dalyvauju visur, ko nekenčiu. Kritikuoju savo gyvenimą ir nieko nedarau, kad jį pakeisčiau. Nekenčiu to, ką mėgstu. Aiškus problemos formulavimas nepadeda jos spręsti.

Sekmadienis

Retsykiais aplankyti piniginguų mauduolių atplaukia nedidukas ryklys. Tai visų rūmų numylėtinis – direktorius netgi praminė jį Džoniu. „Užtikrinu, jis toks pats vegetaras kaip jūs“, – vienai manekenei jo pasakytas perliukas, o ji, suprantama, visai nenorėjo tikrinti, ar tai tiesa.

Pirmadienis

Oscar Dufresne is a dirty job, but somebody's got to do it.**

Antradienis

Prasidėjus tvanui Mauricijaus saloje, vis svarsčiau, ką mano vietoje būtų darę Kolantos nuotykių ieškotojai. Radau tik du užsiėmimus: arba snaudi, arba leidi rupijas. Tad dariau ir viena, ir kita. Dar šokau segą (reklamoje mačiau, kad „sega – tai stipriau už tave“). Kai prie baseino pamatydavau moterį, panašią į Klaudiją Šifer, tai ir BŪDAVO Klaudija Šifer. Taip jau yra Mauricijaus saloje.

Žiūrėk, tau neatrodo, kad ten, toliau, – Daniela Lumbroso?

* *Jet set* – (*pranc.* iš *angl.*) apibūdina visuomenei žinomus žmones, įžymybes, dažnai keliaujančias lėktuvais.

** Oskaras Diufrenas – purvinas darbas, bet kažkas turi jį dirbti (*angl.*).

Taip, beje, ten iš tikrųjų ji ir yra.

O matei Karinos Viar antrininkę, kuri pusryčiavo su vaikais?

Ji dar panašesnė, nes ir YRA Karina Viar.

Prabangus gyvenimas atpažįstamas iš to, kad žmonės, panašūs į žvaigždes, ir yra tos žvaigždės – viskas atvirkščiai negu antrininkų konkurse.

Pagaliau saulė grįžta – garso ir šviesos spektaklis, režisuotas Dievo, užsimetusio rūgšties ir kopijuojančio Gogeną.

Trečiadienis

Ir kokių galų mes čia atsitrenkėm? Grįžtam į Paryžių. „Yra tik du rašytojų tipai: kiaulės be talento ir kiaulės su talentu." Marselis Reichas-Ranickis buvo vokiečių Bernaras Pivo (jis taip pat neseniai išėjo į pensiją).

Ketvirtadienis

Paprastai „jūs" nesakau.
Kai jus pamačiau – pasikeičiau.
Kitiems aš sakau „tu",
Bet „jūs" – geriau nei „tu".

(Dainos projektas Markui Lavuanui)

Penktadienis

Mane nuramina toks dalykas: žiūrėjimas į karves, kurios žiūri į mane, pralekiantį traukiniu. (Karvės, žiūrinčios į pravažiuojančius traukinius, nežino, kad tai abipusis veiksmas.) Prancūzija – tai žalios pievos, apvalūs medžiai, šviesrudės karvės ir telegrafo stulpai abipus geležinkelio bėgių. Sutinku su amerikiečiais: Prancūzija būtų daug geresnė be prancūzų!

Šeštadienis

Autobiografinė literatūra nėra malonumo dalis, nebent ji sadomazochizmo išpažinėja. Tai *body art*: kiekvienas sakinys yra dar vienas auskarų vėrimas, kiekviena pastraipa – lyg tatuiruotė ant peties.

Sekmadienis

Paryžiuje lyja kaip ir Mauricijaus saloje, tik čia trisdešimčia laipsnių Celsijaus šalčiau. Todėl imame gailėtis tropinių Kalėdų, lašų kapsėjimo į stogą, rupūžės giesmės vakare prie tvenkinio, žarijose keptų langustų, Žeraldo de Rokmorelio, *Hachette* grupės savininko, fizionomijos, kai jis iš šios knygos sužinos, kad paplūdimyje buvo atpažintas ir kad meilė, „tužūr liamūr“, visada dėl visko teisi, nes leidžia mums siųsti visuomenę po velnių kiek įmanoma dažniau.

Pirmadienis

Laimę radau būtent tą akimirką, kai nustojau jos ieškoti.

Antradienis

Vakar vakare įvyko *Pink Platinium* – Kati ir Davido Geta šokančių mergaičių klubo – atidarymas. Prisistatome ten lygiai 21.00, kad nepražiopsotume nė vienos nuogos moters. Deja, tokiu metu klubas dar uždarytas; aukštas galiūnas, siurbliu švarinantis patalpą, pataria ateiti vėliau. Su keliais vakaronės bičiuliais prisiglaudžiame *Bindi*, kur Nepažįstamoji Kekšė sugalvoja naują veiksmažodį, grasindama savo bičui nanu su sūriu dešinėje rankoje:

– Dar truputis, ir aš tave nunanuosiu!

Kai grįžtam į *Pink Platinium*, čia perpildyta, nė vieno laisvo staliuko. Per valandą ši vieta iš uždarytos virto pilna. Bet

VIP asmenis globoja Dievas: staiga Davidas Geta prisimena, kad 1991-aisiais kartu pirmą kartą fotografavomės *Vogue Hommes* viršeliui. Galų gale įsiskverbiame į rojaus prieangį. O kas yra rojus? Kaklaraiščiuoti tipai, sėdintys ir spoksantys į stovinčias nuogas merginas. Visi tam ir dirba, kad galėtų patirti štai tokių dalykų. Esama net bepročių, kurie daužo boingus į pastatus, tikėdamiesi po mirties matyti tokį reginį! Apsižvalgau aplink, spėju atpažinti iki ausų nėščią Elodi Bušė, Žaną Eduarą iš *Loft* (jo šlovė vis mažėja, tiesiog kas minutę), fotografuojančią Betiną Reims, Romeną Diuri, Fabjeną Bartezą, Kazimieru persirengusį Klodą Šalį, Žerarą Milerį ir Lindą Ardi. Pirma vis svarstėme, kaip gyvena Linda Ardi, – ji *Pink Platinium*, tačiau ne scenoje. Šokančios mergaitės anglės žingsniuoja pirmyn atgal ir nusirengia viršutinę dalį (labiausiai patinka Sara), bet pasilieka kelnaites su virvele, kad būtų galima už jų užkišti dvidešimties eurų banknotų. 2002-aisiais Teks Averio vilkas dėvi Armanio kostiumą, geria degtinę ir švaistosi dvidešimties eurų banknotais, nes nežino, jog tai yra 131 frankas ir 20 centų. Fransuaza paprašo vienos nuostabios panos, kad ta pašoktų jai „sterblinį šokį“, tačiau anoji paaiškina čia nedirbanti. Fransuaza susimovė, bet juk ne jos kaltė, kad lankytojos rengiasi kaip profesionalės!

Trečiadienis

Nepažįstamoji Kekšė susirado bičą, kuris visąlaik nepatenkintas ir visus siuntinėja šikti. Jis vardu Valeri ir mano esąs „Scarface“*. Todėl sugalvoju jam pravardę – Valas Pačinas. Maniau, kad mane nudės, bet galų gale tapom draugais.

* Briano de Palmos filmas (1983).

Ketvirtadienis

Anądien vakarieniavau „Pas Dominiką“, nuostabiame rusų restorane Brėa gatvėje, ir staiga suvokiau, kad esu siaubingas maisto pedofilas, nes valgau mažytėlaičius žuvų kiaušinėlius.

Penktadienis

Klodo Šabrolio aforizmas viename interviu: „Man labiau patinka ne nusistekenusio maištininko, o nutukusio parazito būvis.“ Tačiau jam nežinoma dar viena socioprofesinė kategorija, kuriai priklausau aš: nusistekenę parazitai.

Šeštadienis

Naujas nuomos mokestis toks didelis, kad pamanau, jog jis išreikštas frankais.

Sekmadienis

Šįryt saulė prasiskverbė pro užuolaidų sieną ir paliko ant tavo krūtinės auksinį bučinį, o aš padariau tą patį.

Pirmadienis

Pradėjo veikti naujas interneto puslapis: www.myposterity.com. Ten siūloma paviešinti savo gyvenimo kroniką, dienoraštį, eilėraščius, noveles, romanus, nuotraukas, vaikystės prisiminimus, patiekalų receptus, įvairius tekstus, nuotraukas, vaizdo įrašus tokiame erdvės ir laiko modulyje, kuris gali išlikti iki 125 metų. Demokratizuoti įžymybes imta jau laidomis *Loft Story* ir *Star Academy* – nuo šiol svarbu visiems pažadėti sekėjus. Sekėjai – tai mirtį pergyvenusi įžymybė. Autobiografinį žanrą sukūrė dar Sokratas: „Pažink save“ dabar virsta „myposterity.com“ su maksima, puikiai

apibendrinančia mūsų laikus: „Ei, jūs, pažinkite mane". Ar jau greitai atsiras šeši milijardai kristinų ango*?

Trečiadienis

Dialogas su Tjeri Ardisonu:
– Ar rezervavai vietas „Ikrų rūmuose"?
– Taip, 21-ai valandai.
– Užvažiuosi manęs paimti?
– Taip.
– Paskambinsi, kai privažiuosi, ir aš nusileisiu?
– Žinoma.
– O velnias, šita vakarienė tikrai gerai prodiusuota.

Ketvirtadienis

– Man greitai sukaks dvidešimt metų, koks siaubas!

Lolita Pij yra maža išsišokėlė, ir ji taps dar beviltiškesnė, kai jos pirmas romanas nuskins laurus.

Penktadienis

Pietūs su Roberu Ju. Kaip ištįsta sėdinčiųjų aludėje *Lipp* veidai pamačius mus kartu! Mane, Sen Žermen de Prė revoliucionierių, susidaužiantį taurėmis su sodo nykštuku, kuris nori minimalų atlyginimą padaryti 1500 eurų ir keturgubai padidinti pajamų mokestį! Staiga grėsmė pasidaro akivaizdi. „O mes manėm, kad tu kritikuoji kapitalizmą tik juokais!" Pietums baigiantis atsisuku į kaimynus prie gretimo staliuko įsikandęs peilį sviestui. Vincentas Lindonas sutrikęs, o Briuno Kremeris leipsta juokais. Esu paskirtas Robero Ju

* Christine Angot – prancūzų rašytoja (g. 1959), labiausiai išgarsėjusi autobiografiniu romanu „Incestas".

rinkimų kampanijos į prezidento postą reklamos vadovu. Vėl semiuosi iš savo ankstesnio amato, bet šįkart dėl rimto reikalo: išdulkinti Žaką Segelą (kuris palaiko Žospeną).

Šeštadienis

Slidinėjimas yra šiuolaikinė Sizifo mito versija.

Sekmadienis

Leidykla *Gallimard* leidžia Monterlano užrašus. Daug didžiųjų knygų susideda iš atskirų ir nebaigtų fragmentų (dažniausiai atrastų po mirties): ir Paskalio „Mintys“, ir Žiulio Renaro „Dienoraštis“, ir Kafkos „Dienoraštis“, Pero „Koliažai“, Pesujos „Nerimasties knyga“, Šopenhauerio „Pasaulis kaip valia ir vaizdinys“. Didieji rašytojai dažnai geriausi tada, kai paskubomis brūkšteli vieną kitą mintį, o ne tada, kai suka galvas norėdami papasakoti istoriją. Sakau tai ne tam, kad save nuraminčiau. Nors ką žinai.

Pirmadienis

Kai Viktorija de Kastelan *Ritz* surengia „Vampyro sužadėtinės puotą“, ką mes darom? Dažomės lūpas juodai. Prisimenam, kad Karlas Lagerfeldas šią ekscentrišką būtybę praminė Viki Superšventė, kai ji dar nedirbo pas Diorą. Aptarinėjamas Ivo Sen Lorano išėjimas į pensiją.

– Prancūzijoje visiems labai patinka laidoti žmones, ypač tada, kai jie dar gyvi. Menininkus pradedame vertinti, kai jie nustoja dirbti arba gyventi.

– Spaudoje buvo daugiau rašoma apie ISL pasitraukimą negu apie Pjero Burdjo mirtį!

– Sen Loranas – tai mados pasaulio Bernaras Pivo: pamatysi, po trijų savaičių sugrįš.

– O kas tas Pjeras Burdjo? Jis dirbo LVMH ar PPR*?

Tik nedaugelis svečių persirengę vampyrais, tačiau kiekvienas čiulpia kitų kraują. Vakarėlis buvo labai sėkmingas, bet užtrukome ten vos dešimt minučių. Man jau labiau patinka dulkintis *Costes*, o ne eiti iš *Ritz* – mano vardas ne Ernestas Hemingvėjus, o Oskaras Diufrenas.

Antradienis

Šlovės patikrinimas: nerezervavę vietų nueikite į *Hôtel Costes* restoraną kokią 23-ią valandą. Įeikite vidun atrodydami pavargę. Nusišypsokite Emai, sutinkančiai administratorei, sakydami: „Labas vakaras, mes penkiese“. Jeigu ji atsako: „Deja, šį vakarą visos vietos užimtos“, vadinasi, esate neaiškus žmogelis iš minios. Jei sako: „Ar jūs rezervavote?“, vadinasi, jau tampate garsus. Jei atsako: „Po penkių minučių bus laisvas vienas staliukas“, vadinasi, jus neseniai rodė per televiziją. Jei pabučiuoja sakydama „Labas, Oskarai, kaip gyveni? Tuojau parodysiu, kur tavo staliukas“, vadinasi, jūs esate aš. Tuo blogiau jums.

Trečiadienis

Anądien matau Ceronę iš nugaros, prieinu, jis atsisuka – tai Katrina Lara! Man tikrai reikia operuoti akis lazeriu.

Ketvirtadienis

Karolina, dvidešimt dvejų metų:

– Aštuoniolikos ištisas dienas svajodavau apie meilę. Dvidešimt dvejų ištisas naktis ja užsiimu. Žinau, kad esu pasileidėlė, nes man labiau patinka dabar.

* LVMH (Moet, Hennessy, Louis Vuitton), PPR (Pinault-Printemps-Redoute) – prabangos produktų gamintojai (gėrimų, papuošalų, drabužių ir kt.).

Penktadienis

Keista – toks įspūdis, kad kol pasakojau visas šias juokingas istorijas, jūsų čia nebuvo, tačiau ir buvote. Visur mane lydite. Išgyvenu šiuos dalykus vien tam, kad galėčiau jums papasakoti. Jei neskaitytumėt, aš to neišgyvenčiau. Rašau, kad nepraraščiau atminties, jūs padedate man viską prisiminti. Be jūsų mano gyvenimas būtų dar nenaudingesnis.

Šeštadienis

Nėra nieko paprasčiau, negu tapti rašytoju: pakanka atsakyti „rašytojas“ žmonėms, kurie teiraujasi jūsų profesijos.

(Pasvarsčius, tam vis dėlto reikia drąsos.)

Sekmadienis

Esu pedikas, miegantis vien su merginomis. Man patinka ironija be cinizmo, proto aiškumas be nihilizmo, ūžavimas be kaltės jausmo, mandagumas be veidmainystės, drovumas be apsimetimo, dosnumas be labdaros, naktis be vienatvės, gatvės be mašinų, laimė be nuobodulio ir ašaros be priežasties.

Pirmadienis

Liudo pasakoja man apie naują palaidą gyvenimą:

– Greitai man sukaks keturiasdešimt, tai reiškia, kad jau negalėsiu to daryti septynis kartus iš eilės, po penkto turėsiu pailsėti.

(Pastebėjote, kad šiame dienoraštyje jau mažiau kalbu apie Fransuazą? Gal laimės neįmanoma papasakoti? Ar aistra atbunka?)

Antradienis

Evodi, Fransuazos draugė, vienam *Cabaret* klientui į ratus įkišo tiesiog istorinį pagalį. Bičui, kurį laiką šokusiam priešais ją ir galų gale pasilenkusiam prie jos kairės ausies: „Ar galiu jus pabučiuoti?“ – atsakė:

– Ne, ačiū.

– Nagi...

– Neįkyrėk – vis tiek man bronchitas.

– Ne bėda! Mano imuninė sistema labai stipri, nepasigaunu jokios ligos.

– Man AIDS ir gingivitas!

Tiesa, niekas jos nevertė dėvėti marškinėlių su užrašu „Real Men Eat Pussy“*.

Trečiadienis

„Loto“ atsitiktinai parenka kurį nors prancūzą ir paverčia turtuoliu.

Televizijos realybės šou atsitiktinai parenka kurį nors prancūzą ir paverčia garsenybe.

Tai man primena Mariją Antuanetę: „Jie nebeturi duonos? Tai duokite jiems pyrago!“ Spaudžiant miniai, pastebėjusiai per daug akį rėžiančią neteisybę, reikia ką nors paaukoti. Tada valstiečiui suteikiamas kilmingojo titulas. Gestapas elgėsi atvirkščiai – atsitiktinai ištraukdavo to, kurį sušaudys kaip pavyzdį, vardą. Tikslas visada tas pats: kad būtų nuramintas masių įkarštis, bus panaudota arba duona, arba lazda. Tačiau ir duona, ir lazda turi būti gerai nušviestos žiniasklaidos (nes investicija, kaip ir maištas, turi greitai atsipirkti).

* Tikri vyrai valgo putes (*angl.*).

Ketvirtadienis

Liudo, ir vėl jis, dar labiau nutrūkęs nuo grandinės (peršoko nuo sukaustyto grandine prie nutrūkusio):

– Dabar dulkinuosi tik analiniu būdu. Jau nebepamenu, ar moterys iš viso turi vaginas.

Aš:

– Bent jau nustosi daugintis...

Penktadienis

Žaną Fransua Žonvelį mirtis nuskynė taip pat akimirksniu, kaip jis fotografavo. Paskyrė savo gyvenimą akimirkoms vogti, o mirtis jį pamėgdžiojo, nusinešė kaip stovi. Sausio pradžioje diagnozuotas auglys, o po dviejų savaičių – sudie. Staigus kaip blykstė išnykimas. Vartau paskutinę bičiulio knygą ir matau viską pro miglą. Pro ašaras Žonvelio darbai atrodo panašūs į Deivido Hamiltono. Manai, verkiu dėl draugo? Visai ne – žliumbiu iš baimės.

Šeštadienis

Man sekasi: tinginystė mažina gamybos našumą. Kas trejus metus išleidžiu romaną. Toks retas ritmas skatina smalsumą. Literatūroje tinginiams dažnai atlyginama (Dž. D. Selindžeriui, Antuanui Blondenui, Bernarui Frankui, Alberui Koseri...). Kritikai dėkingi už tai, kad anie neužvertė jų darbu.

Sekmadienis

Ateis diena, kai kas nors norėdamas pasitreniruoti mane nudės. Kai būsiu senas ir įsišaknijęs (2012-ųjų Gonkūrai, 2024-ųjų Prancūzijos akademijos apdovanojimas), išdygs koks nors geltonsnapis ir sutraiškys mane žiauriu talentu. Tądien turėsiu būti stiprus ir susilaikyti nekaišiojęs jam pagalių į ratus, nes jis bus mano dvasinis sūnus.

Pirmadienis

Grenoblio universiteto dėstytojas išspausdino literatūrinį pamfletą „Literatūra be skrandžio“, kuriame sutriuškino visus pasisekimą turinčius rašytojus. Ango, Darjosek, Bobenui, Solersui, Rolenui, Tusenui, Delermui – kliuvo visiems, net ir jūsų nuolankiam tarnui! Pasigailėta vienintelio: Uelbeko. Ak jau tas Mišelis! Uelbekas – tai literatūros Makgaiveris: kad ir kas nutiktų, visada išneša sveiką kailį.

Antradienis

Vieną dieną Žanas Ko sutinka savo stabą Polį Leoto. Nė nemirktelėjęs paprašo su juo susitikti:

– Ar galėčiau su jumis susitikti kitą ketvirtadienį?

– O ne! – atsako Leoto. – Ketvirtadienį jau būsiu miręs.

Ko susitiko su juo trečiadienį, o kitą dieną Leoto mirė.

Iš šio tikrovėje nutikusio anekdoto galime gauti dvi pamokas:

1) genijai visada laikosi žodžio;

2) nereikia perkrauti savo dienotvarkės.

Trečiadienis

„Dešinio kranto – kairio kranto“ užkulisiai Anjere.

Tjeri Ardisonas (Elizabetai Kvin): „Dievinu tavo mažas krūtis.“

Elizabeta: „Taip ir maniau, tu pedikas.“

Ketvirtadienis

Briuno Gačijas, kritikuojantis *World Companyéménis*, dirba bendrovėje *Universal*. O Žeraras Mileris buvo atleistas už dar menkesnį dalyką: girdėjau, kaip Mišelis Driukeras pas Dafnę Ruljė jam priekaištavo už tai, kad anas „spjaudė

į sriubą, kuria pats sočiai maitinasi". Tai ką daryti, kad galėtum kritikuoti vietą, kurioje esi? „Spjūvis į sriubą", kaip ir „pilvo dėkingumas" arba „nenukąsk tave maitinančios rankos" – yra posakiai, kuriuos darbdaviai sukūrė, kad jų valdiniai negalėtų prieštarauti. O gyvenime stiprus dalykas yra ne kritikuoti kitus, o išdrįsti kritikuoti vietą, kurioje esi, tai yra patį save ir tuos, kurie aukščiau. Todėl čia ir dabar nedvejodamas garsiai rėkiu: šalin *Grasset* leidyklą! *Fuck* grupę *Hachette*! Išdulkint Arno Lagarderą! Oho, velniai rautų, kaip gera būti tikram maištininkui!

Penktadienis

Po „kairiųjų su ikrais"* nusprendžiau atstovauti ekstremaliems *Prada* kairiesiems.

Šeštadienis

Pasirodė, kad mane pažadino saulės spindulys, bet buvo keturios ryto, naktinė lempa neužgesinta, tavęs mano lovoje nėra, o televizoriuje sninga. Persmelktas abejonės paskambinau Liudo, o atsiliepei tu. Nieko nesakęs padėjau ragelį – nenorėjau, kad žinotum, jog nuo šiol turiu įrodymą. Prarasti geriausią draugą ir savo moterį vien ta dingstimi, kad jie miega kartu, – apie tai negali būti nė kalbos.

Sekmadienis

Iš pradžių kaip Viktoras Hugo norėjau būti arba Šatobrianas, arba niekas. Vėliau sendamas iš naujo peržvelgiau savo siekius. Pagalvojau: „Arba Antuanas Blondenas, arba niekas". Kitais metais buvo „Frederikas Daras arba niekas".

* *Gauche caviar* – prabanga besimėgaujantys kairieji (*pranc.*).

Po to – „Čarlzas Bukovskis arba niekas“, vėliau – „Filipas Džijanas arba niekas“, o dabar – „Oskaras Diufrenas arba niekas“. Verčiau bet kas negu niekas.

Pirmadienis

Mūsų savaitgalis Amsterdame? Išlipam iš traukinio, suvalgom po „haliucinosaldainį“ ir netrukus atsibundame traukinyje, vežančiame mus atgal. Vienintelis prisiminimas: žolės, kuri laimi *Cannabis Cup*, gražus pavadinimas (MORNING GLORY).

Aš nesiaukoju, kad būčiau tau ištikimas, ir tavęs to neprašau.

Antradienis

Turiu tris sakinius, kurie varžosi dėl Savaitės Frazės titulo, išsirinkite patys. Nominuotieji:

– Ten stovi mano diedas, turiu nueit su juo išsiskirti. (Evodi, Siurenas)

– Tu bučiuojiesi kaip skalbyklė. (Evodi diedas, VI Paryžiaus rajonas)

– Rytoj Valentino diena, nepamiršk išsivalyti dantų. (Nepažįstamoji Kekšė, VI Paryžiaus rajonas)

Ketvirtadienis

O, štai ir ji, įžengė ir akimis ieško manęs šitam idiotų pilname restorane, sunerimusi, vėluojanti, pykau ant jos, kad privertė mane laukti vieną prie stalo šitoje prirūkytoje patalpoje, aplink vieni karjeristai, kurie krizena svarstydami, kodėl gi Oskaras prie stalo vienas, vargšelis, kažkas jį apmovė, ir kam iš viso rašyti knygas, jeigu po to tave taip žemina, bet vos tik įžengė – jai iškart atleista, ir aš jaučiu malonumą

tęsdamas tą akimirką, kai galiu ją stebėti jai nematant, tai štai kaip atrodo jos veidas, kai ji be manęs, sutrikusi ir susikaupusi, rimta ir susirūpinusi, nė nemintydamas laukčiau tavęs ištisas valandas, myliu tave dar ir dėl to: tu esi pirma moteris, privertusi mane pavartoti veiksmažodį „mintyti". Kaip galima pavydėti tokio gražaus žmogaus? Visi, kurie tavęs geidžia, yra normalūs. Aš nenusipelnau išskirtinės teisės. Neleisti kitiems gėrėtis tokiu grožiu būtų per daug egoistiška. Negalima uždaryti stebuklų. Primygtinai prašau tavęs visada likti tokiai gražiai, kad galėčiau tave mylėti, kol užklups mirtis.

Penktadienis

Po pietų su Žanu Rošu iškart einu į susitikimą su Roberu Ju Prancūzijos komunistų partijos būstinėje. Tikras mano audringo gyvenimo koncentratas. Tai tikrai turi kažkokios logikos, tačiau kokios? Kad galima būti socialiai aktyviam žvaigždūnui? (Senos etiketės „socialinis išdavikas" aktualizavimas.) Oskaro Nymejerio pastatas man labai patinka (visi Oskarai eina ranka rankon). Roberas Ju aiškina man kaip žmogus, sukūręs Braziliją (jis dar gyvas, devyniasdešimt keterių), „dykai"! Kopakabanoje nupiešė tą kūjo ir pjautuvo formos pastatą. Že de Pom muziejuje Konkordijos aikštėje veikia jo kūrybos retrospektyva. Visi architektai – didybės manijos apsėsti pamišėliai: Gaudis, Le Korbiuzjė, Nuvelis, Nymejeris. Nes, priešingai negu politikai, jie sparčiai apskaičiuoja savo veiksmų padarinius.

Šeštadienis

Kafka viską sužlugdė (meiles, darbą, šeimą) tam, kad sektųsi kūryba. Jaučiu, jog neturėsiu tiek drąsos. Nenoriu būti

liūdnas dėl to, kad būčiau didis. Atsisakau būti nelaimingas ir rašyti prasmingus dalykus. Kenčiu nuo depresijos stygiaus. Tai gana ironiška: draugai, norėdami mane apginti, dažnai sako, jog nesu tas, kuo mane laiko, jog už pasaulietiško klouno kaukės slepiasi kitas žmogus. Vienatvė, skausmas, pagalbos šauksmas... Esu jiems dėkingas, bet kartais susimąstau: o ką, jei už kaukės nieko nėra? Jei esu vien gestikuliuojantis naktinių klubų liūtas, tuščias juokdarys, linksmas vėjavaikis – ir viskas? Jei nejaučiu potraukio aukotis, gal nesu tikras rašytojas. Kad ir kas būtų, kol pats nepatikėsiu, kad esu, niekas kitas tuo netikės.

Sekmadienis

Ana Skot telefonu man praneša apie Sekso Žaisliuko mirtį: „Sumaišius įvairių medikamentų sustojo širdis", jai buvo trisdešimt treji. Dabar jau viskas: ji tikra SUPERŽVAIGŽDĖ.

Pirmadienis

Sėkmė yra tik nepavykusi nesėkmė.

Antradienis

Kristina Orban išspausdino romaną, pavadintą „Skudurai" (leidykla *Albin Michel*). Pripažinkime, kad ji buvo sąmojinga, kai pasakė man:

– Jūs ir vėl plieksite man į skudurus?

(Jau tada buvau sugalvojęs straipsnio pavadinimą: „Šautuvai".)

Trečiadienis

Kinas yra teatro priešingybė: filmus reikia žiūrėti iškart, kai pradeda rodyti, nes vėliau tik nusivili (visi apie filmą jau

pasakojo, pagrindines scenas žinote atmintinai, televizija apsvaigino anonsais ir aktorių reklama, Patrikas Besonas papasakojo pabaigą), o pjeses reikia žiūrėti kiek įmanoma vėliau ir jokiu būdu ne iš pat pradžių (generalinės būna siaubingos, tą vakarą aktoriai vaidina prasčiausiai, reikia duoti jiems laiko „apsitrinti", o autoriui galbūt pataisyti vieną kitą repliką). Kinas vartojamas iškart, o teatrui reikia laiko, kad taptų geresnis – kaip ir vynas. Kinas yra šviežias greitai gendantis produktas, o teatras – patiekalas, kuris valgomas šaltas. Reikia žiūrėti naujus filmus ir senus spektaklius. Tai Žisbero-Beigbėdė teorema, sukurta per vieną vakarienę pas Žaną Liuką Lagarderą. Velnias, kaip gėdinga, kad toks žmogus kaip aš jau valdžioje.

Ketvirtadienis

Nagi, pakalbėkime apie tą vakarienę. Taigi ta proga, kad išleistas intelektualo parašytas prieš karą nukreiptas bestseleris, viešbutyje *George V* mus subūrė prekiautojas ginklais. Ir vėl ta kirmino, pūdančio vaisių, kuriuo minta, teorija? Paskalis Briukneris šaiposi iš tokio elgesio knygoje „Klestėjimo vargas" (*Grasset*), bet argi pats elgiasi kitaip? Maištas sistemos viduje juokingas, bet jis vienintelis, leidžiantis nemokamai valgyti vėžius su ikrais, o štai Žozė Bovė nuteistas šešis mėnesius kalėti, nes sugriovė vieną *McDo*. Kristina Okrent sėdėjo šalia Lorano Fabiuso, savo vyro bendradarbio, iš kurio kitą sekmadienį ėmė interviu kanalui *France 3*. Karlo Zero reikėjo ilgai prašyti, kad pamėgdžiotų Diuras ir Godarą. Ševenmeno populiarumo tyrimas kėlė baimę Dominikui Štraus-Kanui. Režis Debrė nebuvo pakviestas (Režis Debrė – vienintelis rašytojas, niekada nepasukęs iš kelio: jau beveik keturiasdešimt metų palaiko

Če, ar ne?). O aš vis labiau linkęs manyti, kad verčiau būti koko negu bobo*.

Penktadienis

Viešnamyje jėgų santykis apsiverčia: čia išdūrinėja vyrai.

Šeštadienis

Ar tu stebėsi mano *midlife crisis***?

Sekmadienis

Einu ieškoti nelaimės, nes laimės ir namie turiu per akis.

Pirmadienis

Evodi prajuokina Fransuazą:

– Ne ne, šiandien neisiu į svingerių klubą – aš nedepiliuota.

Antradienis

Ultraliberalioje visuomenėje žmonės klausia ne „kaip gyveni“, o „kiek gyveni?“.

Trečiadienis

Einu pro stotelę, kurioje išklijuota *L'Oréal* afiša. Tai naujo šampūno reklama: „Pasišiaušę plaukai, efektas „ką tik atsikėliau“. Neįsivaizdavau, kad vartotojų visuomenė iki to nusiris: mums parduoda produktą plaukams sušiaušti. Kas rytą, kai nubundate, jūsų šukuosena būna madinga, bet to nežinote, tiesiog plaukų Žurdenas***. O, nelaimingasis, tik

* Koko – komunistas, bobo – „buržua ir bohema“ (pranc. šnekamojoje kalboje).

** Vidurio amžiaus krizė (*angl.*).

*** Charles Jourdain – batų dizaineris.

nesišukuokit! Sugriausite šedevrą! *L'Oréal* yra visada šalia ir padės jums išsaugoti stebuklą: šią nuostabią styrančią anteną, netyčia pasišiaušusį pankišką ežiuką, šiuos naktinius gaurus, koks naujumas, koks gaivališkumas! Jūsų pagalvė tikrai paveikesnė negu Zuari, Biginas ir Desanžas* kartu paėmus! Kiekvieną rytą nemokamai būnate panašus į Eduarą Baerą. Siūlau *L'Oréal* žengti dar toliau: sukurti makiažo liniją, skirtą išsaugoti ant skruostų paklodžių įspaudams, dantų pastą „bjaurus kvapelis" ir putas nesiskusti. Nes mes to verti, po galais!

Ketvirtadienis

Su Bertranu Siušė, Briuno Rišaru ir Vuču, kurio tikrasis vardas laikomas paslaptyje, nusprendžiame įkurti *Number One Club de France*, „*successful*** bičų asociaciją", rengiančią riebinančias vakarienes ir vulgarias šventes su atominėmis nimfomanėmis. Ieškom *baseline* (lietuviškai – pagrindinio šūkio) šiam labai privačiam būreliui. Pateiksiu jums keletą „žalių" pasiūlymų; būsime dėkingi, jei parašysite geresnį – mielai priimsime.

NUMBER ONE CLUB DE FRANCE. Jūs – ne narys, ir ilgam.

NUMBER ONE CLUB DE FRANCE. Jie nusiteikę laimėti.

NUMBER ONE CLUB DE FRANCE. Tai galėjo būti Kurdo Jurgenso klubas – deja, jis jau miręs.

NUMBER ONE CLUB DE FRANCE. Aš visai mėgstu pinigus, o tu?

* Paplitusių Prancūzijos kirpimo salonų ir plaukų priežiūros priemonių vardai.

** Sėkmingų, sėkmės sulaukusių (*angl.*).

NUMBER ONE CLUB DE FRANCE. Jūs ne tame lygyje? O jie – tame.

NUMBER ONE CLUB DE FRANCE. Na, ir aktorius tas Belmondo.

NUMBER ONE CLUB DE FRANCE. Kilus karui džiaugsitės, kad mus pažįstate.

NUMBER ONE CLUB DE FRANCE. Dar geriau už *Nuit de la Glisse**.

NUMBER ONE CLUB DE FRANCE. Nutrauk orgazmą – nebegirdžiu Diko Riverso.

NUMBER ONE CLUB DE FRANCE. Ooo oo taaaiiiip plekšt! Turiu bėgti, užstačiau kitą automobilį.

NUMBER ONE CLUB DE FRANCE. They are. Not you?

NUMBER ONE CLUB DE FRANCE. Vidutinybė – tai ne fatališka.

Penktadienis

Kvailiams patinka būti giriamiems, protingiems patinka būti kritikuojamiems.

Šeštadienis

Vakar vakare *Canal Jimmy* rodė laidą, skirtą *Nirvana*. Patrikas Edelinas buvo didis: kaip paprastai nieko nebuvo įmanoma suprasti, bet jis buvo teisus. Kai pabaigoje kritikai prabilo apie Kurto Kobaino savižudybę, Lorensa Romans ir Filipas Manevras vos laikėsi nežliumbę. Buvo sunku suprasti, ar jie apverkia didžio dainų kūrėjo mirtį, rokenrolo mirtį ar savo prarastą jaunystę.

* *Nuit de la Glisse* (kitur – *The Perfect Moment*) – nuo aštuntojo dešimtmečio kai kuriuose Europos miestuose rengiamos filmų apie ekstremalų sportą peržiūros.

Kurto Kobaino asmenyje mane labiausiai pribloškia, kad jis gimęs 1967-aisiais. Visada keista, kad kažkas gali gimti po manęs, o mirti anksčiau už mane.

Sekmadienis

Kartais matau miestus ryškioje dienos šviesoje. Visada ieškau vietos, kur jausčiausi kaip namie. Į kurią vieną dieną išvyksime gyventi. Taigi keliauju norėdamas apžiūrėti planetą – lyg ieškočiau buto nuomai. Yra vietų, kurios gali būti tikslas, beveik priežastis gyventi, kurios leidžia tikėti, kad ateitis įmanoma.

Parkas Visbadene, kur stebėjau, kaip vaikai žaidžia futbolą, sėdėti žolėje buvo karšta.

Bažnyčia Krokuvoje, kurią fotografavau, apšviesta naktį.

Plika kalva Siverge, kur tamsiai žaliame fone boluoja avių dėmės.

Mažytė aikštė Piranoje, slovėniškoje Venecijoje, su rausvais ir baltais namais, kur žiūrim į ribuliuojančius laivų atspindžius Adrijos jūroje.

Dar vienas sodas – Cismigiu parkas Bukarešte, kur tarp manęs ir katino rumuno įvyko girtas pašnekesys.

Arba dar Petro Didžiojo parkas Sankt Peterburge, alaus bokalas ant akmeninio suolelio tarp barokiškų pastatų fasadų, nudažytų geltonai, kad atrodytų, jog šviečia saulė, per didelės aikštės, užšalusi Neva, kurią pereiname.

Greitasis traukinys į Pietus, kur ant mano peties užmigo maža mergaitė – supykusi, suraukusi antakius, čiulpdama nykštį.

Mėnulio pilnatis vidury dienos, pasmeigta ant televizijos bokšto didžiuliame ir šaltame Rygos danguje.

Man patinka tik naujoji Europa. Juk taip keista sutikti žmones, kurie didžiuojasi, kad yra europiečiai.

Rodeno muziejus.

Vakarienė Rusijoje, kur kažkas paklausė: „Beje, kas apmoka sąskaitą?“, o mirtinai girtas konsulas atsakė: „Prancūzija“.

Visi tie Graliai suteikia man drąsos.

Pirmadienis

Kaip koks kvailys atstypčioju į *Nirvana Lounge* (aveniu Matignon) atidarymą dviem dienom per anksti ir aptinku Klodą Šalį griuvėsių apsuptomis akimis, kombinezonuoti darbininkai grężia tulikų sienas, ant stalų apverstos kėdės, žodžiu, amžiaus vakarėlis dar neprasidėjo. Laimei, šių namų šeimininkas manęs pasigaili ir aprodo naktinį klubą rūsyje: postaštuntojo dešimtmečio spindesys, viskas apmušta minkštu audeklu kaip Lenio Kravico namuose, ant sienų – vienodintuvai, o šokių aikštelė milžiniškos vinilinės plokštelės pavidalo. Ją supa apvalūs foteliukai kaip suomių interjero dizaino žurnaluose. Švelni šviesa skleidžia norą pulti ant pagalvėlių ir apvemti apsinarkotinusias manekenes. Kaip Terminatorius išeinu iš šios vietos ir pasižadu: „I'll be back.“ (Iš tiesų niekada ten negrįžau.)

Antradienis

Aleno Šaba vakarienė klube *Bains*: jis su Ofelija tyčia pavėluoja. Norėdami jį nubausti mudu su Kadu apsimetam jo nepažįstą, bet jam visai nusispjaut, juk turi keturiolika milijonų naujų draugų. Nuo tada, kai jo dantys tapo normalūs, Džojus Staras – puikus didžėjus: leidžia Maiklą Džeksoną ir bliauna į mikrofoną (sakytum aš VIP kambaryje). Šaukiu „Maiklai!“, bet Fransuaza maldauja liautis, nes jis gali nugirsti „stabdai!“ ir išmalti man snukį. Džamelis Debuzas dė-

vi idiotišką skrybėlę, kuri nenubaidė aukštos brunetės jam iš dešinės. Manau, patiktų jai net su košės plaktuvu ant galvos. O Farudžija neatėjo, nes ir taip turi ką veikti pasiraitęs rankoves, būtų neprotinga jas raitytis dar ir dėl degtinės.

Trečiadienis

Kodėl paniekinau *Elle* vakarėlį? Esu per senas, kad tris vakarus iš eilės ūžaučiau – nejaugi trokštate mano mirties? Mieliau buvo skaityti „Tai šlovė, Pjerai Fransua!“ – Macnevo straipsnių rinkinį, išleistą *Table Ronde*. Ten ir radau sau šūkį: „Kuo menininkas didingesnis, tuo didesnis savo apsėdimų belaisvis.“

Ketvirtadienis

Ir vėl pirmyn! Kokia velniška savaitė: šį vakarą atidarom naujai dekoruotą WAGG (buvęs *Whisky à Go Go*) ir su nauju įėjimu ne Senos, bet Mazarinio gatvėje, po *Alcazar*. Sakytum gėjų klubas kur nors provincijoje (skliautuoti rūsiai, melsvas apšvietimas, nuo kurio veidai atrodo liguisti, „simpatiški“ klientai, „gerų vaikučių“ atmosfera). Čia nelabai *people**. Iš ko atpažinsi vakarėlį, kuris nelabai *people*? Jei aš jame pats garsiausias.

Penktadienis

Radau būdą gyventi visuomenėje, kai esi trumparegis: visą laiką šypsotis. Atrodai kaip kvailys, tačiau bent jau priešų neprisidarai.

* Anglų k. žodį *people* prancūzai vartoja vietoj „žvaigždės“, „įžymybės“.

Šeštadienis

Visi turtingieji turėtų balsuoti už komunistus, kad nejaustų kaltės. Raudonieji milijardieriai atrodo groteskiškai, bet man jie rodosi mažiau nepadorūs už milijardierius, kurie skundžiasi, kad moka per daug mokesčių.

Sekmadienis

„Įgyvendinti savo fantazijas reiškia nužudyti viltį", – sako Fransuaza. O Fransuaza visada teisi. Norėjau iš naujo suvaidinti Žiulį ir Džimą*, sukurti trijų asmenų šeimą su Liudo ir ja. Tačiau reikia išsaugoti keletą neįgyvendintų svajų, nes galiu likti sotus ir visko ragavęs. Palaiminkime savo nepatenkintus troškimus, branginkime neįgyvendinamas svajones: troškimas mums palaiko gyvybę.

Pirmadienis

Vakarienė Olivjė Kastelio restorane *Les Compères* (Léopold-Robert gatvė, XIV Paryžiaus rajonas). Klausiu, kaip gyvena jo brolis Gijomas.

– Naa... Jis toje šalyje tarp Indijos ir Pakistano, ten... Velnias, pamiršau pavadinimą... tai rūkomas dalykas...

– Afganas? Iranas?

– Ne! Kašmyre!

– Ką – tu rūkai savo megztinius?

– Na, taip, kai visai nebeturiu ko rūkyt...

Antradienis

Stefano Marė vakarėlis Princesse gatvėje. Man jau darosi neramu – mes per dažnai einame į žmones. Tačiau nenoriu

* „Žiulis ir Džimas" – François Truffaut filmas (1962), kuriame pasakojama meilės trikampio – moters ir dviejų vyrų – istorija.

praleisti nė vienos progos užsiimti savo mėgstamu sportu: apsimesti, kad neatpažinau žmonių, kuriuos atpažinau. Išskyrus tada, kai Dominikas Isermanas man pristato Lindą Evandželistą. Klausiu, ar jai neįgriso nuo šešiolikos metų ištisai gauti blykste į akį. Ji nesijuokia išgirdusi mano klausimą, o gal neišgirdo? Šį vakarą aš agresyvus, nes galvoju apie Žaną Fransua Žonvelį, jis per praėjusį Stefano Marė vakarėlį sėdėjo aname fotelyje. O kur sėdi dabar? Siefo* dešinėje? Linkiu jam verčiau gulėti po Provokuojančiu Angelu, šikną pasidėjus ant minkšto debesėlio, būti nufotografuotam ilgu objektyvu, nespalvotai, padidintu kontrastingumu. Viktorija de Kastelan atsega mano *Eric Bergère* marškinius ir ant beplaukės krūtinės ima klijuoti mažus pyragėlius, o aš netrukdau. Žeraldas Mari prašo telefono numerio – gal man šypsosi manekeno karjera? Ateis diena, kai pasieksiu tikslą: tapsiu vaizdu. Frederikas Sančesas leidžia Herbio Henkoko „Rock it“, ir prireikia trijų žmonių, kad sulaikytų mane nuo nėrimo į ledo kibirėlį.

Trečiadienis

Šios *night* nuotrupos: „Man visai patinka ta pana, bet ji nevalgė nuo 1997-ųjų“, „Nori buriuoti ant mano spermos?“, „You're so you!“, „Nežinau, ar tu žinai, bet ką tik per tave praradau dešimt gyvenimo sekundžių“, „Mano vienintelė religija – tai aš“.

* Jeanloup Sieff – žymus prancūzų fotografas.

PAVASARIS

LABAS VAKARAS, ŽEMIŠKIEJI DALYKAI

„Viena didžiųjų meno taisyklių:
nesustoti ilgai prie to paties!“

ANDRÉ GIDE, „Dienoraštis“
(1927 m. vasario 8 d.)

Ketvirtadienis

Stringfellows Nielso aikštėje atidarymas – viskas beveik kaip anksčiau, tik be drabužių. Atidarius *Pink Platinium*, *Hustler* ir *Stringfellows*, Paryžius susigrąžina prieškario reputaciją: plikų, kojas kilnojančių panelių miestas. Mes visi esame *string fellows**! Narkotizuojuosi blizgančiais kūnais, atstatytomis krūtimis, beplaukėmis putėmis, rausvomis lūpomis, išriestomis nugaromis, per kurias grioveliu sruvena prakaitas ir Dioro *J'adore*. Įsikraustau į R&B vaizdo klipą. Būti neištikimam akimis yra maloniausias būdas likti ištikimam.

Šeštadienis

„Esu kūrėjas, susijęs su prekybos strategijomis." Madingiausias pasaulio bičas vardu Tomas Fordas. Kad kiekviena jūsų gyvenimo akimirka būtų tobula, pagalvokite, ką jumis dėtas darytų Tomas Fordas. Ne, jis nebūtų apsirengęs kaip jūs. Ne, jis nesisveikintų su tuo pabaisa. Ne, jis niekada nesišypso niekam, išskyrus Karlą Lagerfeldą. Ne, jis neskaitytų to straipsnio, nes būtų Naujosios Meksikos dykumoje, ir žiovaudamas vartytų *Wall Paper*, dėvėtų vien juodus drabužius,

* *String* – styga; kelnaitės su virvele, *fellow* – bičiulis, vaikinas (*angl*.).

nugara atsirėmęs į baltą sieną savo vasarnamio, kuriame rengtų uždarą vakarėlį, kuriame žmonės, kuriuos paprastai regime Briuso Vėberio knygose, labai labai labai maloniai bendrautų tarpusavyje.

Sekmadienis

Koks bus mano rūpestis per keturiasdešimt ateinančių metų? Stengtis būti laimingam nebūnant Tomu Fordu.

Pirmadienis

Nubudimas bjaurus: Fransuaza vėl nakvojo ne namie, ir man ne visai pavyksta į tai nusispjauti. Pietauju su Žanu Poliu Entovenu, savo leidėju, tačiau draugu.

– Kaip gyvenat? Na, ir išraiška jūsų šiandien.

– Aa...Visai norėčiau nusižudyti.

– Tai puikiai paveiktų jūsų tiražą. Dienoraščiai taptų kultiniai – kaip Brautigano ir Silvijos Plat.

– Ačiū...

– Bėda tik, kad nusižudęs jau nebūsi čia ir negalėsi mėgautis šlove.

Štai kaip jis mane išgydė nuo to sumanymo. Taigi galime manyti, kad tą dieną pats to nežinodamas Žanas Polis Entovenas išgelbėjo man gyvybę.

Antradienis

Valas Pačinas vaišina mane nauju kokteiliu, kurį pakrikštijo „skystu koksu“. Trečdalis degtinės, trečdalis *Get 27*, trečdalis *Perrier*. *Get 27* nuslopina degtinės kartumą, o *Perrier* burbuliukai pagreitina alkoholio patekimą į kraują. Trys greitai išmauktos taurės pavers jus žmogiškuoju stroboskopu.

Trečiadienis

Po to, kai VSD vakarėlyje suvartojau keletą litrų skysto kokso, man gana sunku jį atpasakoti. Kaip visada tam žurnalui atėjo į galvą apgailėtina mintis paprašyti manęs „apšildyti“ publiką, tai yra sukioti plokšteles nuo 23-ios valandos iki vidurnakčio ir sabotuoti didžiosios Evos Gardner įžengimą į VIP kambario sceną. Kuo nuobodžiausiai po *Supremes* leidžiu *Stooges* ir šūkauju į mikrofoną nešvankybes: „Darykit mano putę per šikną!“ – mano mėgstamiausia (šįvakar, kai Markas Dorselis pristatė man Melani Kost, o Patrikas Besonas ėmė kabinti mano moterį, pasidariau seksualus). Plazminiai ekranai rodo bikinį dėvinčios, lobotomizuotų vengrių apsuptos Estelės Desanž fotosesiją. Man labiau patinka tai, kas dedasi tame ekrane, o ne salėje. Publika švilpia, kai keisdamas plokšteles darau pauzes, nors tai kaip tik yra mano prekės ženklas: ko jūs norit – Diufreno *touch**. Toks visai maniškas būdas sugroti setą, kad neištuštėtų šokių aikštelė. Mano paslaptis? Paprasta: galiu groti bet ką – žmonės tol neis namo, kol baras bus *open*. Vienas beprotis pasiūlo man naują žaidimą: *Libertin'Art* (panašu į *Trivial Poursuit*, skirtą svingeriams). Noriu kuo greičiau grįžti namo ir pradėti partiją: „Jūs su partneriu turite vienas kitam užrišti raištį ant akių ir abu vienu metu uosti įvairiausius kvapus, kuriuos skleidžia jūsų kūnai“, – sako keturiasdešimt šešta korta. „Skrablas“ po to atrodys kiek pasenęs.

Penktadienis

Žano No vakarėlyje *Pulp* klausiu jo, kaip vadinasi ta nuostabi pankų grupė, dainuojanti *trash-metal* Nikoletės *La Musique* versiją.

* Braižas, prisilietimas (*angl.*).

– Nusispjaut, – atkerta jis.

Patariu jums paklausyti šios puikios grupės: „Nusispjaut“.

Sekmadienis

Keisčiausias dalykas užsienyje – kaip rimtai žurnalistai klausinėja manęs apie gyvenimo prasmę. Painioja su Eriku Emanueliu Šmitu, ar ką?

Pirmadienis

Akimirkos, kai jaučiuosi gerai: kai pro lėktuvo langelį žiūrėdamas į debesis klausausi muzikos arba kai esu visai nusilesęs ir mane nurenginėja nepažįstama mergina, arba kai plaukioju baseine saulės atokaitoje, arba kai su Fransuaza darom 69, arba kai gurkšnodamas romą su vanile pas Madudu skaitau Barnabuto dienoraštį, išleistą serijoje *L'Imaginaire*.

Antradienis

Dalykas, kurio pastaruoju metu negaliu pakęsti – žmonių, kurie klausosi „Amelijos iš Monmartro“ garso takelio. Tas akordeonas primena man vakarėlius, kuriuose geriamas tik jaunas raudonasis vynas, nuo kurio lieka dėmės, kur visiems aplink lūpas likę išdžiūvusio vyno ratilai, visų plaukai riebaluoti ir nė vienos padaromos merginos. Visada prilimpa koks nors senamadis ir pasakoja tau apie knygą, kurią dabar rašo, iškvėpdamas tau tiesiai į nosį nemalonų dvelksmą iš burnos. Darausi maniakas: nebepakenčiu tos atmosferos – „trijų dienų barzdelė“, „o jeigu nueitume papliurpti iki paryčių į kokį bariuką ir paklausytume *Les Négresses Vertes*“, mane tiesiog vemti verčia, nerandu kitų žodžių. Primena visas naktis, kurias iššvaisčiau norėdamas pakeisti pasaulį, o iš tikrųjų tai pakeitė mane patį.

Trečiadienis

Penkiolika minučių esu Barselonoje, o jau geriu pirmą taurę džino su citrinų sultimis spoksodamas į aštuoniolikmetes katalones. Baisiai mėgstu rūšiuoti mintyse: su šita – įmanoma, su ta – ne, šita – taip, įmanoma, neįmanoma, padaroma, nepadaroma, labai labai gražutė, labai labai negraži... Moterys nesupranta, kad vyrai visą gyvenimą praleidžia jas lygindami. Su šita, manau, galėčiau, o su ana – nesu toks tikras... Ar tai jas žeidžia? Galbūt. Tačiau nėra nieko labiau žeminančio už vyro padėtį. Štai ima ir atsiranda stebuklas mažu užpakaliuku ir didelėmis gudriomis krūtimis, vargas – ji man primena Fransuazą, šūdas, tikrai į ją panaši, visos moterys, kurios man patinka, yra tavo plagiatai. Nėra didesnio rasisto už įsimylėjusį vyrą: jis domisi tik vienu žmogumi, o visos kitos gali pranykti. Apgauti savo moterį, vadinasi, apsigauti, ir taškas.

Trečiadienis (toliau)

Genialus išradimas – nebereikia keisti pinigų. Įvedus eurą, šioje svetimoje šalyje jaučiatės kaip namie. Nekalbate ispaniškai, tačiau apsirengęs kaip vietiniai. Globalizacija reiškia visur jaustis ir namie, ir sykiu – svetur. Globalizacijos režime visos kelionės yra nuostabios, žinoma, su sąlyga, kad kišenės plyšta nuo eurų ir esi visiškai paviršutiniškas. Keliauju aplink pasaulį ir nieko nematau, nes nėra ką matyti. Visos šalys – kaip manoji. Skrendu iš to paties į tą patį. Tokiais pačiais drabužiais apsirengę žmonės eina į tokias pačias parduotuves. Vienintelis teigiamas tokio suvienodėjimo padarinys: visas pasaulis yra mano namai, ir kadangi išvažiuoti kitur galų gale – tas pats, kas likti namie, verčiau jau važiuoti.

Ketvirtadienis

Bravo „Choke", naujam Čako Palaniuko („Kovos klubo" autoriaus) romanui, kuriame jis rašo: „Ir pati prasčiausia feliacija visada bus geriau, negu uostyti pačią gražiausią rožę arba žiūrėti į patį gražiausią saulėlydį."

Kad ir kaip ten būtų, aš nebeturiu libido. Nebenoriu dulkintis, man labiau patinka flirtuoti. Blogiausiu atveju sutikčiau, kad mane drožtų arba čiulptų. Įsiskverbimas – ačiū, ne, visai netraukia; o be gumytės per daug baimės (abiem atvejais man nusileidžia). Nesuprantu tos debiliškos hierarchijos diedų smegenyse: tarsi mylėtis būtų didesnis dalykas už flirtą. Pagal mano skonį yra atvirkščiai: dulkintis yra ne taip seksualu kaip šokti lėtą šokį. Bučkis į kaklą yra geriau už vaginalinį pirmyn atgal.

Penktadienis

Vakarienė *Barrio Chino*, Casa Leopoldo, garsiojoje užeigėlėje, kurią Andrė Peiras de Mandriargas mini „Paraštėje". Vaskesas Montalbanas, Chuanas Karlosas ir Chosė Luji de Vilalonga čia nuolatiniai lankytojai. Chabugo* tiesiog išskirtinis, iki soties prisikemšu riebių kepinių, ir mes sugalvojame naują madą: „plaukingą" (pasak mano vyriškųjų draugų, Demio Ruso išvaizda grįš į madą: reikia nedelsiant želdintis barzdą ir plaukus ant krūtinės, kad nuo smakro iki varpos vešėtų tikras miškas, jeigu jie teisūs, mano vasara bus visai sumauta, ir kaip aš atrodysiu paplūdimy su savo beplaukiu lygutėliu kūnu?). Po to jie vedasi mane į reivą Barselonos Šiuolaikinio meno muziejuje (nuostabųjį MACBA, suprojektuotą Ričardo Mejerio):

* Ispaniško kumpio rūšis.

– Pamatysi, tai tipiškas Barselonos vakarėlis – niekas nešoka, visi tik žiūri, kas atėjo.

– Žiūrėk tu man. Principas toks pats kaip ir tipiškų Paryžiaus vakarėlių.

Šeštadienis

Hercinė televizija merkia man akį: skambina Leskiuras ir Farudžija. Ardisonas pataria atsisakyti. Jei sutiksiu, būsiu dar vertesnis neapykantos, vadinasi, nekenčiamas. Sutinku iš mazochistinio smalsumo ir masinamas uždarbio.

Sekmadienis

Kad įgytumėt valdžios, įtikinkit, kad esate silpnas.

Pirmadienis

Esu „Vargšo kortelės“ įvedimo šalininkas: ją reikėtų rodyti įeinant į parduotuves *Zara, Mango, H&M, Kookaï, Naf Naf, Gap* ir t. t. Tik tokios kortelės savininkės (ji būtų išduodama tik asmenims, galintiems įrodyti, jog kas mėnesį uždirba mažiau negu 1500 eurų į rankas) turėtų teisę lankytis pigių drapanų parduotuvėse. Tada turtingieji būtų priversti pirktis bikinius po 2000 eurų *Chanel* parduotuvėse (o tai – 33% PVM, kuris atitenka ligoninėms, vaikų lopšeliams...). Esu taip pat už tai, kad Kristinai Orban ir Paris Hilton būtų uždrausta lankytis išpardavimuose.

Antradienis

Tą vakarą prisidegdamas septintą suktinę įtariau, kad šitos jau per daug, bet buvo per vėlu, o aš pernelyg apspangęs, kad stabdyčiau. Dėl to užėjo siaubingas nerimo priepuolis, per kurį štai ką užsirašiau į savo *Muji* užrašų knyge-

lę: „O velnias, kur aš dabar? Neono atspindžiai ant asfalto. Tikriausiai kažkokiame mieste. Bet kokiame? Ir kokioje šalyje? Norėčiau ir vėl atsidurti tėvynėje, jei iš viso tokią turiu."

Išvada: atsargiai su septinta suktine. Ji paverčia nacionalistu.

Trečiadienis

Alenas Finkelkrautas nepakenčia baruose skambančios muzikos, to nuolatinio triukšmo, kuris trukdo kalbėtis, galvoti, būti. Jis teisus, bet galima suprasti ir kam reikalinga kakofonija: muzika tokia garsi (pavyzdžiui, klubuose *La Fabrique* arba *Sanz Sans*), jog niekas negirdi savo kaimyno. Taigi vienintelis būdas, kad jus suprastų šalia esanti graži moteris, yra ne rėkti jai į ausį, o bučiuoti tiesiai į petį, krimstelti kaklą, šaukti į jos burną. Kurtinama bistro muzika skatina praleisti kabinimo etapą ir pereiti tiesiai prie kūnų artumo – kitos bendravimo pakopos.

Ketvirtadienis

Kas geriausia yra to, kas gera, priešas. Kas blogiausia yra to, kas geriausia, priešas. Niekalas yra genialumo priešas. Šlamštas yra „super" priešas. Šūdas yra „topo" priešas. Oho. Na ir sužinai dalykų, kai pakrutini smegenis.

Penktadienis

Kodėl mano gyvenimas ir kūryba glaudžiai susiję? Nes kaip išprotėjęs mokslininkas atlieku eksperimentus su savimi, o po to juos raštu atpasakoju. Pats sau esu bandomasis triušis.

Šeštadienis

Nauja pavydo scena su Fransuaza. Jei iš tikrųjų būčiau cinikas, taip dažnai nerausčiau. Ji neigia bet kokį dvigubą žaidimą su Liudo. Netikiu, nors ji ir geriau už mane vaidina tą komediją. Pykstu ant meilės istorijų už tai, kad jos tokios nuspėjamos.

Sekmadienis

Šokių aikštelėje grūdosi minia, todėl pabėgau į VIP kvadratą. Tačiau VIP kvadratas buvo sausakimšas, tad man surado dar privatesnį kampelį antrame aukšte, bet netrukus privatus kampelis pasidarė per ankštas, tada savininkas nusitempė į savo *ultra-selekt* kabinetą. Po to jau liko tik grįžti namo. VIP mąstymo baigtis (vis mažiau žmonių, jie vis griežčiau atrenkami), kraštutinė vėdinamo snobizmo vieta – tai vienuolynas. Idealus VIP kvadratas – tai celė vidury dykumos.

Pirmadienis

Filipo Starko suprojektuoto restorano *Bon no. 2* atidarymas (4-Septembre gatvė, II Paryžiaus rajonas). Virš baro bėganti eilutė rodo biržos vertes. Barmenas, plikagalvis narkomanas, vardu Ksavjė, patiekia mums vanilės skonio burbono ir meksikietiškos degtinės, kurioje plaukioja kanapėmis nušertas šilkverpis. Po kelių taurelių Gijomas Rapno drebia:

– Darykit man, ką tik tu nori!

Tulikai išklijuoti baltomis keraminėmis plytelėmis. Laiptuose sutinku Nepažįstamąją Kekšę. Ji sako:

– Bučiuoju tave į tą vietą, kur aštriai kvepia.

Loranas Tajebas yra Didysis Gerulis. Žada greitai atidaryti *StarckHôtel*, panašų į *Mondrian* Paryžiuje. Ištisus metus man ten bus rezervuotas liukso kambarys. Gyvensiu sustin-

gusiame sapne, kito žmogaus miraže. 2005-aisiais jūs dar labiau manęs nekęsite.

Antradienis

Žmonės man dažnai sako: „Tikrovėje tu daug fainesnis negu telike“, ir kitokias nesąmones. Netiesa, palieku tai Žakui Širakui. Aš visur malonus. Tiesiog apsimetu piktas, kad manęs netrukdytų. Manyje akiplėša kovoja su romantiku, ir antrasis (kvailutis, žiedelis, naivuolis, mandaguolis ir optimistas) galų gale visada laimi.

Trečiadienis

Žiūriu dokumentinį filmą apie Hju Hefnerį. *Playboy* įkūrėjas gyvena Holivude su žmona. Priešingybės traukia viena kitą: kai esi seksualinio išsilaisvinimo, galutinio dekadanso, visuotinės pornografijos simbolis, tave apsupa haremas – vadinasi, tampi musulmonu. Būtų idealu iki penkiasdešimties gyventi kaip Hefneris, po to sustoti (vesti arba nusižudyti, o tai tas pats). Juk kas gali būti liūdniau už septyniasdešimt penkerių metų pleibojus? Hju Hefneris taisosi peruko kupetą ir vartoja viagrą. Ir tuo Alachas yra didis.

Ketvirtadienis

Masturbavimasis – tai buvimas homoseksualiam su savimi.

Penktadienis

Svingavimas – tai ne komunizmas, o seksualinis ultraliberalizmas. Todėl Fransuaza nusiteikusi prieš. Eini į svingerių klubą tam, kad vakar dienos moterį pakeistum rytdienos moterimi. Netrukus visi naktiniai klubai bus svingerių, o vietoj meilės vyks mainai. Dienoraštyje rašysiu: „Pirmadienis. Po-

liną iškeičiau į Žizelę. Antradienis. Žizelę išmainiau į Noemi. Trečiadienis. Sutariau Noemi iškeisti į Penelopę." Bus skelbiamos (kaip restorane *Bon no. 2*) seksualinės merginų vertės. „Šįvakar Penelopė kyla trim taškais: pasidažė lūpas. Noemi nukrito šešiais taškais po to, kai priaugo šešis kilogramus. Žizelės padėtis nesikeičia, jos pėdos per didelės." Seksualinis išsilaisvinimas buvo ne libertiniškas, o liberalus – šiuo klausimu sutinku su „Platformos" autoriumi*.

Šeštadienis

Kelionė į Kasablanką su Fransuaza, lyja. Viešbutyje *Excelsior* nebėra Sent Egziuperi, o Hamfris Bogartas secesinio stiliaus viešbučiuose nebevilioja ištekėjusių moterų. Čia anarchiškas ir triukšmingas metropolis, kur po baltu dangumi aidi automobilių signalai. Ant *Sheraton* stogo yra baseinas. Yra skardis, ant jo – barai, restoranai, merginos baltais dantimis. Yra *Le Petit Rocher*, toks marokietiškas „Buda baras", kur piniguotas jaunimėlis svajoja apie Ameriką ir nekenčia Izraelio. Yra BMW važinėjančių pižonų, kurie per teliką matė *Loft 2*. Neįmanoma pabėgti nuo viliokės Marlenos: ji jau palydovu transliuojama žvaigždė. Centrinio turgaus „bodegoje" kalbama vien apie ją: patekusi pas Didįjį Brolį, ši nimfomoteris laimėjo dešimt minučių. O per tą laiką bombardavimas tęsiasi.

Sekmadienis

Vienoje Ciūricho kavinėje Džeimsą Džoisą atpažįsta gerbėjas.

– Ar galiu pabučiuoti ranką, kuri parašė „Ulisą"?

* Mišeliu Uelbeku.

O Džoisas atsako:
– Ne, ji darė ir daug kitokių dalykų.

Pirmadienis

Ričardas Darnas visai neoriginalus – mėgdžioja Erostratą, padegusį Artemidės šventyklą Efese, kad taptų nemirtingas (tai buvo vienas iš septynių pasaulio stebuklų; įvyko 356 m. prieš Jėzų Kristų). Kaip ir jis, Ričardas Darnas žudė žmones, kad išgarsėtų. Jo dienoraštis, išspausdintas *Le Monde*, panašus į tokį, kokį pats rašyčiau, jei niekas nepažinotų mano fizionomijos. „O, jeigu manęs nebūtų“, – galėtų dainuoti kaip Džo Dasenas, jei būtų narciziškas. Tai vienas iš pirmų atvejų Prancūzijoje, kai dėl troškimo išgarsėti žudomi žmonės. Prisiminkime, kad Erostratas buvo nuteistas sudeginti, o jo vardą uždrausta minėti grasinant mirties bausme. Siūlau niekada neminėti... vardo, kuo jis ten buvo vardu?

Antradienis

Kai išsiskiriant Žano Žoreso aveniu sergantis, nusigyvenęs Gijomas Diustanas atsisveikina su manim, pakelia ranką ir parodo pergalės „V“.

Trečiadienis

„Esu vyras, kuris naktimis klaidžioja miestų gatvėmis ir ieško merginų, melsdamasis, kad tik jų nerastų.“ Arčibaldo Olsono Barnabuto dienoraštyje pasakojamas turtingo jaunuolio gyvenimas Europoje lygiai prieš šimtmetį. Jei nekreipsime dėmesio į stilių, labai įdomu palyginti jį su mano užrašais: viskas taip pasikeitė (kultūros suvienodėjo, technika sumažino atstumus, išlaisvėjo papročiai...), bet drauge ir ne taip jau smarkiai (tebėra ta pati neteisybė ir socialinė nely-

gybė, tuose pačiuose muziejuose eksponuojami tie patys kūriniai, tos pačios bažnyčios, tas pats grožis, tos pačios „kokotės", keli dar nesubjauroti gamtovaizdžiai...). Barnabutas pirmaisiais XX amžiaus metais važiavo į Italiją, Vokietiją, Rusiją ir Angliją. Oskaras Diufrenas po trijų pasaulinių karų seka jo pėdomis ir elgiasi taip pat lengvabūdiškai, patiria tokį patį susižavėjimo liūdesį, tokius pačius meilės prieštaravimus... o ką, jeigu laikas neegzistuotų?

Ketvirtadienis

Kol skaitote šiuos žodžius, Hju Hefneris gyvena sau apsivilkęs pižamą, apsuptas liftinguotų ir kolagenuotų čiulpikių, kurios leidžia jo šlamančiuosius ir tikisi susižerti šlovės trupinėlius. Kol skaitote šiuos žodžius, jis vaikštinėja tarp savo tuščių baseinų ir šiltų sūkurinių vonių. Kol skaitote šiuos žodžius, jis susikviečia į pensiją išėjusias žvaigždes į senamadišką kino salę žiūrėti filmų. Ekrane prabėga jų jaunystė. Kaip norėčiau turėti įrodymą, kad Hju Hefneris ir Tomas Fordas nėra laimingi.

Penktadienis

Bilis Vailderis: „Kai man buvo depresija, kūriau komedijas. Kai jaučiausi labai laimingas – tragedijas."

Šeštadienis

Kritiko darbas (palyginti su menininko) turi privalumą: gali persikelti į kitų tikrovę. Kito filmas, kito laida, kito knyga, kito plokštelė – štai kiek įmanomų pabėgimų, kad negalvotum apie save. Kritikas neturi asmeninių prisiminimų, juos pakeičia menininkų prisiminimai. Kitų kūriniai saugo jį nuo egzistencijos. Menas pakeičia gyvenimą, kurio kritikas

neturi. Taigi vis daugiau planetos gyventojų gyvena nuostabiame kritikų pasaulyje – tokiame, kur pranyksta rūpesčiai, kur liūdesys atklysta tik iš dainos apie meilę, kur už mus kenčia tokie elegantiški ir tokie pat išgalvoti veikėjai.

Sekmadienis

Niekada nereikia susitikinėti su žmonėmis, kurių nekenti, nes galų gale imi juos mėgti.

Pirmadienis

Prisiimu atsakomybę už Robero Ju rinkimų kampanijos nesėkmę ir pasitraukiu iš politinio gyvenimo. Juo geriau! Demokratija tapo optine iliuzija, demagogijos varžybomis. Stoti į atsinaujinusių komunistų gretas buvo mano paskutinis vėjavaikiško romantizmo šuolis. Baigta, manęs tuo jau neapgausi: politika yra neįmanoma. Nihilizme jaučiuosi geriau, tai daug patogiau. Nebetikiu jokiu dalyku ir jokiu žmogum. Pasibaisėjau pirmojo prezidento rinkimų turo rezultatais. Atsisakau bet kokios vilties, pokyčių noro, svajonių apie revoliuciją, utopijos poreikio. Mušuosi į krūtinę, kaltas, kad tikėjau pažanga. Nuo šiol laikau save individualistu. Balsuosiu tik už Prancūzijos Egoistų Partiją. Būsiu hedonistas ir dekadentas, kad nebebūčiau juokingas ir nusivylęs. Dabar pasitenkinsiu tuo, kad lauksiu pasaulio pabaigos ir mėgausiuos savo privilegijomis, užuot dalijęsis jomis su kitais. Kam švaistyti laiką ir domėtis kito kančiomis? Atstumtųjų nelaimėms lieku abejingas. Man pakaks to, kad galvosiu apie kitus dalykus: Fransuazą, meną, saulę, dulkinimąsi, savo sąskaitą banke, eilėraštį, jūrą, narkotikus. Visa kita su manimi nebesusiję. Ir tegu man girdint niekas netaria žodžio „optimizmas“. Visokias peticijas siųskite naivuoliams. Tai buvo paskutinė politinė pozicija mano gyvenime.

Trečiadienis

Naujieji striptizo klubai kelia tokią frustraciją, kad siūlau jiems sukurti naują darinį jungiantis su palydovių barais, jis būtų panašus į kinų siūlomą kompleksą „pietūs restorane „Hipopotamas“+kinas“, bet su seksu: *Stringfellows+Baron*, *Pink Platinium+Japan Bar*... Pirma vakaro dalis: seksbomba blizgina prieš tave strypą. Antra vakaro dalis: prostiputė pabaigia tave ranka kokioje alkovoje. Viešnamiuose geismas kitoks – žinai, kad visos merginos sutiks, todėl esi visiškai objektyvus. Viską lemia tik trauka, kurią jaučiu, o ne mano geismo objektas. Išvada: vieninteliai kartai gyvenime, kai turėjau progą patenkinti savo geismą (turiu omenyje – kaip klientas, kuris renkasi vaisių ant turgaus prekystalio), man pasitaikė viešnamiuose. Vieninteliai kartai, kai turėjau pasirinkimą. Vieninteliai kartai gyvenime, kai patyriau, kokią galią vyrai turėjo moterims prieš atsirandant feminizmui.

Pastaruoju metu aš vėliau grįžtu namo. Fransuaza tolsta, o su ja – ir paskutinė mano galimybė. Mano ištežimas man šlykštus. Netekau jėgų kovoti. Aš ją myliu, bet nedarau nieko, kad tuo įtikinčiau. Žinau, jog valdo ji. Jos priekaištai yra tarsi prašymas suteikti jai saugumą. Ji neteisingai mane pasirinko, apsiriko mano sąskaita. Abu klystam, nes suklydom jau iš pat pradžių. Greitai mane paliks, jaučiu. Ji turi vienintelę išeitį sunaikinti baimę, kad ją paliksiu aš, – pačiai imtis iniciatyvos skirtis.

Ketvirtadienis

Žakas Brausteinas apie Anos Gavaldos romaną „Aš jį mylėjau“:

– Verčiau išgyventi liūdnus dalykus, negu neišgyventi linksmų dalykų.

Penktadienis

Važiuojam pasirodyti graikams. Atėnuose viskas prasideda vidurnaktį, bet mes per daug pavargę, kad eitume į *Bee* (Monastiras aikštėje) ar į *Gouronaki* (Skufa gatvėje). Tad aš supuosi rutuliniame fotelyje, kabančiame nuo *Frame* lubų (Kleomenous gatvėje), ir pirmą kartą atsisakau eiti tikrinti pasaulio klubizavimo.

Šeštadienis

Britnė Spyrs atsiveja mane iki Hidros. Neįmanoma atsikratyti paskutinio jos gabalo net iki ausų pasinėrus į šaltinį, valandą praleidus „skraidančiam delfine“ (graikiškai taip vadinasi vandens čiuožykla). Atleidžiu: kad visos pasaulio paauglės mėgdžioja ją dėvėdamos per trumpus marškinėlius, yra greičiau jau teigiamas dalykas. Gamtovaizdis nuo to tik malonesnis.

Sekmadienis

Nes tuo metu bamba buvo tapusi vienintele utopija. Tik viena problema: ji iš visų pusių perdurta.

Pirmadienis

Buvo laikas, kai tapau tokiu buržujumi, kad negalėjau pakęsti knygų, kuriose nebuvo žodžių „nuopisa“, „bybys“, „LSD“, „šūdo gabalas“, „paduok švirkštą“ ir t. t. Dabar, kai tapau tikru *trash-hardcore-neopunk* maištininku, esu kaip Viržini Depant: man labiau patinka žodžiai „laimė“, „vaikas“, „meilė“, „nuoširdumas“.

Antradienis

Jet set renginys Trokadero rūmuose: sugiedoti „Marselietės“ už užtvarų susirinko visos Prancūzijos žvaigždės. Prieš

ateidamas bijojau blogiausio: garsenybių revoliucijos, per kurią privilegijuotieji dar kartą ir nesąmoningai pridėtų balsų Le Penui garsiai paskelbę, kad kovoje su blogaisiais palaiko geruosius. Tačiau Eduaras Baeras ir Atmenas Kelifas išsklaidė mano paranojiškus nuogąstavimus: „Balta-mėlyna-raudona prancūzų vėliava priklauso mums visiems, mums priklauso „Marselietė", didžiuokimės šiais simboliais, į kuriuos kraštutinės dešiniosios jėgos per ilgai turėjo išskirtinę teisę." Būtų gerai, jei klubuose nauja mada taptų staiga užgiedoti nacionalinį himną. Būtų gerai, jei didžėjus galėtų užbliauti „Vive la France!" ir kitiems neatrodyti senamadis ar fašistuojantis. Velnias, ir vėl kalbu apie politiką, o juk žadėjau liautis.

Trečiadienis

Grįžtam iš Hidros įdegę nuo galvos iki kojų ir iš naujo įsimylėję. Fransuaza pastebi, kad ten visai nefotografavome. Nieko baisaus, tai verčia mus saugoti visus vaizdus mintyse: asilai vietoj automobilių, uosto restoranėliai, kuriuose patiekiama dar šilta duona, milžiniška australų jachta, pakrikštyta *Protect me from what I want**, tušti Leonardo Koeno namai, Kenedžio kambarys viešbutyje *Orloff*, saulė, alyvuogių aliejus, įdegio kremas ant tavo krūtų, graikiškas vynas, dangus, susiliejęs su jūra. Milžiniškos bare nuo lubų kabančios plastikinės bitės, iš kurių visą pusvalandį be perstojo juokėmės (suvalgę haliucinogeninį pyragėlį). Grįžus į Pirėją, ant grotelių keptas ešerys restorane *Jimmy and the Fish* (Mikrolimane). Ir visąlaik pilve ta kankinama baimė būti laimingam, nuogąstavimai, kad vieną dieną tai gali baigtis. Geriausias mūsų fotoaparatas yra atmintis.

* Apsaugokite mane nuo to, ko noriu (*angl.*).

Ketvirtadienis

Gustavas Floberas, kai jam nesisekė rašyti, 1862-ųjų lapkritį: „Aš kvailas ir tuščias kaip ąsotis be alaus.“

Penktadienis

Štai į ką panašus nerašantis rašytojas – į ąsotį be alaus, į parkerį be rašalo, į automobilį be degalų. Nenaudingas ir kliūvantis daiktas, niekam nepritaikomas įrankis, tačiau vis dėlto jį reikia išsaugoti. Nėra labiau depresuoto žmogaus už sugedusį rašytoją. Jis ištižęs ir pretenzingas, ilsisi ant laurų, asmenuojamas būtuoju laiku. Gari ir Nurisjė apie tai yra parašę širdį veriančių dalykų. Tiesa, prisiminus Nurisjė, keičiu temą: *Nova magazine* skaičiau, kad Parkinsono ligą galima gydyti MDMA*! Jei ši informacija pasitvirtintų, tai galim numatyti daug gražių susibūrimų pas Druaną! Surijus su Nurisjė po ekstazio tabletę gal net turėsiu galimybių gauti Gonkūrų premiją.

Šeštadienis

Mano gyvenimas dalijasi į du laikotarpius: iki dvidešimties nieko neprisimenu, o laikotarpį po to norėčiau pamiršti.

Sekmadienis

Pirmą kartą širdies nekamuoja nerimas dėl laiko. Atrodo, kad šįkart su laiku meilė stiprėja. Tik nerimo nebuvimas kelia man nerimą.

* MDMA – ekstazis.

Pirmadienis

Almodovaro „Pakalbėk su ja“ melodrama, kurioje du save užslopinę homai mylisi tarpininkaujami šokėjos, ištiktos komos. Mudu su Liudo? Man patinka *total-body-fucking* scena: dešimties centimetrų ūgio vyras įlenda į miegančios moters vaginą. Net Felinis to neišdrįso! O dėl viso kito Almodovaras man atrodo pavargęs. Jaučiu, kad visi bobo pirks plokštelę su originaliu Kaetano Veloso „Cucurucucu Paloma“ įrašu. Kad ir kaip būtų, kiekvieną kartą, kai einu į kiną su Fransuaza, man gražiau žiūrėti į jos profilį, o ne į ekraną. Tu suki man galvą į save. Ima diegti sprandą – filmas tikrai turi būti labai geras, kad pakiltų iki tavo aukštumų. Žiūriu į tave, žiūrinčią filmą. Jei juokiesi, man jis atrodo juokingas. Jei verki, atrodo jaudinantis. O jei tu žiovauji, aš užmiegu.

Antradienis

Vakarienė *Avenu* su Tjeri Ardisonu – galiu pailsėti, kai visa salė stebi ne mane, o kitą žmogų. Tas juodai apsirengęs vyras pasakoja:

– Mari Fransa Brijer man išpranašavo: „Tjeri, tau seksis televizijoje tada, kai elgsiesi ten kaip restorane.“ Po penkiolikos metų man sekasi televizijoje, bet restorane aš visiškas kerėpla!

Trečiadienis

O aš maniau, kad esu originalus, išradęs „fotoaparatą, kuris vadinasi atmintis“! Prustas pasakė tą patį (tik šiek tiek geriau) prieš šimtą metų: „Yra tokių malonumų, kurie kaip fotografijos. Tai, ką užfiksuojame, kai šalia yra mylimas žmogus, – tik negatyvas, vėliau, grįžę namo, išryškiname, kai ran-

dam sau tinkamą vidinį tamsųjį kambarį, į kurį „įeiti draudžiama“ tada, kai būname su kitais žmonėmis.“ („Žydinčių merginų šešėlyje“) Dieve, kai Labriujeras sako, kad „viskas yra pasakyta“, esu tikras, kad kas nors kitas prieš jį taip jau sakė.

Ketvirtadienis

Kas yra gyvenimas? Ilgas „smegenų šturmas“ stengiantis atsakyti į šitą klausimą.

Penktadienis

Amsterdamas sukrėstas Pimo Fortuino, ribinių dešiniųjų pažiūrų gėjaus, nužudymo. Jis pasisakė ne tik už eutanaziją, bet ir už sienų uždarymą, euro panaikinimą. Tas plikis važinėjosi jaguaru su savo dviem šunimis ir kareiviškai sveikindavosi sušukdamas „At your service!“. Mirtis pavers jį kultu, nors tebuvo pavojingas. Le Penas turėtų organizuoti savo paties nužudymą, jei nori, kad per deputatų rinkimus galėtų sušukti „matas!“. Po savo paskaitos vakarieniauju išsitiesęs ant čiužinio *Supper Club*. Po to nusileisiu į rūsį (į diskoteką): pirma valgai, po to valgo tave. Man baisiai patinka *Soul Kitchen* (R&B grojanti grupė iš Amsterdamo) reklaminis šūkis: „Mes grojame muziką tų laikų, kai Maiklas Džeksonas dar buvo juodas“. Spėju, kad Pimas Fortuinas nevaikščiojo į *Soul Kitchen* koncertus. Ar bent jau neis.

Šeštadienis

Lėktuve, kuris skraidina į Paryžių, viena *Air France* palydovė mane atpažino:

– Jūs rašytojas, tiesa?

– Taip... – patenkintas išraustu.

– Atleiskit, bet... koks jūsų vardas?

– Oskaras Diufrenas... – nusiminęs išbąlu.

– Žinau! Mačiau jus pas Fožielį!

– Taip, buvau ten užsukęs, senokai... – pažaliuoju iš pykčio.

– Man labai gaila, nesu nieko jūsų skaičiusi.

Štai kaip pažeminamas mažas išsišokėlis, „statomas į vietą“, lyg būtų vaikščiojęs papūsta uodega, nors kaip tik tąkart prie nieko nelindo.

Sekmadienis

Man priekaištaujama, kad esu žaltvykslė, vėtrungė, prie menkiausios naujovės pulte puolantis baskas, efemeriškumo auka. Visa tai tiesa. Bet jeigu toks nebūčiau, nieko neparašyčiau. Nes rašau, kad sužinočiau, ką galvoju.

Pirmadienis

Vienatvės baimė ir baimė mirti yra dvi priežastys, kurios verčia mane vakarais eiti į žmones. Keisčiausia, kad Liudo mane įtikinėja, jog tai vienintelės priežastys, dėl kurių jis darė vaikus. Vadinasi, naktinis klubinėjimas ir dauginimasis kyla iš tų pačių ištakų: gyvenimo visuomenėje, o ne mirties vienatvėje.

Antradienis

Atsiverti laikraščius ir pradedi jausti, kad Oskaras Diufrenas tau lieka neaiškus. Apie jo asmenį rašoma daugmaž bet kas, ir tu neturi laiko pataisyti taikinio, nes tave užgriūva žodžiai „Oskaras“ ir „Diufrenas“. Jie knibžda visur ir priklauso visiems – jiems būtinai reikia juos kaišioti kur tik papuola. Esi cituojamas, ir tai tavo kaltė. Esi pavyzdys, neigia-

mas pavyzdys, Pilypas iš kanapių, pirštais badomas, atpirkimo ožys, simptomas, simbolis, liga, dėmė, kometa, produktas, prekės ženklas, trumpai tariant, viskas, tik ne žmogus. Tu laimėjai: žmonės, į kuriuos tau visiškai nusispjaut, skleidžia melagystes apie kažką, kas vadinasi tavo vardu, bet nėra tu. Valio! Tave pažįsta nepažįstami.

Trečiadienis

Kai trisdešimt trejų mane kamavo nervinė depresija, niekam apie tai nepasakojau – parašiau knygą, vadinasi, išsipasakojau visiems.

Ketvirtadienis

Paryžiuje greiti automobiliai važiuoja lėčiau už mano lėtą mopedą.

Penktadienis

Mielas pokalbis tarp draugų:

– Jau seniai girdėjau, kaip gyvena V.

– Tikrai? Manai, ji mirė?

– Ne, apie tai jau būtume skaitę *Le Figaro*...

Šeštadienis

Savaitgalį leidžiame *Hôtel Costes*, kad išvengtume Kanų festivalio. Man visai patinka likti Paryžiuje, bet ne namie. Prie administracijos stalo parduodami *Costes* tualetinis vanduo, *Costes* šampūnas, *Costes* žvakės, *Costes* kompiliacijos (įrašytos Stefano Pompunjako), *Costes* muilas, *Costes* vonios putos, čia ne viešbutis, o tikra megaparduotuvė! Norisi jiems pasakyti: „Kažko trūksta, jaunieji broliai!“ Laukiame *Costes magazine* (mėnesinio žurnalo su visais viešbučio gandais: su

kuo pietavo Džamelis, ar Palmadas pasisveikino su Patricija Kas, kuo vardu ta pasileidėlė, sėdinti prie židinio, kaip restorane išgauti iš Emos šypseną, ar geriau užsisakyti šparagų su baltu grietinės padažu, ar su acto ir aliejaus, kelintą valandą pasirodo Dominikas Farudžija, kelintą išeina Arno Klarsfeldas ir t. t.), *Costes TV* (kabelinio kanalo, kuris tiesiogiai ištisą parą transliuotų, kas vyksta kambariuose, baseine rūsyje, o ypač turkiškoje pirtyje, turkiška pirtis – labai svarbi su visomis nuogomis prakaituojančiomis manekenėmis). *Costes le film* (žinoma, visi filmai būtų X), *Costes Car* (pirmojo Napoleono III ribotos serijos kabrioleto, suprojektuoto Garsijos), ir kaip čia atsitiko, kad niekas apie tai anksčiau nepagalvojo? Prie darbo, vaikinai! Prieš nuopuolį reikia antpuolio.

Sekmadienis

Žeromas Beglė sukūrė dar kvailesnį šlagerį negu *Bratisla Boys*: „The Final Condom“ (dainuojamas pagal grupės *Europe* „The Final Cowntdown“ melodiją). Daina, kurioje kalbama apie „paskutinį prezervatyvą“, vasarą tikriausiai sužavės milijonus jaunuolių. Kol kas neatrodo, kad kuri nors įrašų bendrovė palaikytų šį projektą. Na, nejaugi būsime „per plauką išvengę“?

Pirmadienis

Aš bėgu jau taip seniai, kad nė nebeprisimenu nuo ko.

Antradienis

Laikas prisipažinti vieną labai baisų dalyką. Dešimties metų buvau visiškas pedofilas. Ėjau iš proto dėl mergaičių su mažytėmis tik besiformuojančiomis krūtimis, slepiamomis

po *Fruit of the Loom* gamybos marškinėliais. Mane nežmoniškai jaudino nekalti jų veideliai ir mažyčiai bikiniai Getari paplūdimyje. Įsimylėdavau mažus rausvus užpakaliukus, svajodavau apie juos. Gyvenau Lario Klarko nuotraukoje ir mėgavausi kiekviena sekunde. Paplūdimio rankinis – kokia laimė! Naudojausi juo į valias, kad galėčiau glostyti plokščius jų pilvukus ir krimstelti smulkutėlius užpakalius. Man patiko nardyti tarp neužbaigtų jų kūnų. Imdavau jas už rankų ir kartu žirgliodavom per smėlį, buvau apsėstas jų kelių, išmargintų violetinėmis mėlynėmis, ir perregimai įdegusių raktikaulių. Dešimties metų visiškai teisėtai buvau Markas Diutru, nes lolitos buvo mano bendraamžės. Draugai skaitytojai, jaunesni negu dvylikos, jūs nežinote, kokia laimė jums teko! Skubėkite būti humbertais humbertais, kol dar turit teisę!

Trečiadienis

Norėčiau taip išskaidyti visą savo veiklą, kad žmonės galų gale imtų manyti, jog turiu bendravardį. Mano šizofrenija kyla ne iš diletantiškumo, o iš svajonės būti visur vienu metu.

Ketvirtadienis

Ką tik praleidau kuo maloniausią popietę Fleri-Merožiso moterų kalėjime. Buvau vienintelis vyras tarp visų tų belaisvių! Didžiam nusivylimui, nė viena manęs neišprievartavo ir dienai baigiantis buvau grąžintas į laisvę... Įsivaizdavau, kad mane sulaikys, paims įkaitu, privers tenkinti šimtų nimfomanių apetitą, staiga visa grupe išprievartaus! Priešingai, buvau kuo maloniausiai sutiktas *Radio Meuf* (vidinės kalėjimo radijo stoties) laidų vedėjų. Ode, Navele, Jusra, Žilda, Zabu ir visos „Fleri lofto gyventojos“, kurių vardus pamiršau, ačiū jums už tas išsilaisvinimo akimirkas (jei galiu taip saky-

ti). Prižadu, kad nustosiu skųstis savo laisve. Prisiekiu, kad niekada nesakysiu, jog esu sistemos kalinys. Kol nebuvai uždarytas šešių kvadratinių metrų vienutėje, nežinai, ką reiškia būti sistemos kaliniu.

Penktadienis

Šiandien išvardijau viską, ką man siūlo pasaulis. Nieko ypatinga. Bet pasaulio man pakako.

Šeštadienis

Aną naktį sapnavau, kad esu *Stringfellows*, ir buvo geriau dėl trijų priežasčių:

1) šokis nekainavo dvidešimt eurų; 2) šokėja sutiko, kad ją visą laižyčiau; 3) mano plaukai nesmirdėjo cigaretėmis, kai nubudau.

Sekmadienis

*You must eat, or you must die**, – sako Džimas Harisonas. Bet ką daryti, jei niekada nesijauti alkanas?

Pirmadienis

Daug kartų sakiau, kad negali nuvaryti lėktuvo neįlipęs į jo vidų. Bėda, kad kai įlipi, gali pakeisti nuomonę ir įsikurti verslo klasėje. Palydovė atneša šampano taurę, ir štai – menami oro piratai staiga virsta šauniais pilvotais verslininkais.

Antradienis

The Osbournes, kurią rodo MTV, nustelbia visas kitas amerikiečių televizijos laidas. Jos autoriai svajoja sukurti naują

* Turi valgyti arba mirti (*angl.*).

žanrą – *Reality Celebrity Show*. Čia matome Ozį Osborną, grupės *Black Sabbath* vokalistą, su šeima, ištisą parą filmuojamą vaizdo kamerų. Šnipinėjam jį su žmona gaminančius valgį arba basą įlipantį į šuns paliktą krūvelę. Per koncertus scenoje buvome įpratę jį regėti dantimis nukandantį gyvam šikšnosparniui galvą. Nurimo, dabar vienintelis jo akibrokštas – normalumas. Kodėl ši laida turi tokį pasisekimą? Nes žiūrovai nori matyti ne tik užkulisius, bet ir nuobodulį. Dauguma žvaigždžių verčiau slepiasi, kad nežinotume, koks užknisantis jų gyvenimas. Laimei, visada atsiras vienas kitas ekshibicionistas, kuris sutiks, kad jo gyvenimą paverstų laida. Galbūt netrukus kiekviena garsenybė taps televizijos kanalu. Svajoju, kaip junginėsiu pultelį – *Chirac TV*, *Ben Laden Channel*, *Canal Zidane*, *De Niro Tivi*, *Clara Morgane XXX* ir, žinoma, *Oscar Dufresne live*. Vieną dieną šis dienoraštis taps jūsų mėgstama televizijos programa. Jau turiu reklaminį šūkį pradžiai: „Gyvenu jums“.

Trečiadienis

Rolano Garoso turnyro pradžia sutikta visuotinai abejingai. Jau gerus penkiolika metų nebežinau žaidėjų vardų. Sustojau ties Vila, Borgu, Makenrojum, Vilanderiu ir Noa. Vis tiek jau nebekeliu kojos į *Central*, daugių daugiausia nukeliauju nemokamai papietauti *Village*. Čia kaip Kanų festivalyje: niekas nebevažiuoja žiūrėti filmų. Į Rolano Garoso turnyrą kartais užklysta koks jaunas varžybomis besidomintis aistruolis. Linksma žiūrėti į tuos naujokėlius. Atpažįsti juos iš to, kad klausinėja rezultatų. Tarp kriaušių trauktinės ir sūrių įpučia šiek tiek gaivumo.

Ketvirtadienis

Dar įmanomų kelionių nebeliko. Visas pasaulis knibžda turistų. Gamtovaizdžiai per televiziją atrodo geriau negu tikrovėje. Kaip ir Rolano Garoso turnyre ar *Mundial*: transliacija daro didesnį poveikį negu tikrovė. Visos kelionės nuvilia, išskyrus tas, kurias nukeliauji neišeidamas iš namų.

Penktadienis

Ar žinot tą anekdotą: kaip orgijoje atpažinti belgą? Tai vienintelis, kuris dulkina savo žmoną. Na, tai išbandęs galiu pasakyti, kad mano požiūris į svingavimą gana belgiškas. Ką galiu padaryti, jei klube Fransuaza būna geriausia iš visų!

Šeštadienis

„Žmogaus gyvenimas tampa tikra kančia, pragaru tada, kai susikerta dvi epochos, dvi kultūros, du gyvenimo būdai. (...) Kartais į epochų, gyvenimo būdų sandūrą patenka visa karta – taip, kad praranda tikrovės pojūtį, visus gyvenimo įgūdžius, visą saugumo jausmą ir tyrumą.“ Kai 1927-aisiais Hermanas Hesė rašė šiuos žodžius, dar nežinojo, kad Antrasis pasaulinis karas juos patvirtins. Taip pat nežinojo, kad apibūdina XXI amžiaus pradžią. Keista, man net šiurpas nubėgo per nugarą. Tikriausiai namie yra skersvėjų.

Sekmadienis

Nepažįstamosios Kekšės humoras:

– Mano vaikinas taip tvirtai sudėtas, kad sutinku su juo mylėtis tik nuskausminus stuburą!

Pirmadienis

Nusileidžiu Vilniuje (Lietuva), tokiame pačiame kaip ir visi pasaulio oro uostai. Pasaulis yra identiškas. Keliauji per jį tiesiomis linijomis, zyziančių neonų apšviestais eskalatoriais. Keliauti – tai tas pats, kas klausytis subraižytos plokštelės. Gyventi? Kiekviena diena panaši į praėjusią. *Déjà-vu* jau seniai žinojome, o senti reiškia pamažu eiti į *déjà-vécu**. Tai menamas dienoraštis, kuriame skaitytume vis tą pačią pastraipą.

Antradienis

Nusileidžiu Helsinkyje (Suomija), tokiame pačiame kaip ir visi pasaulio oro uostai. Pasaulis yra identiškas. Keliauji per jį tiesiomis linijomis, zyziančių neonų apšviestais eskalatoriais. Keliauti – tai tas pats, kas klausytis subraižytos plokštelės. Gyventi? Kiekviena diena panaši į praėjusią. *Déjà-vu* jau seniai žinojome, o senti reiškia pamažu eiti į *déjà-vécu*. Tai menamas dienoraštis, kuriame skaitytume vis tą pačią pastraipą.

Trečiadienis

Nusileidžiu Londone (Jungtinė Karalystė), tokiame pačiame kaip ir visi pasaulio oro uostai. Pasaulis yra identiškas. Keliauji per jį tiesiomis linijomis, zyziančių neonų apšviestais eskalatoriais. Keliauti – tai tas pats, kas klausytis subraižytos plokštelės. Gyventi? Kiekviena diena panaši į praėjusią. *Déjà-vu* jau seniai žinojome, o senti reiškia pamažu eiti į *déjà-vécu*. Tai menamas dienoraštis, kuriame skaitytume vis tą pačią pastraipą.

* *Déjà-vu* – jau matyta, *déjà-vécu* – jau išgyventa (*pranc.*).

Ketvirtadienis

Dieve mano: prieš tris dienas tapau Džeku Nikolsonu iš „Švytėjimo“, nuolatos perrašančiu tą patį sakinį. Nors Kubriko laikais klavišo „copy-paste“ dar nebuvo. Koks pranašas! Rašytojas, amžinai kartojantis tą pačią pastraipą, būtų išminčius. Visos mūsų nelaimės kyla dėl to, kad patys nesutinkame kartotis. Tarytum egzistuotų kelios tiesos.

Šeštadienis

Vakarienė su Vincentu Makdumu visada yra nežemiška patirtis, ypač kai *Motorola* padovanoja į lazerinį pistoletą panašų mobilųjį. Vincentas Makdumas pasakoja apie savo katę, kuri supranta tik angliškai. Tai man primena nuolat Fransuazos Lakrua kartotą „mano katė žvaira!“. Vakarienė *Nobu* siaubingai dvelkia Naująja Aristokratija. Susirinko visas prancūzų pramogų verslo pasaulis, kad gautų dovanų naują mobiliaką (kuris labai gražus, bet nuolatos genda): Mišelis Blanas, Markas Lavuanas, Nikolė Garsija, Klotilda Kuro, Loranas Riukjė, Žanas Šarlis de Kastelbažakas... Po kelių dienų „Korovoje“ man padovanojo naują Reimono Veilo laikrodį, po to – saulės akinius *Silhouette* klube *Castel*. Anksčiau buvau graibstytojas iš kito lėkštės, o dabar lėkštė maldauja, kad pozuočiau fotografuojamas, kaip ją tuštinu. Kaip atpažinti, kad jau esi patekęs į GKŽ (Galutinai Korumpuotų Žvaigždžių) kastą? Visus metus tau Kalėdos, tave remia kaip F1 pilotą, ir rizika ta pati: sudegti gyvam.

Sekmadienis

Kiek gabumų turėjau, kai buvau vaikas: parausti pagal užsakymą, nekvėpuoti po vandeniu dvi minutes, lengvai prapliupti krauju iš nosies, žvairuoti viena akimi... Labai do-

miuosi šiais užrašais, nes esu ištikimas jų autorius, pagrindinis veikėjas ir vienintelis skaitytojas.

Pirmadienis

Sistema rado atkirtį, kad sukliudytų man rašyti: reklamuoti mane televizijoje. Sumanymas visai paprastas – mainais į žiniasklaidos triukšmą išgauti mano literatūrinį tylėjimą. Suteikti žodį buvo geriausias būdas mane nutildyti. Bravo, lenkiu galvą (tylomis).

Antradienis

Lolita Pij* yra įrodymas, kad avansu mokamo honoraro nereikia laukti metų metus.

Trečiadienis

Fransuaza nesiliauja kartojusi, kad jos nemyliu. Logiška – kai jų nemylėjau, jos manė, kad myliu. Dabar padėtis apsivertė aukštyn kojom.

Ketvirtadienis

Žaviuosi naujos Eminemo dainos priedainiu: *Now this looks like a job for me / So everybody just follow me / Cause we need a little controversy / Cause it feels so empty without me***.

Eminemas – amerikiečių Oskaras Diufrenas? Man patinka to spjaudytojo į šulinį sąžiningumas, jis drįsta kurti šlagerį ir jame nagrinėti, dėl ko jį kuria. Apskritai vadina mus idiotais, aiškina, kad be jo būtų nuobodu, kad jam į mus

* Lolita Pille (g. 1982) 19-os metų išgarsėjo romanu „Hell".

** Dabar atrodo, kad tai mano darbas / Visi darykit taip kaip aš / Nes prieštaravimai mums reikalingi / Nes be manęs viskas atrodo tuščia (*angl.*).

nusispjaut ir kad dėl to jį garbinam. Kadaise roko žvaigždės buvo nuoširdūs maištininkai, o šiandien – ciniški. Proto aiškumas pakeitė įsiūtį. Proto aiškumas yra nauja maišto forma. Sustingusi neapykanta, sudužęs veidrodis.

Penktadienis

Pratęskime kalbą apie proto aiškumą, nes, atrodo, jis yra tapęs aukščiausiu mano kartos privalumu, didžiausia vertybe. Iš tiesų, mano brangūs broliai, proto aiškumas neapsaugo nuo tikrovės. Jei teoretizuosi savo nelaimę, nereiškia, kad ji neištiks. Sąmoningas žmogus niekuo nesiskiria nuo kitų. Žinojimas, dėl ko esi liūdnas, daro tave mažiau kvailą, bet liūdesio neišsklaido. Pavyzdžiui, pesimizmas meilėje man nepadeda mažiau bijoti kančios. Tariamės esą genialūs, nes žinome, kad tokie nesam. Dar nė viena karta taip nesididžiavo atskleidusi savo kvailumą, taip nesigyrė savo nesėkmėmis ir tuštybe, galų gale nebuvo taip patenkinta savimi. Aiškaus proto kultas stumia į bejėgystę, tai nenaudingas protas. Dar niekada ši žemė nenešiojo tokio nenaudingo proto. Niekada ši žemė nenešiojo tokio nusivylusio jaunimo. Leidžiu laiką kurdamas teorijas apie savo politines ir emocines nesėkmes. Ar man naudinga suprasti savo bejėgystę? Proto aiškumas manęs nekeičia.

Šeštadienis

Visiems kritikams, kuriuos nuviliu, norėčiau vieną kartą ir galutinai pasakyti, kad sutinku su jais. Aš irgi norėčiau, kad mano knygos būtų geresnės.

Sekmadienis

Per Mišelės Larok gimtadienį pas Režiną Ardisonas šoko su Miurjele Roben. Štai kokia žinia. Kalbant apie garsenybes, Larok gimtadienis buvo panašus į *Motorola* vakarėlį, tik, užuot gavus dovaną, reikėjo dovanoti pačiam.

Pirmadienis

Galų gale turėtume didžiuotis Prancūzijos rinktine. Vieną dieną geniali, kitą – neįgali, ji tiksliai įkūnija mūsų šalį. Mes esam didūs ir sėkmėje, ir pralaimėjimuose. Vidurys nėra mūsų stiprioji pusė.

Antradienis

Fransuaza konkuruoja su Eminemu. Vakar vakare, priblokšta mano ciklotimijos, ji sviedė štai ką: „Žinai, kas tau būtų gerai? Niekas.“

Trečiadienis

Kodėl myliu šią moterį? Nes ji yra *full options*.

Ketvirtadienis

Koks tikrai kvailas posakis? „Laiminčios komandos niekas nekeičia kita.“ Per šį posakį pralaimėjo Prancūzijos futbolo rinktinė. Tikriausiai Rožė Lemeras mintyse kartojo šitą nesąmonę stebėdamas, kaip krinta jo atrinkti seni kovotojai. Gyvenimas nuolatos juda. Viskas kinta, pasaulis vystosi dideliu greičiu. Reikia nuolatos viską iš naujo peržiūrėti, keisti, pritaikyti. Išgyvens chameleonai, šizofrenikai, teletabiai, darvinistai! Laiminti komanda jaučia pagundą ilsėtis ant laurų, užuot tapusi komanda, kuri laimi dar kartą. Siūlau panaikinti šį tinginių posakį ir pakeisti jį kitu: „Kad man tučtuojau išvarytumėt lauk laiminčią komandą!“

Šeštadienis

Parodytas per televiziją tampi nacionaline žvaigžde, o parašęs bestselerį tampi tarptautiniu nepažįstamuoju. Štai mane vėl pakvietė į tūkstančio ir vieno ūso kraštą – į ketvirtfinalį išėjusi Turkija be paliovos verčia mano kūrinius. Kažkur Europos pakraštyje Stambulo krantinėje kontempliuoju švytinčią Aziją ten, kitoje vandens pusėje, už juodaakių juodaplaukių baltais dantimis. Bagdado aveniu (Azijos Eliziejaus laukai) turkės moka seksualiai rengtis, nors *Ciragan* viešbutyje nėra X kanalo. Tačiau joms nereikėtų persivalgyti keftos, nes jos plečiasi taip pat sparčiai kaip Marmario sąsiauris.

Sekmadienis

Azijos pajūryje XVII amžiaus namų fasadai visą dieną rausvi, čia nuo ryto iki vakaro maudomasi saulėlydžio šviesoje, gyvenimas yra nuolatinis saulėlydis. Konstantinopolis? Mūsų fiasko freska. *Laila*, *Reina*, *Angélique-Buz* – išilgai Bosforo rikiuojasi diskotekos po atviru dangumi. Taigi gali šokti žiūrėdamas, kaip prasilenkia krovininiai laivai ir jachtos. Jų šviesos čia atstoja lazerių spindulius, kuriuos jūra atspindi į geltoną mėnulį, Dievo pakabintą veidrodinį disko rutulį. Aš esu Kalėdų eglutė, o Fransuaza – mano girlianda. (Šią pastraipą sukurpiau būdamas neblaivus.)

Pirmadienis

Meilė – kaip amerikietiški kalneliai: iš pradžių kyla, po to staiga leidžiasi, vėl kyla, vėl leidžiasi, o pabaigoje vienas kitą apvemia!

Antradienis

Prieš Turkijos–Senegalo varžybas buvo girdėti muedzinų šūksniai; per tą susitikimą susidurs raganiai ir imamai. Įmušus auksinį įvartį miestas virto raudonąja opera, džiūgaujančia žmonių jūra, o fone – infliacijos katastrofa. Po šviesiu dangumi žiebiasi šypsenos, galų gale sportas kai kuo naudingas: vėl tapti sultonais šį nesibaigiantį vakarą. Purpuriniame skliaute baltuoja pusmėnulis ir žvaigždė, šįvakar net dangus mėgdžioja Turkijos vėliavą.

Trečiadienis

2002-ųjų Sado apdovanojimas Kastela de Siverge įteikiamas Alenui Rob-Grijė – tai įtaigios formos nevirstanti švininė figūrėlė, kurią sukūrė Fabrisas Iberas. Būti suvalgytas siūlėsi keptas paršelis, o Mari Mortel buvo plakama rimbu skambant Šėnbergo „Mėnulio Pjero“. Kadaise žiuri, kurią sudarė Pjeras Buržadas, Gijomas Diustanas, Katrina Milė, Emanuelis Pjera, Šantalė Toma ir mano kudašius, Lakosto pilies savininkas Pjeras Kardenas uždraudė patekti į Lakosto pilį, nors Žana de Berg ir buvo pažadėjusi nieko nebausti. Juo blogiau tam liūdnajam sirui! Labai laiku ir vietoje Vokliuzo departamento taryba mums aprodė Somano pilį, kurioje Dieviškasis Markizas praleido vaikystę. Visuomenei atviros patalpos buvo mielesnės už privačius griuvėsius.

Penktadienis

Vakarienė Londone su Fredu ir Faridu, geriausiais pasaulio reklamų kūrėjais (šiemet – „Aukso liūtas“ Kanuose už *Xbox* sukurtą filmuką, per trisdešimt sekundžių apibendrinantį gyvenimą nuo gimdymo iki kapo). Kalbame apie skandalą kaip priemonę – kaip pasinaudoti juo kaip ginklu,

kaip jį teisingai nukreipti ir organizuoti. Viename vaizdo klipe jie į gabalus sukapojo Robį Viljamsą. Aš telike nusirengiau visiškai nuogas. Ką reikės daryti kitą kartą? Tėkšti tortą Elžbietai II į veidą? Grupė *Prodigy* mums pateikia atsakymo pradžią: pakanka apdainuoti rohipnolį*. Naujausią jų singlą „Baby's got a temper" ką tik cenzūravo BBC. Dar kietesni už Eminemą! Tačiau Salmanas Rašdis lieka mūsų visų mokytojas: juk reikėjo drąsos pasirinkti viešųjų ryšių atstovais islamo mokytojus.

Šeštadienis

Prie Briuno Maziuro aksiomos „Telikas daro bepročiu, bet aš gydausi" pridurčiau mažą patikslinimą: telikas daro bepročiu tuo atveju, jei niekuo daugiau neužsiimi. Išsibarstyti – štai kur geras gydymas. Mano išsibarstymas į šalis yra išgyvenimo būdas.

Sekmadienis

Labiausiai nekenčiu perdėto anglų mandagumo, jie tikri Europos japonai. Užuot aiškiai pasakę „išsikruškit", jie nutaiso liūdną veido išraišką ir sušunka: „I'm awfully sorry Sir but I'm afraid it's not going to be possible at the moment."** Visada būna tokia akimirka, kai didžiausias mandagumas virsta visiška panieka. Jau verčiau jie sakytų man: „I'm awfully sorry Sir but I'm afraid you're going to have to go fuck your mother, indeed."***

* Rohipnolis – stiprūs raminamieji vaistai.

** Man labai gaila, sere, tačiau bijau, kad šiuo metu tai neįmanoma (*angl.*).

*** Man labai gaila, sere, tačiau bijau, kad jums iš tiesų teks krušti savo motiną (*angl.*).

Pirmadienis

Parašyti knygą, kurioje nebūtų nė vieno tuščio žodžio. Ir parduoti ją labai brangiai.

Ketvirtadienis

Man sako: Ango turi ritmą. Taigi parašyti kvailystę vieną kartą reiškia parašyti kvailystę. Parašyti ją du kartus – pakartojimas. O kartoti ją dvylika kartų reiškia „turėti ritmą“.

Penktadienis

Draugystė tarp vyrų: ar tai gaidžių peštynės? pavydus žavėjimasis? paslėpta konkurencija? vienatvė būryje? platoniškas homoseksualumas? bybių konkursas? Ar paslaptis be priežasties, kuri atsiranda, po to netikėtai dingsta?

Šeštadienis

Įdomiausias *Loft 2* dalykas susijęs su semantika. Ar reikia sakyti „štai kaip“ ar „kai štaip“? *Grévisse* žodyne ginčas nėra išspręstas, o Akademija šiuo klausimu dar nepasisakė. Kodėl nesakome „taip škaip“ ir ne „štai paik“? Kaip skambėtų pirmas „Kelionės į nakties pakraštį“ sakinys atvirkščiakalbe? „O viskas prasidėjo pait“? Ar „O viskas drasipėjo taip“? Ar „Skivas raspidėjo pait“? O varge, *Loft 2* daug sudėtingesnis dalykas negu *Oulipo**! Todėl laida ir nesulaukė žiūrovų susidomėjimo – pernelyg literatūrinė.

Sekmadienis

Prancūzija, vasara, staiga – paukšt: du mėnesius nieko nebevyksta. Didžiuojuosi, kad gyvenu šalyje, kuri sugeba

* *Oulipo* – Potencialios literatūros dirbtuvė, įkurta 1960 m. F. Le Liounais ir kitų pranc. rašytojų.

nustoti gyventi nuo liepos 1-os iki rugpjūčio 31-os. Visą likusį laiką taip pat nieko nevyksta, bet dedamės, kad kažkas vyksta.

Pirmadienis

Iš ko sužinosi, kad esi Korsikoje? Baigiantis pietums – nesvarbu, ar *Cabanon bleu* (Sen Siprijene), ar *Maora Beach* (Santa Manzoje), – jums patiekia mirtos. Suprantama, tai vietinis gėrimas virškinimui skatinti, geriamas nesimaivant ir nelaidant tokių netaktiškų nesąmonių kaip: „O, tikrai, čia juk mirta". Kadangi saulė nejuda, verčiau elgtis kaip ji.

Antradienis

Vakar buvo *Via Notte*, geriausio naktinio klubo, gimtadienis (netoli Portovekijo). Pastarųjų dvejų metų pasaulinio klubizavimo pabaiga. Visą gyvenimą laukiau šitos šventės. Šeši tūkstančiai žmonių meksikietiškoje hasjendoje, kaip Chuan lė Pen kaimelis, tik po atviru dangumi, ir Filipas Korti atskrenda sraigtasparniu kybodamas ant lyno, o smaragdiniame baseine glaustosi najadės, vien sesilės simeon fluorescenciniais bikiniais, vaikų negimdžiusios leticijos kastos klapsėdamos blakstienomis nusimeta liemenėles, „kaipiroskų" dušas, tai buvo nakties apoteozė, šventinis Gralis, bebriukų Valhala... Pagaliau galiu nustoti eiti į klubus.

Trečiadienis

Pjeras Lui Rozinas teisus: Savaitės Frazė neabejotinai priklauso Poliui Lu Siulicerui. „Atsidūriau blogame romane, kurį galėjau parašyti." Nepranokstama.

Ketvirtadienis

Vakar bukagalvis nacis šovė į Žaką Širaką, kad taptų garsiu bukagalviu naciu. Dar viena Erostrato sindromo auka. Viename elektroniniame laiške Maksimas Betkas rašo: „Rytoj žiūrėkit teliką, aš būsiu žvaigždė.“ Mūsų pareiga nesuteikti jam šio malonumo: nereikia minėti jo vardo. Ervė Apgailėtinas išsitraukė savo 22 ilgavamzdį. Žanas Pjeras Kretinas įrėmė į petį šautuvą. „Valio, pagaliau apie mane ims kalbėti!“ – sušuko Seržas Skiedalas. Filipo Debilo karabinas iššovė į tuštumą.

Penktadienis

Kamiu „Krytyje“ randu sakinį apie Marką Stuobrį: „Norint išgarsėti, užtenka paprasčiausiai nužudyti savo namsargę.“ O juo labiau – Eliziejaus rūmų sargą.

Šeštadienis

Pietūs Sperone, pas piniguotus reklamininkus, kurių būstinė iš kanadinio kedro stovi prie turkio spalvos įlankos. Beprasmiška jiems siųsti atviruką – gyvena jame. Korsikoje apstu per stebuklą išlikusių gamtovaizdžių, bent jau turtuolių pusėje: pakrantės nebjauroja betoniniai viešbučiai, jokių *Bricorama* reklaminių plakatų krūmuose. Dėl to reklamininkai labai mėgsta Speroną – tai vienintelė vieta, kurios jiems nepavyko subjauroti. Apylinkių grožis pailsina akis, ištisus metus žiūrinčias į tą šlamštą, kurį patys gamina.

Sekmadienis

Meistriškumas įsiveržė kartu su „Prieš dvidešimt metų“ – Bernaro Franko kronikų rinkiniu (*Grasset*). 2002-ųjų vasarą Savaitės Frazės sukurtos dar 1981-ųjų rudenį: „Rašytojo

malda – prisiminimai“, 1982-ųjų pavasarį: „Ne kasdien būna Šatobrianas“, 1982-ųjų rudenį: „Mūsų intymumas per daug retas dalykas, kad nebūtų žinomas didesniam žmonių būriui“ (pasigėrėtinas šio dienoraščio pateisinimas); 1984-ųjų pavasarį: „Televizijos paradoksas: padaro jus žinomą tarp kaimynų, tačiau ir apjuokia jų akyse.“

Pirmadienis

Via Notte baras atviras, o aš – ne. Koks nuostolis! Galų gale pasiekiau nakties apoteozę, bet štai pats esu nebe tokios būsenos, kad galėčiau kam pakenkti. Fransuaza svarsto:

– Kodėl nėra alkoholio be nė vienos kalorijos?

Filipas Korti pristatė savo draugą Kanarelį, kuris organizavo mūsų „paėmimą į rankas“: trys metrai arbūzų skonio degtinės (tris kartus po dešimt taurelių, geriamų iki dugno). Iššūkį pakėlė Žeromas Beglė, po to neatsikėlė visai. Floransa Godferno plikomis rankomis žudė širšes. O aš šokau su trijų metrų ūgio muse. Kamavo tik vienas klausimas: ar Ivanas Kolona slepiasi VIP kvadrate?

Antradienis

Biržos smukimas yra puiki naujiena. Ji nubaudžia šykštuolius, kurie norėjo atsidėti krūvelę pinigų į šalį. Ji atlygina cikadoms ir sužlugdo skruzdes. Tučtuojau ir kuo sparčiau leiskit savo pinigus! Juk net gailinčiųjų leisti vieną kartą nepasigailima.

Trečiadienis

Red Bull yra vienintelis įspėjantis gėrimas – jis jau atsiduoda vėmalais. Vakar mačiau, kaip jaunos panelės pribaigė save kokteiliu *Chivas-Red Bull*: Dievas mato, aš už kultū-

rų maišymą, tačiau čia nueita per toli. Pilti *Red Bull* į patį *Régal**! Dar viena priežastis neiti iš namų – nenoriu matyti, kaip griūva pasaulis, kuriuo tikėjau.

Ketvirtadienis

Kiekvieną kartą, kai kemšu omarą, galvoju sau, kad įvykiams teisingai pasisukus priešinga kryptimi, šis vėžiagyvis galėtų rašyti ant kepimo grotelių: „Oskaras mane nužudyti".

Penktadienis

Visi žavisi prezidento „Štai kaip!". Sužinojęs, kad ką tik išvengė pasikėsinimo į gyvybę, Žakas Širakas sušuko: „Štai kaip!" Svarstau, ką būtų rašę politikos apžvalgininkai, jei Širakas būtų pasakęs „O lia lia!" arba „Pro vieną ausį įėjo, pro kitą išėjo!", „o velnias!", „pavojus mano laifui!" arba „po šimts pypkių!". Man tas „Štai kaip!" labiau primena Makmahono „Kiek vandens, kiek vandens!".

Šeštadienis

Kai paauglė sako, kad koks nors dalykas yra mirtinas, vadinasi, geras. Kai vyresnė negu trisdešimties moteris sako, kad kažkas mirtina, vadinasi, nuobodu. Taigi žodžio „mirtinas" vartojimas leidžia jums nustatyti merginos, kuri su jumis kalba, amžių. Žodis „mirtinas" yra anglis 14 šiuolaikinei moteriai.

Sekmadienis

Emanuelis Kareras neseniai atliko neįtikimą „performatyviosios literatūros" bandymą. Nusiuntė *Le Monde* tekstą,

* *Régal* – skanumynas, vaišės, malonumas (*pranc.*).

skirtą išspausdinti kitą dieną, – tai laiškas jo draugei, jame prašoma atlikti keletą tam tikrų erotinių judesių traukinyje Paryžius–La Rošelis. Jis panaudoja stambų dienraštį, kad sužadintų savo panos fantazijas. Asmeniškai aš labai džiaugiuosi sužinojęs, kad tai, kuo čia dvejus metus užsiimu, yra „performatyvioji literatūra“. Nekantrauju sužinoti, ar tas pokštas jam pavyks.

Pirmadienis

Emanuelio Karero novelė, pavadinta „Pasaulio papročiai“, – šedevras. Mano name Korsikoje visos merginos pakluso jam tiesiog piršto bedimu (tiesiogine prasme). Deja, Sofi nevažiavo greituoju traukiniu Paryžius–La Rošelis! Tikiuosi, kad neįvykęs pasimatymas nesukėlė tokio poros barnio:

– Kodėl nevažiavai traukiniu?

– Juk negalėjau žinoti!

– O varge, viską numačiau, tik ne tai!

– Po velnių, tu neprivalai pasakoti mūsų lovos istorijų laikraščiuose!

– Kvailė! Tai buvo performatyvioji literatūra!

– Žinai, kur aš ją sukišiu, tą tavo performatyvią literatūrą?

Antradienis

Viskas klostosi gerai, tačiau kelias į pragarą grįstas autofikcija. Atpasakoti savo asmeninį gyvenimą tiesiogiai spaudoje yra pats žiauriausias eksperimentas. Fransuazai jau iki gyvo kaulo įgriso būti čia linksniuojamai. Dėl tos priežasties nuolat baramės. Pritrūkau argumentų šiems užrašams apginti. Jeigu jie būtų geriau parašyti, patys save apgintų...

Trečiadienis

Grįžtu į Paryžių ir apsimetu, kad dirbu. Užuot miegoję liūliuojami bangų mūšos, atsibundam žadinami automobilių signalizacijų. Puošiuosi prasegtais prie kūno prigludusiais marškiniais, kuriuos Tomas Fordas sukūrė ISL. Mano šlovė dabar tokia pat vientisa kaip ir įdegis – kaip gaila, kad esu ištikimas! Kiek neišnaudotų seksbombų! Reiktų tik pasilenkti ir jas nuskinti, tas gaivias paaugles stirnos akimis, kurios klapsi blakstienom prieš mano pinigų krūvas! Kai toks karštis, mintys iš kelnių kyla į galvą – jei jau prakaituoji, tegu tai bus kam nors naudinga, pavyzdžiui, tegu pamaitina kelias burnas! Tokiu metu, kai visi ryja, primetu sau dietą. Vasara yra pavojinga laimei, todėl visos poros ir skiriasi rugpjūtį. Vasara yra kasmetinė Dievo rengiama orgija! O Paryžius dabar – „Pagundų sala". Nesvarbu, aš ignoruoju tai, kas lengva. Ištikimi vyrai dovanoja savo moterims gražią dovaną – atsisako visų kitų. Ištikimybė yra ritualinė auka, ant mūsų atominės meilės altoriaus naikinu raketas, lėktuvus ir patrankas. (Tai man primena kunigaikščio de Linio atsakymą žmonai: „Ar buvote man ištikimas?" – „Taip, dažnai.")

Ketvirtadienis

Bertranas Delanoė krantinėse pažėrė smėlio, pastatė keletą palmių – ir visi žavisi. Bravo! Paplūdimys Paryžiuje. Išsitiesi šezlonge nuodingos upės pakrantėje, kad galėtum įkvėpti labiausiai užteršto Europoje oro. O, kai prisimenu, kad Širakas pažadėjo joje išsimaudyti! Jei ketintų ištesėti tik vieną iš savo pažadų, norėčiau, kad tesėtų būtent šį – tikrai visų smagiausias. Įsivaizduoju radioaktyvių dalelių persmelktą prezidentą su panaudotu prezervatyvu ant nosies! Priminsiu, kad kadaise veikė atviras baseinas, pavadintas De-

linji, ir kitas – Molitoras – XVI rajone, ir kad šios maudymosi įstaigos buvo nugriautos, o savivaldybė į tai nereagavo. Ką padarysi, pasitenkinu baseinu Polo, tai Paryžiaus grietinėlės paplūdimys. Taip, pone miesto Mere, jūsų paplūdimiui trūksta VIP kvadratėlio...

Penktadienis

Pozuoju vienam žurnalo viršeliui. Šitiek laiko praleidžiu nerašydamas. Esu ir nufotografuotas, ir paimtas įkaitu.

Šeštadienis

Atostogų privalumas literatūros kritikui – jis turi laiko perskaityti visokias senienas ir atrasti ten deimančiukų, kurie pakelia jo lygį: „Buvau uždarytas dabartyje kaip didvyriai, kaip girtuokliai, akimirką užgesusi praeitis nebemetė priešais mane to šešėlio, kurį vadiname savo ateitimi." Žinoma, tai Prustas. „Žinoma, Prustas." Sakytum *Vivagel* reklaminis šūkis! Tik jis negamina šaldytų produktų.

Sekmadienis

Anądien *France 2* dar kartą rodė Raulio Ruizo „Atrastą laiką". Šis filmas sužadino man norą vėl skaityti Prustą. Visiems skeptikams jis parodo, kad Prustas – tai turtuoliai, kurie tvatinasi su prostitutėmis, ir pasauliečiai pedikai, kuriuos čaižo botagėliu. Ir staiga Prustas visai nebeatrodo nuobodus! Yra netgi veikėjas (Sen Lu), besišaipantis iš tų, kurie kokainą vadina „koko". Kad ir kiek krapštausi galvą, niekaip nesuprantu, kodėl esu visąlaik lyginamas su Bretu Ystonu Elisu. Juk *trash* naktinėjimo madą paskleidė Prustas.

Pirmadienis

Su Fransuaza dedasi keistas dalykas: pirmą kartą myliu kažką *vis labiau*.

Antradienis

Kas vakarą mano įdegęs veidas kam nors atsako „ne“. Man visai patiktų būti neištikimam Fransuazai, tačiau kitos moterys turi trūkumą: jos nėra ji.

Trečiadienis

Grįžtu į *Pelicano* Porto Erkole (Toskanos pajūrys). Matilda ir Roberto Agostineliai su Viktorija de Kastelan ir Tomu Lentaliu kvailioja vandenyje. Ly Radzivil man sako: „Nice to meet you“, nors jau pažįsta. Tiesa, tai geriau negu „Disgusted to meet you“*. Jūra šviesiai violetinė kaip Džeki O. sesers ištisinis maudymosi kostiumėlis. Šalia baseino Patrikas Briuelis repetuoja „Varovą“ be savo barbariškų vargonėlių. Fransuaza jūroje visai netyčia apsisiojo Patrisą Šero – rūmų gyvenimo vingiai. „Delighted to meet you.“**

Ketvirtadienis

Slegiantis įspūdis, kad leisti knygas darosi vis panašiau į stepo šokimą, į keliaujančių aktorių numerį – trys apsisukimai, ir jau nė padujų.

Penktadienis

Pajutau, kad tapau kiek per didelis materialistas, kai pagavau save, jog vartant *The World of Interiors* prasideda erekcija.

* Malonu susipažinti; bjauru susipažinti (*angl.*).

** Džiugu susipažinti (*angl.*).

Šeštadienis

Koks skausmas, pražiopsojau Barselonos festivalį *Sonar*. Atrodo, ten pasirodė naujas narkotikas – *liquid acid*. Priešingai negu purvini dešimtojo dešimtmečio sugertukai, skystas LSD sukelia lengvą ir švelnų poveikį. „Jaučiau, lyg iš mano smegenų plautų visus nešvarumus, – pasakoja telefonu Emilijas. – Kaip trimačiuose skalbiamųjų miltelių reklaminiuose klipuose!" Gal ir gerai padariau, kad nebuvau *Sonar* – dabar reikėtų per daug skalbiamųjų miltelių smegenims.

Sekmadienis

Skaitau šio mėnesio romanus – nesuskaičiuojamų šūdų krūva. Tai man primena, kaip Pjero Sitatis per laidą „Kultūros verpetas" sako žiūrėdamas į mane gailesčio kupinu žvilgsniu: „Literatūra pavargo, taigi ji ilsisi." O ką, jei ši miegančioji gražuolė niekada nenubus?

Pirmadienis

Savaime suprantama, aš nedvejodamas palaikau Fransuazos de Panafjo pasisakymą už pasilinksminimo namų atidarymą. Kai negali išspręsti problemos, verčiau jau paversti ją pramone. Vis tiek šiame naudos pasaulyje visi yra kekšės: „Lots of money? Love story. Got no money? I am sorry*." (Naktinio skrydžio į Maskvą adadžio.)

Antradienis

Tada man šauna mintis. Yra moterų prostitučių, vyrų prostitučių, kodėl nėra porų prostitučių? Būtų galima išsinuomoti porą savaitgaliui ar visai savaitei. Eureka! Kodėl anks-

* Turi pinigų? Meilė bus. Pinigų neturi? Tada atsiprašau (*angl.*).

čiau apie tai nepagalvojau? Štai kas finansuos mano atostogas su Fransuaza!

Trečiadienis

„Pasaulio pabaiga, aš jaučiuosi gerai“, – dainuoja grupė REM, ir štai dabartinė padėtis apibendrinta. Klimatas pašlijo, Aziją dengia rudas debesis, sausros visur kaitaliojasi su potvyniais, vasara panaši į ilgą žiemą, miestus niokoja uraganai. Ir visiems tai atrodo normalu, gamyklos toliau gamina, fabrikai toliau dūmija planetą, viską valdo ekonominė plėtra, užterštumas didėja. „It's the end of the world and I feel fiiiine“, – Maiklas Staipas yra didžiausias šių laikų filosofas. Su apetitu stebime savigriovą. Vidutinis XXI amžiaus žmogus – tai stojiškas dendis, labai besididžiuojantis savo nihilistiniais žygdarbiais. Anksčiau tokia elegantiška laikysena buvo būdinga tik rašytojų pesimistų elitui (Leopardis, Šopenhaueris, Amjelis, Benjaminas, Čoranas, Žakaras, Rosė...). O dabar masės, antrą kartą dėdamosi į lėkštes deserto, reikalauja būti sunaikintos. Kolektyvinė savižudybė kelia alkį.

Ketvirtadienis

Gal ateis diena, kai koks nesąmoningas leidėjas surinks šias kronikas. Tada šiuos užrašus žmonės skaitys su psichikos ligoniams rodomu atlaidumu arba su griežtumu, proporcingu mano tingumui.

Penktadienis

Dominikas Farudžija užsispyręs reikalauja būti vėl čia paminėtas. Pagaliau noras, kurį nesunku išpildyti. Kad patektų į mano dienoraštį, pakako patikėti man vesti laidą *Ca-*

nal+ neverčiant kartu miegoti. Šia proga pažymėsiu, kad vis dažniau esu minimas savo bendražygių kūriniuose: Kristinos Ango „Kodėl Brazilija?“, Nikolia Fargo „One Man Show“, Rolano Žakaro „Tinginio dienoraštyje“, Tomo Buvatjė „Autogamijoje“, Elizabetos Kvin „Storoje odoje“. Jei netapsiu rašytoju, tai būsiu bent jau romano veikėjas.

Sekmadienis

Kai nevyksta revoliucijos, imame maištauti dėl smulkmenų. Pavyzdžiui, atsisakau automobilyje prisisegti saugos diržą, motoroleriu važinėju be šalmo, lėktuvuose rūkau žolę, myžu į draugų baseiną – mano būdas vandeniu praskiesti jų vyną – važiuoju autobusu be bilieto, imu juoktis vos pamatęs Žano Pjero Rafareno nuotrauką ir t. t. Netrukus pereiti gatvę nepažymėtoje vietoje bus maišto viršūnė. Manoma, kad bobo talpina savyje miesčioniško komforto ir bohemiškos išvaizdos privalumus, o drauge ir du nusivylimus – gėdą būti turtingam ir pajuoką dėl maišto.

Pirmadienis

Pasidžiaukime moderniąja pornografija, kol jos neuždraudė. Vakar vakare mylėjausi su saldžiai šlykščiais japonų ir vokiečių DVD. Kai pagalvoju, kad Dominikas Bodi skundžiasi, jog mūsų jaunimo seksualinis ugdymas vyksta žiūrint tokius dalykus... O varge, tikiuosi, jis teisus!

Antradienis

Mano seksualinis ugdymas Montenio licėjuje: sumautos skaidrės, schema su rodyklėmis, spuoguota mokytoja baltu chalatu, tarianti tokius siaubingus žodžius kaip „penis“, „varpa“, „gimda“, „matrica“, „kiaušidės“. Man būtų labiau pati-

kę mokytis kaip kartai prieš mus (viešnamyje) arba po mūsų (iš vaizdajuostės).

Trečiadienis

Tarp 1935-ųjų ir 1957-ųjų, tai yra per paskutinius dvidešimt dvejus savo gyvenimo metus, Valeri Larbo kartojo vieną ir tą patį sakinį: „Labas vakaras, žemiškieji dalykai." 1935-ųjų lapkritį Kardinal-Lemuano gatvėje pakirstas kraujo išsiliejimo į smegenis, jis liko paralyžiuotas. Sėdėdamas krėsle nenuilsdamas kartojo: „Labas vakaras, žemiškieji dalykai" savo negausiems lankytojams. (Jo biografai mano, kad šis smūgis nuo sifilio, pasigauto su draugija, o tiksliau – su Leonu Poliu Fargu, nuolat lankantis pasilinksminimų namuose.)

Ketvirtadienis

„Labas vakaras, žemiškieji dalykai"? Turiu savo nuomonę apie tai. Manau, kad Larbo apsimetė sergąs. Iš tiesų jis manė, kad nėra ką dar įdomaus pasakyti. Buvo parašęs gražiausių eilėraščių, nuostabiausių romanų apie jaunas moteris, Romą, meilę ir milijardierius, keliavo, buvo pavargęs, todėl sėdėjo namie. Jis visai nenusišnekėjo, paprasčiausiai „Labas vakaras, žemiškieji dalykai" jam atrodė paskutinis viską apibendrinantis sakinys – gyvenimą, mirtį, pasaulio grožį, paukščius, gėles ir miškus, lovos reikalus, pinigus, laiko tėkmę, džiaugsmus ir skausmus, ir kad vieną dieną visa tai iš mūsų bus atimta. Valeri Larbo kelias man atrodo kaip tobulo rašytojo: per visą gyvenimą reikia primarginti daugybę lapų ieškant to vienintelio sakinio, o nuo tos dienos, kai jį rasi, nebetarti jokio kito (kaip Nikolsonas „Švytėjime"). „Labas vakaras, žemiškieji dalykai" yra ne savaitės, o viso gyvenimo frazė.

Šeštadienis

Restoranų padavėjos vis didesnės seksbombos, su šia bėda darosi sunku susidoroti. Štai aną vakarą vakarieniavome su draugais, ir moterys prie mūsų stalo negalėjo pakęsti kerėtojos. Atsiprašau – negalėjo pakęsti padavėjos, bet jūs ir patys jau pataisėte. Kai atėjo laikas užsisakyti, norėjau prašyti jos tokių dalykų, kurių nebuvo valgiaraštyje: feliacijos, trijų kunilingų, dviejų ejakuliacijų, kavos ir sąskaitą prašom iš anksto ačiū iki pasimatymo prašom na žinoma jūsų paslaugoms nėra už ką. O, jei gyvenime turėčiau tiek drąsos, kiek šiame dienoraštyje...

Sekmadienis

Kritikų griežtumas mano atžvilgiu tikriausiai paaiškinamas tuo, kad išlepintam vaikui niekada nesinori dovanoti dovanų.

Pirmadienis

Visą naktį nemiegojau, siaubinga scena, galutinis išsiskyrimas... Šį kartą Fransuaza iš tikrųjų išėjo, aš praradau ją. Esu nusiaubtas. Ji įsimylėjo merginą, kurią abu kartu kabinome. Jau kelis mėnesius jos slaptai susitikinėjančios ir norinčios kartu gyventi. O aš įtarinėjau Liudo! Ji kalbėjo su manimi siaubingai šaltai, tarsi būčiau jau sena istorija. „Atsisakau tavęs ir visų kitų, kurie tavo lyties." Visą naktį stengiausi ją palenkti, išprašyti, kad atidėtų sprendimą, suteiktų dar vieną galimybę. Ji atsiprašė manęs telefonu, žinute ir elektroniniu paštu, tik ne akis į akį. Buvo man svetima. Sunku kvėpuoti. Ar gali būti, kad visus šiuos metus ištisai prasilenkinėjome? Tarsi gyventume paraleliniuose pasauliuose? Dvi akimirkos, kai įsimylėjėliai dūsta: kai myli ir kai jų nebemyli.

Antradienis

Pasaulyje, kuris garbina egocentriškumą kaip svarbiausią dorybę, logiška, kad homoseksualumas ateityje taps norma. Šiais laikais nenatūralus yra heteroseksualumas. Reikia mylėti tuos, kurie į mus panašiausi. Jausti trauką tik sau pačiam. Aš irgi turėčiau pabandyti. Būtinai turiu vesti aukštą trumparegį bičą. Tokiu būdu tapčiau tikru *romantic egotist*.

Labas vakaras, žemiškieji dalykai.

Po trisdešimties metų heteroseksualumas priklausys mažumai, bus skandalingas, liguistas ir šokiruojantis. Gatvėse vyks heterofobų antpuoliai. Visi bjaurėsis matydami, kaip vyras ant suolelio bučiuoja moterį. Homotėvai slėps savo *in vitro* užmegztų vaikų akis. Koks siaubas bučiuoti į lūpas tokią į save nepanašią būtybę! Ir kaip, tavo manymu, tokios poros gali gyventi darnų ir normalų gyvenimą, jeigu tie žmonės tokie tolimi vienas kitam? Labas vakaras, žemiškieji dalykai. Labas vakaras, žemiškieji dalykai. Labas vakaras, žemiškieji dalykai.

Trečiadienis

Tris paras nieko nevalgiau. Bukinu save triukšmu. *Nobu* ir „Korova“ bankrutavo, bet *Cab* ir *VIP* vis dar veikia... Vėl įsiliejau į naktinėtojų minią, vėl vakarėliai *Queen* pirmadieniais, striptizo šokėjos, *Doobie's* ūžautojai... Visi sėdi tose pačiose vietose, tose pačiose patalpose, tarsi būtų manęs laukę... O aš, vargšas, maniausi esąs pranašesnis. Šalia jų man šilta, jie tikroji mano šeima. Prasideda gyvenimas be Fransuazos, ir jis bjaurus. Per visą gyvenimą nesu taip kentėjęs, bet jaučiau, kaip tai artėja: įsišaknijom normalume, praradau vaizduotę, buvau neryžtingas, ji niekino mane. Mylėjau ją dar prieš pamildamas ir myliu po to. Nepakankamai

ją mylėjau, *kol*... Mylime žmones tik tada, kai jie mus atstumia arba pabėga. Būčiau galėjęs ją mylėti ir nepažinodamas, neliesdamas, nė neįžengęs į jos gyvenimą. Dėl visko kaltas aš – ši istorija baigiasi, nes vieną dieną ją pradėjau. Tai istorija apie vienišą vyrą, kuris galvoja, kas jis yra ir kokį velnią čia veikia. Mano esąs laisvas, įsimyli, atranda laimę, po to laimė nueina, ir jis pastebi, kad nekenčia savo laisvės. Net mano gyvenimo scenarijus banalus.

„Niekas nesikeičia, ir ant manęs auga pasaulio senatvė." Valeri Larbo, „A. O. Barnabuto dienoraštis".

O aš ją laikiau pamišėle! Visai ne: Fransuaza buvo labai pusiausvira. Moteris, kuri manęs nepakenčia, yra moteris su pusiausvyra. Ji ne metė mane, o ištuštino. Nusprendžiu daugiau niekada nebūti nei egoistas, nei romantiškas. Manau, iš manęs išeis neblogas girtuoklis.

Ketvirtadienis

Ko tu manęs prašai, yra neįmanoma. Niekada neįstengsiu tavęs nebemylėti.

Meilė tebėra pats blogiausias iš visų narkotikų. Tu grąžinai mane į gyvenimą, leidai vėl pajusti jausmų skonį. Kur tik ėjau, visur mačiau tavo gaivias lūpas, o kai nebuvai šalia, akis aptraukdavo migla. Nekaltumo likučiai nuraudonindavo mano skruostus. Nuo šiol ir iki pat mirties, kiekvieną kartą, kai kas nors man girdint tars tavo vardą, gali būti, kad mano žvilgsnis ims klaidžioti kažkur toli. Kiti sakys: „Jis per daug išgėrė, kartais atsijungia", bet man į tai nusispjaut, būsiu jau toli, šalia tavęs, Los Andžele, apkabintas tavo auksaodžių rankų, arba Porto Erkole, pasiklydęs tavo ilguose sūriuose plaukuose, Stambule ir Maskvoje, ir Amsterdame, prigludęs prie slidžių tavo krūtų, abipusės meilės rojuje, to-

je neįmanomoje svajonėje, į kurią vieną dieną tu mane iš naujo įleidai.

Penktadienis

Nustosiu rašyti dienoraštį, nes likęs mano gyvenimas nebus įdomus. Ar pastebėjote, kad Oskaro Diufreno inicialai – O. D.? Įgrisau pats sau. Netoli *over-dose*, *outre-dégoût**. Tradiciškai, kad būtų gražu – kadangi dabar esu turtingas ir garsus, vadinasi, beveik gražus – turėčiau pats baigti savo dienas. Bet verčiau jau gyvensiu, nes tai praktiškiau, jei nori matyti, kas dedasi. Taigi nusprendžiu dingti pasiekęs šlovę. Reginių visuomenėje tie, kurių nėra, visada teisūs. Jau nebeskaitysite Oskaro Diufreno, todėl visur jo ieškosite. Kuo labiau nuo jūsų spruksiu, tuo labiau manęs geisite. Esu pirmas gyvas savižudis po Izako Albenizo (Sesilijos Sarkozi protėvio, ispanų muzikanto, paskleidusio žinią apie savo mirtį, kad galėtų skaityti gedulingas savo pikčiausių priešų pagyras). Oskaras Diufrenas? Literatūros zombis. Nebūtina nušauti Širako, Bušo ar Madonos, kad patektum į Istoriją. Užtenka pasislėpti. Nesirūpinkit, ir toliau jus stebėsiu laikydamasis saugaus atstumo. Ateis akimirka, kai viskas pakryps į blogąją pusę. Pasaulio pabaigos dieną tikiuosi sėdėti vienoje iš pirmųjų eilių.

Šeštadienis

Retkarčiais pasižiūriu pro viešbučio langą – saulė kyla kaskart virš kito miesto. Labanakt, žemiškieji dalykai. Kartais labai vėlai man pasirodo, kad švarke vibruoja mobilusis, puolu prie jo, tikėdamasis, kad ten tu, bet tai tik muzikinio cen-

* Perdozavimo (*angl.*); didžiausio pasibjaurėjimo (*pranc.*).

tro bosai jį suvirpino kišenėje... Žinau, kad ši nepasisekusi meilės istorija bus vienintelė, dėl kurios niekada nesigailėsiu. Net kai gulėsiu ligoninėje ir morfino vamzdelių prismaigstytomis rankomis lauksiu mirties, vis dar apie ją galvosiu ir didžiuosiuos, kad ją patyriau.

Sekmadienis

Manoma, kad meilė gali pakeisti žmones, tačiau jos hipnozė trunka tik kurį laiką. Geriau būti paliktam, jeigu jau gerasis vaidmuo tenka man, o kas nors manęs pagaili... Kartais tampu kilniaširdis, skelbiu, kad jei tu grįžtum, pasakyčiau: „Lik su savo meilužе, aš tave skaudinau, tau manęs nebereikia, jau geriau matyti tave laimingą be manęs“, ir kitokių paistalų (labiau patinka būti nelaimingam pačiam, o ir palikti savęs negaliu). Dar būna, kad jos „draugai“ pasakoja man ką nors bloga apie Fransuazą ir jos draugę. Kai prisiekinėja, jog ji pavargs nuo mano vulgarios varžovės, sudaužyta širdis murkia kaip angliško automobilio variklis.

– Jūs taip manot? Manot, kad ji grįš? Net jei yra tik viena galimybė iš milijono, manot, tai įmanoma? O, Dieve, kodėl leidau jai išeiti?!

Tada jie nusuka akis į šalį.

Nuo mano gailesčio ašarų.

Pirmadienis

Liudo sutinka mane viename klube ir užsipuola:

– Ką, ar tiesa, kad nustojai rašyti dienoraštį?

– Nu jo... Nebeturiu noro...

– Išdavystė! Tu buvai nuoširdesnis negu Bridžita Džouns, šūdas!

– Ne, buvau vyriškesnis. Juk reikėjo, kad koks nors vyru-

kas pasiaukotų ir atsikirstų tai mažai kekšei. Ir jai pasakytų, kad nors vyrai ir nori išdulkinti visas moteris, tai jiems netrukdo mylėti, ačiū Dievui, nes tai gražiausias dalykas suirusioje visuomenėje...

– ...bet vis tiek norim jas visas išdulkinti!

– Na, taip.

– Štai ko man trūks – tavo cinizmo.

– Tai buvo ne cinizmas, o sąžiningumas. Ir galiu tau pasakyti, kad sukėlė man daug nemalonumų. „Sąžiningume, mano gražus rūpesti..."

– Na jau, ar tu tikras, kad baigei?

– Rašyti dienoraštį? Ne. Bet jį spausdinti – taip. Dabar, kai patekau į hercinę, turiu slėptis. Esu jau netoli pereksponavimo! Ir, be to, kaip rašė Marselis Dalijo „Žaidimo taisyklėje": „Turiu neaiškią nuojautą, kad dabar jau pakankamai prisijuokiau."

– Ką čia šneki! Tiesiog tau labiau patinka telikas! Meti rašymą dėl vaizdo! Atsivertei! Nori, kad tave atpažintų gatvėje! Didybės manija! Dezertyras!

– O, jei būtų tik tiek. Bet yra dar blogiau... Nuspręsta: baigiu su moterimis. Nei Dievo, nei meilužės! Klausyk... Žinai, tavo akys gražios... Ką veiki šiandien vakare?

– Klausyk, Oskarai, sutikčiau būti pedikas su tavim, tik su viena sąlyga: kad niekada kartu nemiegosim.

– O. K., man tinka. Bet suteik malonumą ir nusiskusk šitą juokingą trijų dienų barzdelę – nepakenčiu bučiuoti šiurkštaus skruosto.

– Jokių kalbų. Tačiau sutinku vaikščioti susikibus už rankų paparacams matant.

– Taip, tavo įvaizdžiui būtų į naudą. Palauk, kaip keista, ar užuodi šitą kvapą? Ne? Nieko neužuodi?

Antradienis

Atėjo laikas baigti šią epopėją, kas man lieka? Kvapas. Odos kvapas mano tėvo angliškuose automobiliuose. Prabangos smarvė, nuo kurios pykindavo. Jaguaras, daimleris, aston martinas, bentlis – visi vienodai smirda. Pamenu, kokį pasibjaurėjimą jaučiau smėlio spalvos sėdynėms, kurios stipriai dvokė. Norėjau patikti tam greitai vairuojančiam pleibojui. Vadinasi, kaip ir jis – patikti visoms moterims. Dėl to turėjau *kuo nors* tapti. Man reikėjo būti mylimam viso pasaulio, nes tas vyras buvo viso pasaulio dalis. Tada jis mylėtų mane kaip ir kiti. Oskaras Diufrenas buvo ne meilės ieškantis viengungis, o mažas berniukas, laukiantis tėvo. Didžioji literatūros neteisybė: mane užaugino mama, bet visada rašau apie tėvą. Šeimose tie, kurių nėra, visada būna teisūs, o rašoma visada apie vaiduoklius.

Pirmadienis, 2002-ųjų rugsėjo 9 d.

Manyje tiek liūdesio, kad kartais jis išsilieja iš krantų kaip Sena. Gatvės žibintų šviesa atsispindi juodame vandeny paversdama senąją upę Paukščių Taku.

Prisimenu viską, ką praradau ir ko nebeatgausiu. Mano smokingo švarkas dėmėtas. Krapštau dėmę, kuri nepasiduoda.

Jei nė vienas nepriklauso nė vienam, tada nė vienas nesirūpina nė vienu, ir bus kas sau per amžių amžius. Štai aš ir vėl vienas, uždarau juodą automobilio langelį ir užsidengiu rankomis veidą ant galinės sėdynės tyliame limuzine, kuris veža mane į pabaigą.

Frédéricas Beigbéder nori padėkoti Franckui Maubert'ui, Marc Dolisi ir Jeanui-Marie Burnui, be jų ši knyga nebūtų atsiradusi.

TURINYS

Beigbeder, Frédéric
Be97 Romantiškasis egoistas : romanas / Frédéric Beigbeder ; iš prancūzų kalbos vertė Akvilė Melkūnaitė. – Vilnius : Tyto alba, 2006. – 293[3] p.

ISBN 9986-16-481-8

Naujausias F. Beigbeder romanas „Romantiškasis egoistas“ (2005) – tai rašytojo apsimetėlio, literatūrinio F. Beigbeder antrininko, dienoraštis. Čia skaitytojo laukia susitikimai su įžymybėmis, gražuolėmis, plevėsomis, kelionės iš Paryžiaus į Niujorką, Stambulą, Frankfurtą ir net Vilnių. Apstu šmaikščių aforizmų, netikėtų minčių, ironiškų išvadų, o meilės istorija čia pasisuka kiek kitaip nei įprasta kitose šio rašytojo knygose.

UDK 840-3

FRÉDÉRIC BEIGBEDER

ROMANTIŠKASIS EGOISTAS

Romanas

Iš prancūzų kalbos vertė *Akvilė Melkūnaitė*
Viršelio dailininkė *Ilona Kukenytė*

SL 1686. 2006 05 11. 8,72 apsk. l. l. Užsakymas 460
Išleido „Tyto alba“, J. Jasinskio g. 10, LT-01112 Vilnius, tel. 2497453, info@tytoalba.lt
Spausdino UAB „Vilniaus spauda“, Viršuliškių skg. 80, LT-05131 Vilnius

„Kuo toliau, tuo labiau pastebiu, kad įkūniju viską, ką kritikuoju. Nereikia man dėl to priekaištauti: tikriausiai tai vienintelis įdomus dalykas manyje. Esu visa tai, ko nekenčiu, todėl, kad man atrodo per paprasta kritikuoti ką nors kita, o ne tai, kas esi.“

Pasakojimas prasideda 2000-aisiais, Oskarui Diufrenui – 34-eri. Jis – rašytojas apsimetėlis, literatūrinis Frédérico Beigbeder antrininkas. Kad gyvenimas būtų įdomesnis, rašo ir spaudoje skelbia dienoraštį. Jis egoistas, bailys, cinikas, seksualiai apsėstas – žodžiu, žmogus kaip ir visi. 296 puslapiai lengvo skaitymo, susitikimų su keletu įžymybių, gražuolių, plevėsų, tokių kaip ir pats dienoraščio autorius, daugybė šmaikščių aforizmų apie dabartį, kelionių iš Paryžiaus į Niujorką, Stambulą, Frankfurtą ir net Vilnių, ir... kiek kitaip nei įprasta F. Beigbeder knygose pasisukanti meilės istorija. Didysis ironikas Beigbeder įžūlioje savo paties romano recenzijoje rašo: „*Romantiškojo egoisto* įdomus tik pavadinimas – ir tas pasiskolintas iš Fitzgeraldo. Knygą labiau tiktų vadinti *Nelaimingo kvailio dienoraščiu*. (...) Beigbeder blogiau negu apsimetėlis, jis yra simptomas. Labiau rūpinasi savo drabužių, o ne literatūros stiliumi. (...) Frédéricas Beigbeder turi kuo skubiau mirti ir užleisti vietą įdomesniems rašytojams. Vienintelis įmanomas ginčas: kokiu būdu jis iškeliaus į kitą pasaulį? (...) Niekšas! Makaka! Pamaiva! Heteroseksualas!“

ISBN 9986-16-481-8
9 789986 164814
TYTO ALBA
www.tytoalba.lt